Sara Craven

129

Duşmanul meu drag

Colecţia EL ŞI EA

Editura ALCRIS

THE BEST

Îngrozită, ea încremeni. Dacă o săruta, era pierdută. În această clipă ea ar fi sacrificat totul, ar fi acceptat orice, chiar și o căsătorie lipsită de dragoste, numai pentru a scăpa.

ISBN 973-580-046-2

Lei 2255 + 45 TL = 2300

Coperta : ANDY

© Sara Craven, 1983

A BAD ENEMY

Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu în limba
română aparţin editurii ALCRIS.

SARA CRAVEN

DUȘMANUL MEU DRAG

Traducere de ILEANA JITARU

BUCUREȘTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-046-2

Colecţia „EL şi EA"

CAPITOLUL I

— Petrecerea aceasta este foarte reușită!

Bărbatul avea privirea tulbure și articula greu cuvintele. „Cine-o fi?" se întrebă Lisle fără prea mare interes. Vreun prieten de-al lui Janie, desigur. În orice caz, ea nu-l cunoștea.

— Mulțumesc.

Adresându-i un zâmbet absent, se îndreptă spre bucătărie. De fapt, ea însăși se plictisea de moarte. Ce i se întâmpla? Ea, de obicei atât de veselă și plină de viață...

— Unde vă duceți?

Necunoscutul o prinse de braț, și ea își ascunse o grimasă de dezgust la contactul cu mâna lui.

— Mă duc să mai aduc gheață, îi răspunse ea cu răceală, încercând să se elibereze.

Neștiind cine este, cu tot dezgustul pe care-l simțise, se străduí să nu fie prea nepoliticoasă, pentru că mai făcuse o dată o gafă pălmuind un client important... Atunci, Gérard — fratele ei — furios la culme, o certase sever acuzând-o că-l făcuse să piardă un contract capital pentru Societatea Harlow Bannerman. De atunci, învățase să-i respingă

pe nedoriți cu un farmec imperturbabil. Așa cum remarcase Gérard, asta făcea parte din munca ei.

— Nu mă abandonați, reluă bărbatul făcându-i cu ochiul. Am așteptat toată seara să am parte de o clipă de singurătate cu dumneavoastră.

Era clar că el își încerca norocul, la întâmplare, și, cu siguranță, s-ar fi comportat la fel cu oricare alta...

Chiar în acel moment se auzi soneria de la intrare, și Lisle se repezi să deschidă, cu un oftat de ușurare. Îl întâmpină pe noul-venit cu un zâmbet vesel, dar acesta o privea sever, într-un fel aproape disprețuitor.

— Domnișoara Bannerman ?

— Da ?

Ce expresie dură și respingătoare ! Totuși, cu gura lui senzuală bine conturată, cu bărbia voluntară, nu era lipsit de farmec și avea chiar o oarecare frumusețe.

— Aș vrea să vă vorbesc în particular, zise el. Dacă, totuși, se poate găsi un loc liniștit în... această hărmălaie.

Descumpănită, Lisle îl privi cu un aer nehotărât.

— Cine sunteți ? Vreun inspector de poliție ? A depus vreun vecin plângere din cauza gălăgiei ?

El scutură negativ din cap, fără a înceta s-o studieze, cu o mască încremenită de gheață pe figură. O măsură fără rușine din cap până-n picioare, oprindu-se îndelung asupra decolteului rochiei negre de seară, a cărei parte de jos era despicată până la coapse.

— Nu.

Țipete zgomotoase și hohote de râs îl forțară să se întrerupă. Cu un rânjet sardonic, reluă :

— La ce rubrică figurează această petrecere în cheltuielile „Harlow Bannerman" ? Este cumva un dineu de afaceri ?

— Dumnezeule ! strigă Lisle pe un ton ironic, prefăcându-se îngrozită. Sunteți inspectorul cu impozitele !

În timp ce musafirul nedorit se hotărî în sfârșit să se îndrepte spre salon, ea continuă cu prudență :

— Lăsând gluma la o parte, n-ați avea amabilitatea să vă prezentați și să-mi expuneți motivul vizitei dumneavoastră ?

— Desigur, dar în particular.

Înaintând nepăsător, el se îndreptă spre o ușă de pe culoar, mai la o parte de vacarmul muzicii și al conversațiilor.

— Poate că aici ?

— Nu ! se indignă Lisle. Aici e dormitorul meu !

— Scutiți-mă de aceste proteste scandalizate, domnișoară Bannerman. Nu e cazul să faceți pe sfânta, rolul nu vă avantajează, și eu n-am nici un chef să suport o asemenea comedie. Vă pierdeți timpul afișând aceste aere de ingenuă în fața mea.

— Eu... Cum îndrăzniți să mă insultați astfel ? bolborosi ea, jignită de atitudinea lui. Vă rog să ieșiți imediat afară, sau chem pe cineva să vă scoată cu forța.

— Mai întâi ascultați-mă, nu fiți așa grăbită. Bunicul dumneavoastră a suferit o criză cardiacă astăzi după-amiază. Probabil că n-o să-și mai revină și a cerut să vă vadă.

O licărire de îngrijorare se aprinse în ochii ei mari şi verzi. Se lăsă să cadă pe pat, înăbuşindu-şi o exclamaţie de neîncredere.

– De ce n-am fost prevenită mai de mult ?

– Nu pentru că nu s-ar fi încercat. Dar telefonul dumneavoastră sună în permanenţă ocupat. Se pare că l-aţi deconectat ca să nu vă deranjeze. Plictisit de atâtea încercări, m-am hotărât până la urmă să vin personal.

– Aţi fi putut să-mi anunţaţi vestea cu ceva mai multe menajamente.

– Nu sunteţi chiar atât de fragilă, domnişoară Bannerman. O să suportaţi bine şocul.

– Cine sunteţi ?

– Jake Allard. Presupun că aţi mai auzit vorbindu-se de mine ?

Pentru o clipă, Lislei i se tăie răsuflarea. După spusele lui Gérard, el nu constituia o ameninţare, dar ei i se păru, totuşi, dintr-o dată foarte periculos.

– Păreţi complet dezorientată ! îi aruncă el cu o voce dispreţuitoare. Mă credeaţi, desigur, în Statele Unite ?

Ea deschise gura să încuviinţeze, dar se răzgândi totuşi.

– Fratele dumneavoastră v-a ţinut la curent cu derularea evenimentelor, nu-i aşa ?

Gérard menţionase numele lui Jake Allard pentru prima oară în urmă cu aproape un an. De atunci, încet-încet, bărbatul acesta devenise de o importanţă din ce în ce mai îngrijorătoare.

– Vrea să pună mâna pe companie, îi explicase Gérard fără ocolişuri. „Allard International" are o filială specializată în material electronic, dar

are intenția să se dezvolte considerabil. Cunoștințele noastre îl interesează. Dar, cu toate astea, refuză să plătească prețul cerut de noi. Știindu-ne atinși de recesiunea economică, crede că — dacă are răbdare — poate să ne cumpere pe nimic. De altfel, bunicul o să-i ofere poate un loc în consiliul de administrație.

— Chiar crezi asta ? îl întrebase sora lui, neliniștită.

— Din nefericire, este foarte probabil... După spusele lui Oliver Grayson, el și bunicul ar fi devenit cei mai buni prieteni din lume. Oliver părea încântat ! concluzionase, furios, Gérard.

Oliver Grayson îi purta un mare respect bunicului lor, Murray Bannerman, care construise singur societatea, din nimic ; Grayson fusese de asemeni foarte apropiat de tatăl lor, cu toate acestea, nu-și ascundea antipatia față de Gérard și dorea cu ardoare o schimbare în conducerea societății, pentru că nu avea nici o încredere în capacitățile organizatorice ale tânărului moștenitor.

Cu siguranță că Oliver Grayson aproba proiectul lui „Allard International". Nu era acesta un imperiu prestigios, gigantic ? Trebuie să fi fost foarte dezamăgit când negocierile fuseseră pentru moment abandonate. Gérard anunțase triumfător plecarea lui Jake Allard în Statele Unite, unde trebuia să deschidă un nou laborator de cercetare.

Buimăcită, Lisle îl privea pe Jake Allard cu un aer neîncrezător.

— Ați fost la Prieure ? îl întrebă ea.

— Da, la invitația bunicului dumneavoastră.

Cu un zâmbet sarcastic, adăugă :

– Nu încercați să mă faceți vinovat ; n-am nimic de-a face cu criza lui cardiacă. Este bolnav de multă vreme. Uneltirile fratelui dumneavoastră și extravaganțele despre care a aflat că le-ați făcut în public, n-au contribuit, în mod cert, la ameliorarea stării sale de sănătate.

Cum ea nu răspunse nimic, el reluă :

– Pregătiți-vă bagajele, dacă nu sunteți la fel de încăpățânată ca fratele dumneavoastră.

Lisle deschise în tăcere un dulap, scoase o valiză și începu să înghesuie în ea haine, la întâmplare. Încercă să-și păstreze calmul gândindu-se la bunicul său, și să nu se neliniștească.

Toată viața, el fusese punctul ei de sprijin. Mama ei murise la naștere, iar tatăl, fermecător dar destul de iresponsabil, preferase să umble prin lume cu afacerile companiei, în loc să ofere celor doi copii un cămin stabil și sigur. Lisle și Gérard fuseseră deci crescuți de bunicul lor, Murray Bannerman, la Prieure.

Acum, totul se prăbușea... Făcând eforturi disperate pentru a-și combate panica îngrozitoare ce o cuprinsese, tânăra fată își adună cosmeticele de pe toaletă. În oglindă, observă imaginea lui Jake Allard care o fixa cu o privire glacială, ostilă.

– Gérard este la curent ? îl întrebă ea.

– A dispărut. L-am pus pe Grayson să-l caute. Poate ați putea să-l ajutați spunându-i unde ar putea fi găsit. Fără îndoială că a pretextat vreo călătorie de afaceri ca să se eclipseze cu vreuna din amantele sale.

Lisle ridică sprâncenele, zeflemitor.

– Îmi păreți foarte puritan, domnule Allard.

– Asta face notă discordantă cu persoanele pe

care le frecventați în mod obișnuit, nu-i așa ? Dar să nu credeți asta și să nu mă provocați, aș putea abuza de situație. Moralitatea dumneavoastră este fără nici un dubiu, la fel de îndoielnică precum este a fratelui dumneavoastră.

Roșie de furie și de umilință, Lisle îi aruncă în față, cu toată puterea, peria de păr. Dar el se feri cu abilitate de acest atac și prinse din zbor obiectul cu o nonșalanță exasperantă.

— Ce temperament înflăcărat ! o ironiză el. Controlați-vă, domnișoară Bannerman. Nu vă mai gândiți să faceți așa ceva, altfel vă administrez o bătaie pe cinste ! S-a înțeles ?

Ea îi întoarse spatele furioasă. Ce personaj dezgustător !

— Vă rog să ieșiți din cameră ! Vreau să mă schimb.

— Dacă credeți că este necesar... răspunse el, examinându-i fără rușine curbele siluetei.

În aceeași clipă, ușa se deschise și apăru Janie.

— Mă întrebam unde ai dispărut ! îi aruncă ea Lislei pe un ton de reproș. Trebuia să aduci gheața...

Se întrerupse brusc, privindu-l atent pe necunoscut.

— Oh, scuzați-mă...

— Nu ne deranjezi, o liniști Lisle cu o voce plictisită, remarcând expresia de curiozitate și de maliției de pe fața prietenei ei. Eu va trebui să plec. O să lipsesc câteva zile.

— Ei bine ! N-ați pierdut timpul ! strigă ea adresându-i-se lui Jake Allard și făcându-i cu ochiul.

Vizibil foarte amuzat de această neînțelegere, el izbucni în râs. Când își părăsea masca de duri-

tate arogantă, era extrem de seducător, gândi Lisle cu oarecare uimire.

– Janie, bunicul e pe moarte, îi explică ea calm prietenei ei.

– Dumnezeule !... Lasă-mă pe mine să-ţi termin bagajele, tu eşti livid㠹

Întorcându-se spre Jake Allard, adăugă :

– Aduceţi-i un întăritor, are mare nevoie. Şi serviţi-vă şi dumneavoastră, desigur.

– Nu, mulţumesc, am de făcut un drum lung cu maşina.

Când acesta dispăru, Janie întrebă curioasă, aranjând nişte haine într-un colţ al valizei :

– Cine este ?

– Jake Allard, îi spuse Lisle prăbuşindu-se într-un fotoliu.

– Doamne ! Mi se părea mie faţa familiară...

– Îl cunoşti ?

– Graham îmi vorbeşte adesea de el. Şi bineînţeles, i-am văzut fotografia în paginile financiare ale ziarelor. Se pare că este de un dinamism redutabil ! Duce o viaţă foarte agitată, şi nu numai în domeniul profesional.

– Nu mă surprinde deloc...

– Prezenţa lui aici are vreo legătură cu cumpărarea Societăţii „Harlow Bannerman" ?

– N-am idee. De fapt, nici nu îndrăznesc să mă gândesc. Şi, ca o culme a ghinionului, Gérard s-a evaporat.

– Nu ştii unde îl poţi găsi ?

Lisle ridică din umeri.

– Poate că în Antile sau în Barbados, cu doamna Carla Foxton.

Se simți cuprinsă de un val de furie absurdă. Cu ce drept își permitea Jake Allard să-i judece pe alții ? Nici el nu se bucura de o reputație ireproșabilă.

— În locul tău, aș lua cât mai repede legătura cu el, o sfătui Lisle. Cu siguranță că el ar prefera să se bată decât să asiste neputincios, când se va întoarce, la naufragiul Societății.

— Crezi că situația este chiar atât de gravă ?

— Dacă ai îndoieli, întreabă-l pe Graham.

Graham era directorul lui Janie.

— Oh, din păcate, îl cred pe Jake Allard capabil de orice, zise Lisle.

— Este un autodidact pornit de la zero. Fără îndoială că n-a ajuns la această poziție înaltă la care este acum, fără să-și fi zdrobit fără milă adversarii. Ambiția lui fără margini îl face foarte periculos. După spusele lui Graham, el poate fi un prieten loial, dar și un dușman de temut.

— În orice caz, nu mi-e teamă de el. Voi lupta din răsputeri cu el, declară Lisle, punându-și un pulovăr de cașmir și un pantalon de catifea verde.

Dându-și pe spate minunatul ei păr de culoarea aramei, își ridică cu mândrie bărbia și se duse să-și adune lucrurile de toaletă din sala de baie.

— Nu mă impresionează ! aruncă ea în trecere.

Pe culoar, fu cât pe-aci să se lovească de el. Desigur, remarca ei nu-i scăpase lui Jake. Cu un zâmbet răutăcios în colțul gurii, îi întinse un pahar. Dar, privindu-l de sus, ea nici nu-l băgă în seamă și, intrând în sala de baie, trase cu grijă siguranța în urma ei.

Oglinzile mari care acopereau pereții îi reflectară imaginea. Pomeții roșii contrastând cu tenul

palid, licărirea strălucitoare din ochii ei verzi îi trăda emoţia. Reacţionase ea curajos, dar acum parcă simţea un ghem în stomac când se gândea la bunicul ei. Avea impresia că este deposedată brusc de unicul ei sprijin, de parcă întreaga ei existenţă se prăbuşea dintr-o dată.

Aşezându-se într-un scaun de răchită, ea încercă să reflecteze cu calm la recentele evenimente. Deja de mai multe ori, bunicul ei fusese gata să moară. Dar întotdeauna se vindecase în mod miraculos, în ciuda verdictelor pesimiste ale doctorilor. Cu o încredere oarbă în resursele organismului său, refuza să urmeze sfaturile şi tratamentele doctorilor. Lisle admira în secret încăpăţânarea şi puterea lui de luptă. Încercă să-şi imagineze viaţa fără el. Ce tristeţe... Şi ce va deveni Compania „Harlow Bannerman" ? În timpul consiliilor de administraţie el arbitra cu multă obiectivitate discuţiile dintre Gérard şi Oliver, amuzându-se chiar de motivele certurilor lor. Pe cine susţinea el, de fapt ? În clipa aceasta, Lisle n-ar fi putut spune cu exactitate...

Dar, ce fel de discuţii avusese Murray cu Jake Allard ? Profitase în mod deliberat de absenţa lui Gérard şi îl invitase pe Jake la Prieure, sau era o simplă coincidenţă ? Trebuia totuşi să-l anunţe pe fratele său cât mai repede cu putinţă.

În orice caz, Gérard reuşise de minune să-şi şteargă urmele, dacă Jake Allard nu dăduse de el... De altfel, asta nu era de mirare... Harry Foxton nu era un soţ chiar atât de bănuitor sau gelos, dar de Gérard se temea, şi pe bună dreptate, pentru că acesta avea o solidă reputaţie de seducător.

Lisle nu-și condamna fratele. Frumos, plin de farmec, întotdeauna atrăsese femeile. Cu părul lui roșcat ca focul, cu ochii turcoaz, semăna cu un prinț al Renașterii. Încă de pe vremea adolescenței, pierduse numărul cuceririlor...

Tânăra fată afla. Fratele ei nu se va cumințí niciodată, cu toate îndemnurile lui Murray, care credea cu adevărat în valorile tradiționale de familie și ale căsătoriei. Bunicul lor se plângea de iresponsabilitatea lui Gérard, dar în același timp, îl distrau rumorile provocate de aventurile lui romantice.

Deși cu o oarecare indulgență, Lisle nu se putea totuși împiedica să nu-l dezaprobe. Cu toate numeroasele lui defecte, ea își iubea enorm fratele și-i căuta întotdeauna scuze, chiar dacă egoismul și nepăsarea lui adesea o șocau.

În orice caz, va fi de partea lui dacă se va bate cu Jake Allard pentru a obține conducerea Societății. Nimic n-o va face să nu-l susțină.

Încercând să-și revină, își umplu repede trusa de toaletă. Cât va trebui să rămână la Prieure? Până la... Dar refuză să se gândească la această eventualitate și se întoarse în camera ei.

— Te așteaptă în mașină, o informă Janie.

Lisle își puse geaca de antilopă, își aruncă geanta pe umăr și își luă valiza.

— Du-te și ai grijă de invitații noștri, îi spuse ea lui Janie, cu un zâmbet forțat.

Janie încuviință din cap și își mușcă buzele.

— Nu fi atât de îngrijorată...

Când Lisle apăru pe peron, Jake Allard coborî să-i deschidă portiera. Complet epuizată, ea trebui să

facă un efort supraomenesc pentru a nu se clătina pe picioare. Când îi luă bagajele să le pună în portbagaj, degetele lui le atinseră uşor pe ale ei şi Lisle tresări uşor la acest contact, fără să reuşească să se stăpânească. Odată aşezată, începu să tremure din tot corpul fără să se poată controla.

– Ar fi trebuit să bei whisky-ul acela, zise el sec, încruntându-şi sprâncenele. Dacă nu reuşeşti să te stăpâneşti, vizita dumitale nu-l va reconforta deloc pe Murray !

Lisle strânse din dinţi.

– Să plecăm, n-ai vrea ?

El demară brusc, iar ea se ghemui pe scaunul ei, luptând cu disperare împotriva spaimei ce o cuprinsese la ideea dispariţiei bunicului ei. Traversară Londra în tăcere, apoi el o întrebă cu o politeţe exagerată dacă vrea să asculte muzică.

– Da, te rog, murmură ea cu o voce slabă.

În alte împrejurări, ea ar fi apreciat aceste bucăţi clasice cântate de excelenţi interpreţi şi ar fi făcut un efort pentru a lega o conversaţie. Dar prezenţa acestui bărbat alături de ea îi exacerba tensiunea interioară. Cuvintele lui caustice, comportamentul lui disprețuitor, o şocaseră profund. Ar fi vrut să-l poată zdrobi cu indiferenţa ei. Dar nu reuşea să uite cuvintele lui jignitoare.

Noaptea începuse să-i învăluiască în timp ce rulau pe nişte drumuri înguste, sinuoase. Deodată, Lisle se trezi din letargie şi privi pe fereastră.

– Dar ăsta nu e drumul spre Prieure ! strigă ea.

– Mergem la spital. El este la reanimare.

Tânăra fată îşi duse mâna la gură, înăbuşindu-şi un strigăt de durere.

— Bunicul... detestă sălile de spital.

— Mi s-a părut că înțeleg acest lucru, zise el sec. Dar, de data aceasta, n-a avut de ales. Au hotărât alții pentru el. Din fericire, de altfel, pentru că această criză cardiacă ar fi putut să-i fie fatală.

— Oricum, va fi mai bine la el acasă, în patul lui, în loc să fie ținut în viață în mod artificial, zise ea cu o bruschețe excesivă.

— Și dacă vor reuși să-l salveze ?

Ea se făcu mică în scaunul ei, și își mușcă buzele.

— Este foarte bătrân. Nu se află la prima criză cardiacă. Nu mă aștept la un miracol.

— Îmi pari destul de pesimistă. Aș fi curios să cunosc concepțiile dumitale despre viață, dacă totuși ai unele... Dar asta mai poate aștepta. În orice caz, îți sugerez să-ți ascunzi îndoielile în fața lui Murray.

— Bineînțeles ! se indignă ea. Drept cine mă iei ?

Ea regretă imediat graba cu care reacționase, pentru că, pe fața lui Jake Allard apăru un zâmbet ironic.

— Acesta va fi un alt subiect de discuție, domnișoară Bannerman.

Lisle își strânse furioasă pumnii. Cum de putea Murray să-l suporte pe acest individ, să-i acorde încrederea ?

Observă luminile spitalului cu o intensă ușurare. Slavă Domnului, curând va putea să se debaraseze de el ! Nu era nici un motiv ca el să continue să o deranjeze stând la căpătâiul lui Murray.

— Lasă-mă în faţa intrării principale, îi aruncă ea în timp ce trecură de poartă.

— Îmi pare rău că nu pot să te ascult... Îl vom vedea împreună cu Murray.

— Sunt sigură că eşti animat de intenţii lăudabile, îi replică ea cu o voce ironică, tremurând de furie. Dar împingi amabilităţile prea departe. Bunicul meu vrea să se bucure singur de vizita mea, sunt sigură.

Fără să ţină cont de cuvintele ei, el parcă maşina şi stinse farurile, oprind motorul.

— Mi-e teamă că nu este chiar atât de simplu, domnişoară Bannerman. Trebuie să luaţi în considerare şi alţi factori.

— Te gândeşti probabil la conducerea Companiei ? Am aflat despre rapacitatea dumitale. Dar acum nu este momentul să-l hărţuieşti pe Murray cu propunerile dumitale.

— Nu m-am arătat niciodată grăbit în afaceri, îi răspunse el. De altfel, el însuşi a luat iniţiativa raporturilor dintre noi. Orice ar crede fratele dumitale, Harlow Bannerman are nevoie de „Allard International" în conjunctura actuală. Nu inversa rolurile. Faci şi dumneata parte din Societate, ai chiar şi acţiuni. Te-ai uitat vreodată prin registrele de conturi ? Ţi-aş recomanda să te ocupi de asta într-un viitor apropiat. Va fi probabil foarte instructiv.

— N-am chef să aud mai mult, îi lansă ea deschizând portiera. Deocamdată mă interesează doar sănătatea bunicului meu.

Ea se îndreptă grăbită spre holul de la intrare, dar el o ajunse din urmă în faţa biroului de informaţii.

– Ajunge ! strigă ea furioasă. Devine ridicol !

– Sunt absolut de acord cu dumneata. Dar va trebui să mă asculți înainte de a te repezi în camera lui Murray. Trebuie să-ți spun ceva foarte important.

Ridicând privirea, scrută îngrijorată fața dură a lui Jake Allard.

– Au apărut ceva... complicații ? Doar nu este... deja mort ? Nu ! Nu se poate... Totuși, nu mi-ai fi ascuns asta !

– Nu, liniștește-te.

– Atunci ? Explică-mi ! Despre ce este vorba ?

Obosită, enervată, ea bătu nerăbdătoare din picior.

– Liniștește-te, domnișoară Bannerman ! Ultima dată când ți-am dat vești proaste, mi-ai reproșat bruscheţea cu care ţi le-am dat.

– Oh ! Ajunge !

Îi întoarse spatele dar el o prinse de braț obligând-o să-l privească în față.

– În loc să faci pe fetița răzgâiată și capricioasă, mai bine ascultă-mă ! În felul acesta, dacă Murray este conștient și lucid, vei ști ce să-i spui ca să-l reconfortezi.

– Va trebui probabil să-l felicit pentru că ți-a vândut Societatea ? explodă ea furioasă. Cuvintele mi-ar arde gura !

– Nu despre asta e vorba. Murray mi-a acordat mâna dumitale. Va trebui să-i pomenești despre cererea mea în căsătorie și să-ți exprimi consimțământul.

CAPITOLUL II

Se lăsă o tăcere grea, încărcată de tensiune. După câteva clipe interminabile, Lisle murmură cu o voce răguşită :

– Cred că glumeşti ?

– Cu un asemenea subiect ? Şi în asemenea împrejurări ? îi replică el pe un ton agasat.

Ea îl privi năucă.

– Murray n-ar fi...

– Ba da, îi tăie el brusc vorba, împingând-o spre un fotoliu. Aşază-te, mă voi interesa dacă ne poate primi.

Cu gura uscată, tremurând ca o frunză, Lisle se lăsă să cadă pe fotoliu. Cuprinsă de o stare de slăbiciune, era aproape de leşin. Încremenită, îşi privea fix mâinile, nefiind în stare de nici o reacţie. Complet buimăcită, nu reuşea să înţeleagă sensul cuvintelor lui Jake Allard sau să gândească raţional.

Când el se întoarse, ea îşi adună tot curajul, aşteptându-se instinctiv să încaseze un nou şoc. Dar nu lăsă să se vadă nimic pe faţa ei.

— Or să ne dea voie să-l vedem peste vreun sfert de oră. Hai să bem o cafea.

Ea îl urmă docilă, fără ca măcar să se gândească să protesteze. Luară liftul împreună cu un cuplu de tineri ce păreau foarte fericiți. Femeia era gravidă și, evident, foarte aproape de a naște. Lisle nu-și putea desprinde privirea de ei.

Căsătoria, această legătură miraculoasă... medită ea, încă buimăcită. Să împarți fiecare clipă a existenței tale cu bărbatul dorit, să concepi, din dragoste, un copil, să-l crești împreună cu el înconjurându-l cu tandrețe... Surprinzând dintr-o dată surâsul ironic al lui Jake Allard, Lisle se îmbujoră violent.

Băură câte o cafea, iar Jake luă și un sandviș cu brânză pe care îl devoră cu poftă. Când termină de mâncat, își împinse farfuria, o privi fix pe Lisle și izbucni :

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mă mai privești de parcă te-ai teme că, dintr-o clipă în alta, vei fi atacată sălbatic ! Nimic nu este mai departe de mine decât gândul acesta, te asigur !

— Nu mă gândeam la asta ! ripostă ea indignată. Dar nu spera totuși să obții din partea mea o aprobare docilă și încântată.

— Nu, într-adevăr.

O privi cu intensitate, înainte de a continua :

— Ei bine, domnișoară Bannerman, ce-ar fi să stăm puțin de vorbă ? ! Fără îndoială că îmi dai

voie să-ți spun pe nume, Lisle, din moment ce suntem aproape logodiți ?

– Nu ! Mai degrabă mor ! strigă ea vehement.

– Ce reacție ciudată ! Modul acesta de a te exprima este cam demodat.

– Nu-mi pasă ! Și căsătoriile aranjate datează dintr-o altă epocă ! Nu mai suntem în secolul XIX !

– Unele comunități de prin țările asiatice, de exemplu, s-ar simți ofensate de remarca ta. De altfel, continuă el pe un ton dulce-amar, rata divorțurilor în societatea noastră este mai mult un argument în defavoarea noastră. Oricum, nu asta e problema. Să nu ne îndepărtăm de subiect. Mai ales, să nu-i dai lui Murray impresia că ești nemulțumită de întâlnirea noastră și abține-te să-ți exprimi gândurile. Proiectul acesta de căsătorie îi este foarte drag inimii lui. Respingându-l, nu faci decât să-i provoci o crudă dezamăgire. În starea în care este acum, aceasta i-ar putea fi fatală.

Lisle se ridică, țeapănă.

– Nu pot totuși să accept să joc comedia fericirii !

– De ce nu ? Eu însumi sunt gata să mă supun acestui joc. Cu toate că nu mă atragi deloc, crede-mă. Antipatia e reciprocă. Fără îndoială că nu știi, dar prietenia mea cu Murray datează de multă vreme. M-a ajutat mult la începutul carierei mele, dându-mi niște sfaturi foarte utile. Deci, îi datorez enorm. Și dumneata de altfel, judecând după apartamentul luxos, hainele elegante, fără să mai vorbim de dividendele de la „Harlow Bannerman", nici

de contul din bancă din care, dumneata și fratele dumitale vă înfruptați cu o nepăsare extremă.

– N-ai pierdut timpul informându-te ! comentă Lisle roșind de furie.

O licărire dispreţuitoare se aprinse în adâncul ochilor lui gri, metalici.

– Este nevoie ca, urgent, să-ți faci ordine în afaceri, draga mea. Altfel, nu vei mai putea duce această viață luxoasă prea mult timp. Bunicul dumitale m-a considerat destul de responsabil pentru a-mi încredința această sarcină. Numirea mea ca președinte-director general va fi confirmată săptămâna viitoare în consiliul de administrație.

– Gérard și cu mine ne vom opune.

– Gérard se va găsi izolat ! În ceea ce te privește, votul dumitale este subordonat celui al lui Murray până când vei împlini douăzeci și cinci de ani, iar el a semnat deja o procură în favoarea mea.

Făcu o pauză, ca pentru a da mai multă greutate spuselor lui.

De altfel, îmi vinde mie toată partea sa. Nu mă voi mulțumi deci, doar să conduc compania, ci o voi controla.

– Ai... ai îndrăznit să profiți de un om bătrân și bolnav...

– Nicidecum. Murray era în plină formă când am negociat termenii contractului nostru. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Oliver Grayson.

– Pe acel... Iuda ?

Jake Allard ridică din umeri.

– Dimpotrivă, eu am apreciat enorm contribuţia lui. O să formăm o echipă excelentă.

Lisle se prinse cu putere de marginea mesei, luptând cu disperare să-şi păstreze sângele rece.

– Minţi ! Murray n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. El a insistat întotdeauna ca afacerea să rămână în familie.

– Va rămâne în familie, îi replică el calm. Ar fi preferat să o lase pe mâna nepotului decât a ginerelui. Dar, până la urmă, şi-a dat seama de egoismul incurabil al lui Gérard. Acesta, în loc să se bată pentru supravieţuirea companiei, a abandonat lupta de cum a crezut că pericolul s-a îndepărtat. A comis o gravă eroare. Greşeala aceasta gravă demonstrează incapacitatea lui de a conduce o întreprindere.

Lisle rămăsese încremenită pe scaun, ca o stâncă.

– Desigur, continuă Jake, ai fi putut să-l avertizezi, dacă ai fi catadicsit să treci pe la birou în ultimele zece zile. Dar dumneata depăşeşti toate recordurile de absenteism. Credincios faţă de numele de Bannerman, şeful de serviciu a încercat să te scuze. După spusele lui, dumneata lucrai acasă pentru pregătirea Târgului de la Salzburg. Totuşi, nu a reuşit să mă convingă. De fapt, postul acesta de relaţii publice pe care-l ocupi, înseamnă doar să faci pe vedeta, la ordinele fratelui dumitale.

– Bădăranule ! Cum îndrăzneşti... ?

– De altfel, continuă el, neluând în seamă protestele ei, n-aş avea nici o obiecţie la toate aceste dineuri de afaceri, recepţii, week-end-uri pe vapor cu potenţialii clienţi, dacă ele ar servi măcar la

umplerea listei de comenzi. Din păcate, lucrurile nu stau așa. Deși ești frumoasă, seducătoare. Dar, de ce ești lipsită de eficacitate ? Poate că nu ai destulă putere de convingere în acțiunile dumitale.

Un val de furie și de rușine se revărsă asupra lui Lisle. Toate aceste subînțelesuri o umileau, o dezonorau. Sigur, rolul ei de gazdă față de musafirii lui Gérard n-o entuziasmase niciodată, dar încercase să facă tot ce putea mai bine, învățase să păstreze cu prudență distanța fără să pară vreodată nepoliticoasă. Pentru nimic în lume nu s-ar fi înjosit să-și folosească farmecele în folosul companiei „Harlow Bannerman".

De mai multe ori, îi împrumutase apartamentul lui Gérard pentru niște întâlniri de afaceri. Cum ar fi putut să-l refuze din moment ce compania plătea jumătate din chirie ? Oricum, rareori îi onorase recepțiile cu prezența ei. Și de când Janie se mutase împreună cu ea, invoca adesea această scuză pentru a se eschiva, pentru că circulau niște zvonuri tulburătoare despre recepțiile organizate de fratele ei.

Gérard lua în zeflemea ipocrizia surorii sale. Un pic stingherită, ea își aminti furia lui când, exasperată, pălmuise un client prea îndrăzneț... De câteva ori, el o îndemnase să fie în mod deosebit drăguță cu unii invitați. Totuși, ea nu acordase prea mare importanță recomandărilor lui Gérard.

Acum, îndoiala puse stăpânire pe ea. Dacă propria ei purtare putea să pară atât de condamnabilă, motivațiile fratelui ei cu siguranță că nu erau chiar atât de nevinovate... Acuzațiile lui Jake Allard

puneau într-o lumină nouă reproşurile ei, uneori amuzate, alteori exasperate.

– Nu ai dreptul să mă tratezi astfel ! zise ea indignată, abia stăpânindu-şi tremurul vocii. Ce-ar zice bunicul dacă te-ar auzi ?

– Murray a aflat multe lucruri în cursul ultimilor doi ani. Nu-şi mai face chiar atât de multe iluzii, nici măcar în privinţa dumitale. Dragostea nu este întotdeauna oarbă. Vrea probabil să te mărite pentru a evita un dezastru. Cum eu nu te cunoşteam personal, el a crezut, fără îndoială, că nu ştiam nimic despre reputaţia dumitale.

Dacă Lisle n-ar fi fost consternată de ceea ce auzea, ar fi izbucnit în râs. Gérard nu era departe de adevăr când o considera o puritană... Ea îşi explica cu greu relaţiile dificile pe care le avea cu bărbaţii. Poate că, fără să-şi dea seama, reacţiona contra moravurilor desfrânate ale fratelui ei ? În orice caz, la cei douăzeci şi trei de ani ai săi, îşi păstrase virginitatea şi încă nu întâlnise adevărata dragoste. Răceala ei în relaţiile cu bărbaţii o neliniştea uneori şi se întreba chiar dacă va fi în stare să simtă vreodată vreo atracţie pentru cineva.

Jake o privea cu atenţie, aşteptând evident nişte mărturisiri sau măcar o tentativă de justificare. Dar, refuzând să-i răspundă, ea îi evită cu grijă privirea.

– E timpul să mergem să-l vedem pe Murray, zise el pe un ton glacial. După spusele infirmierei, este conştient, aşa că se va interesa de proiectele noastre. Îmi dai cuvântul de onoare că n-ai să mă contrazici când îi voi anunţa logodna noastră ?

Îngrozitor de încurcată, simțind un nod în gât, ea își umezi buzele uscate.

— Crezi că te va crede ? Abia ne cunoaștem...

El ridică nepăsător din umeri.

— Oricum, nu se așteaptă la o dragoste fulgerătoare. Dar, cum toți trei suntem la curent cu aranjamentul, inutil să jucăm teatru. Murray se va simți ușurat și ne va fi recunoscător că nu pierdem timpul.

— Mi-e teamă de consecințele unei asemenea mascarade...

— Nu fi îngrijorată, nu vei fi obligată să te măriți cu mine. Nu am deloc de gând să-mi sacrific libertatea, și în nici un caz pentru dumneata, domnișoară Bannerman. E vorba doar să ne prefacem că ne logodim pentru un oarecare timp, ca să-l liniștim pe Murray în privința viitorului dumitale, atunci când el nu va mai fi aici ca să aibă grijă. Să nu-ți închipui că mă vei cuceri, sunt total insensibil la farmecele dumitale.

Brusc, el se ridică. Ce statură impozantă ! gândi ea fără să vrea. Talia înaltă și umerii lați se potriveau personalității lui dominatoare.

Emana din el un magnetism straniu, o forță virilă foarte atrăgătoare. Deși avea vreo treizeci și cinci de ani, păstrase o uimitoare înfățișare tinerească.

Lisle îl urmă tăcută până la etajul superior unde-i întâmpină o infirmieră în halat alb.

— Îi este puțin mai bine, îi liniști ea. Nu pot să vă spun mai multe acum. Oricum, are un temperament de luptător. Chiar se enervează într-un mod periculos. A trebuit să-l cert pentru că cerea în gura mare un telefon !

Lisle zâmbi uşor. Prezenţa lui Jake alături de ea o tulbura profund şi-i era foarte greu să-şi ascundă jena.

– Avem veşti bune pentru el, zise Jake. Sper ca aceasta să nu-l tulbure prea tare.

– Pare foarte neliniştit. Poate o să reuşiţi să-l calmaţi. Trebuie cumva să vă felicit ?

Spre marea stinghereală a lui Lisle, Jake îi luă mâna şi o duse la buze. Ea tresări violent, de parcă această uşoară atingere o arsese.

– Ne-aţi ghicit secretul, doamnă.

Întorcându-se spre Lisle, adăugă cu o voce tandră dar cu o licărire ironică în ochi :

– Pentru că, deocamdată, nu avem intenţia să ne anunţăm oficial logodna, va trebui să încercăm să ne ascundem sentimentele, draga mea, cel puţin în public.

– Da, reuşi ea să articuleze cu un nod în gât.

Când el se aplecă uşor, ea se crispă îngrozită, parcă paralizată. O va săruta ? N-ar fi suportat un contact atât de intim.

Percepându-i evident neliniştea, el se mulţumi să-i spună cu un zâmbet răutăcios :

– Vino, dragostea mea. Murray ne aşteaptă în mod sigur, cu nerăbdare.

Ajunşi pe culoar, ea protestă cu o voce scăzută :

– Nu sunt în stare să joc comedia asta !

– Arată-te măcar o dată mai dezinteresată ! îi replică el prinzând-o cu brutalitate de braţ. Gândeşte-te la liniştea sufletească a bunicului dumitale. Încearcă să-ţi închipui că eu aş fi un client

important, sau acel biet nenorocit care te urmărea cu insistențele lui când am venit eu.

— Cine... ? întrebă ea buimăcită.

El o privi dispreţuitor.

— Nu-ți amintești nici măcar numele lui, bineînțeles ! Le plâng din toată inima pe victimele dumitale... Acum, încearcă să pari fericită. Pentru liniștea lui Murray.

Dar îi fu greu să se prefacă veselă revăzându-l pe bunicul ei. Slăbit, cu o față pământie, nu mai era decât umbra lui. Flacăra din ochii lui albaștri se stinsese şi frumoasa lui voce gravă şi puternică devenise răguşită şi abia audibilă.

— Copila mea dragă... Eşti aici. Şi tu, Jake. Cât sunt de mulţumit...

— Bineînțeles, bunicule. Nu te-am abandonat, zise Lisle pe un ton aparent vioi. Nu te obosi să vorbeşti. Totul va fi bine de acum înainte.

El îi scrută faţa cu o privire rugătoare.

— Tu şi Jake...

— Da, îl linişti ea cu un uimitor sânge rece. La început am fost... şocată de propunerea lui, dar raţiunea şi bunul-simţ m-au determinat să accept. Mă voi căsători cu el.

Ea regretă aproape imediat că pronunţase aceste cuvinte care semănau prea mult cu un jurământ solemn. Dacă bunicul ei murea, nu se va simţi ea legată prin această promisiune ? Simţi că, fără să vrea, o trec fiorii. Jake declară ferm :

— Acum o voi duce la Prieure, Murray. Odihneşte-te. Mâine dimineaţă venim din nou.

Cu lacrimile în ochi, Lisle se întoarse brusc şi ieşi. Bunicul ei părea atât de bătrân, atât de vul-

nerabil... Cine știe cât timp va mai avea puterea să se mențină în viață ?

Încruntat, Jake o privea cu atenție, cu o expresie de îngrijorare pe față. În timp ce coborau la parter, ea încerca din răsputeri să-și controleze emoțiile. Îl ura pe acest bărbat și, mai ales, nu avea nevoie de mila lui.

— Am să chem un taxi, îi spuse ea abrupt.

— Nu-i nevoie, te conduc eu.

— Te rog ! strigă ea pe un ton isteric. Nu este cazul să continuăm cu această farsă și în afara spitalului. Aici bunicul nu te poate vedea.

— Mă gândeam doar la o chestiune de comoditate. Din moment ce mergem amândoi la Prieure, un vehicul este de ajuns.

Ea îl privi stupefiată, fără să înțeleagă.

— Stau și eu acolo, adăugă el enervat. Ți-am mai spus, de altfel.

— Uitasem... În cazul acesta, eu mă voi duce la hotel.

— Nici vorbă. Soții Peterson te așteaptă și camera dumitale e pregătită. Ei nu vor înțelege nimic din această situație, dacă nu te duc acolo.

— O să găsești cu siguranță o explicație, din moment ce poți rezolva toate problemele !

— Vei veni cu mine, chiar dacă va trebui să te duc cu forța, declară el cu hotărâre.

Ea fu cât pe-aci să strige iarăși cu indignare, dar nu putu să scoată o vorbă. Jake Allard nu va ezita să-și pună în practică amenințările...

— Iată că ai devenit mai înțeleaptă, zise el sarcastic. Spre deosebire de Gérard, dumneata presimți cu claritate pericolul. Dumneata ar fi trebuit

să fii bărbatul familiei. Ce păcat pentru Bannerman ! Acum, urmează-mă. Doamna Peterson a promis că ne păstrează cina caldă chiar dacă ne întoarcem târziu.

— Hotărât lucru, știi să dai ordine la toată lumea ! comentă ea cu dispreț. Dar nu este cam prematur din partea dumitale ? Încă nu ești stăpân la Prieure !

— Poate. Dar când voi fi, draga mea, vei fi prima care vei afla.

Ridicându-și furioasă bărbia, Lisle îi aruncă o privire rebelă și veninoasă și urcă în mașină fără să-i răspundă.

Ajunseră foarte repede la Prieure, care se afla destul de aproape de Londra. Auzindu-i oprind mașina în fața peronului, doamna Peterson se grăbi să le deschidă ușa.

— Oh, domnișoară Lisle ! strigă ea strângând-o pe tânăra fată la pieptul ei. Aș fi dorit să vă întâmpin în niște împrejurări mai fericite. Dar nu vă faceți griji, domnul Murray are o rezistență uimitoare. Se va face bine.

— Și infirmiera ne-a spus la fel, Betsy, zise Lisle, sărutând obrajii rotunzi ai menajerei.

Doamna Peterson se întoarse spre Jake cu un zâmbet prietenos.

— Bună seara, domnule. Am pus masa în sufrageria mică. Vă veți simți mai bine acolo, amândoi. Mă duc să încălzesc puțin mâncarea până ce soțul meu urcă bagajele domnișoarei Lisle. Lisle era gata să spună că este foarte obosită și să se refugieze în camera ei, dar se răzgândi pentru că

murea de foame şi talentele culinare ale lui Betsy făceau deja să-i lase gura apă.

Dispăru o clipă ca să se spele pe mâini şi să-şi aranjeze puţin părul, fără însă a-şi mai retuşa machiajul. Cine ştie dacă Jake Allard n-o va acuza că încearcă să-l seducă prin cochetăria ei ?

Când cobori în salon, el stătea în faţa şemineului, cu un pahar de whisky în mână.

— Pot să-ţi servesc ceva de băut ?

— Ce gazdă perfectă ! îl ironiză ea. Nu, mulţumesc.

În prezenţa lui ea avea nevoie să-şi păstreze mintea limpede...

— Este o casă superbă, începu el conversaţia.

— Da. Ai fi putut să-l convingi pe bunicul să ţi-o vândă, împreună cu tot restul.

O expresie amuzată îi lumină faţa.

— Încă se poate !

— Nu, din fericire ! Casa este menţionată în testamentul lui şi îmi va reveni mie de drept. Gérard va moşteni colecţia de tablouri, apartamentul din Londra şi jumătate din averea lui.

— Aranjamentele acestea trebuie să te liniştească asupra viitorului dumitale, replică Jake cu o voce plină de dispreţ.

— Desigur. Sper totuşi să nu trebuiască să mă preocupe problema încă mulţi ani de acum înainte.

— În locul dumitale, n-aş fi atât de sigur, Lisle.

Ea scutură vehement capul.

— Nu spune aşa ceva... .

— Şi eu aş vrea să-l consider nemuritor. Dar trebuie să fim realişti.

Lisle nu dorea să fie realistă. Dorea, înainte de toate, să aibă parte de afecțiunea și siguranța pe care bunicul său i-o acordase încă din fragedă copilărie. În absența lui, o întreagă parte a vieții ei se va nărui. Dacă nenorocirea se va produce, ea va părăsi Londra și se va instala aici, în această casă dragă inimii ei. Moștenirea îi va asigura venituri suficiente până la sfârșitul zilelor ei, dacă va ști să fie cumpătată. Munca ei în serviciul de relații publice de la „Harlow Bannerman" nu-i va lipsi. De fapt, ea nu reușise pe plan profesional, pentru că niciodată n-avusese ocazia să-și demonstreze întreaga capacitate. Numele de Bannerman fusese întotdeauna o barieră. În cadrul companiei o considerau încă un copil iresponsabil, incapabilă să ducă la bun sfârșit sarcini importante. Încă de la început o catalogaseră astfel, fără ca măcar cineva să-i testeze valoarea, și pentru asta nutrea o profundă amărăciune.

Zvonurile care circulau pe seama ei emanau probabil chiar din serviciul în care lucra ea. Colegele ei n-o apreciau deloc și o porecliseră „Prințesa", în bătaie de joc. Atitudinea lor o șocase la început, dar ulterior se refugiase în spatele unui zid de indiferență.

Acum își reproșa teribil că nu încercase să se afirme mai mult. În mod intenționat, îi murdăriseră reputația, discreditându-i purtarea prin insinuări îndoielnice și se simțea îngrozită de aceste zvonuri. Gândul că ele ar fi putut ajunge și la urechile bunicului ei, îi era de nesuportat. Totuși, el nu-i spusese nici un cuvânt de reproș sau de avertisment.

Excelenta cină pregătită de doamna Peterson o mai întremă puțin. După o supă de legume din grădina proprie, le servi niște pui reci cu o salată exotică, apoi o budincă delicioasă acoperită cu frișcă. Mai târziu, le duse tava cu cafelele în salon și le ură noapte bună.

În mod ciudat, stingherită că rămăsese singură cu Jake, Lisle își făcu de lucru și umplu cestile. Jake în schimb, părea foarte în largul lui. Așezat confortabil într-un fotoliu, își scoase haina și își lărgise nodul de la cravată. Fără să-l privească, Lisle îi întinse ceașca de cafea și se ridică să mai pună un butuc în șemineu.

— Pentru Dumnezeu, relaxează-te ! îi aruncă el pe un ton enervat. Nu voi atenta la virtutea dumitale !

— Nu mă tem de ceva de genul ăsta ! îi replică ea sec, așezându-se.

— Ei bine, te înșeli ! o ironiză el cu un zâmbet larg pe față. Decorul se pretează perfect, nu-i așa ? O lumină difuză, o fată încântătoare...

— Păstrează-ți complimentele ! îi tăie ea vorba.

El începu să-și bea liniștit cafeaua, apoi puse ceașca pe tavă cu o întetineală exasperantă. În lumina flăcărilor, privirea lui gri se îmblânzise, și Lisle nu putu să nu remarce cât era de seducător. Dintr-o dată, el întinse mâna și-i comandă cu blândețe :

— Vino aici.

Ciudat, Lisle era cât pe-aci să-l asculte în mod spontan. De ce își dorea atât de mult să se apropie de el ? Nu era el dușmanul ei ? O insultase, o jignise ; îl detesta...

Cu toate acestea, nu reușea să uite momentul când el îi sărutase mâna, puțin mai devreme. Locul acela încă o ardea. În brațele lui, întregul ei trup va lua foc, nu se îndoia nici o clipă de asta.

Își aminti exact la timp ce părere jalnică avea el despre moralitatea ei, și nu se mișcă.

— Hai, nu fi atât de timidă, o ironiză el.

Era evident că, sigur de farmecele lui, el o credea gata să cedeze și interpreta comportamentul ei doar ca o simplă cochetărie. Cu un zâmbet disprețuitor pe buze, ea se ridică.

— Noapte bună, domnule Allard. Eu mă retrag în camera mea.

— Ce păcat ! N-ai fi fost dezamăgită, te asigur, zise el pe un ton mieros.

— Câtă înfumurare ! Dar nu mă tentează nici un pic. Noapte bună.

Cu capul sus, Lisle se îndreptă spre ușă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Cum va reacționa ea dacă el o va ajunge din urmă ? Nu era deloc sigură că ar fi putut să se apere împotriva lui și nu se va simți în securitate decât ajunsă în camera ei și închizând ușa cu cheia de două ori.

CAPITOLUL III

Lisle se trezi tresărind în mijlocul nopții, amintindu-și brusc că uitase să-i telefoneze lui Gérard. Se gândise de mai multe ori în cursul serii, dar prezența lui Jake o împiedicase să telefoneze ; voia să vorbească liniștită cu fratele ei, fără să fie auzită sau deranjată.

Cu un oftat obosit, se ridică din pat și își puse un capot. Murray refuzase întotdeauna să monteze telefoane și la etaj, considerând aceste facilități inutile. Înainte de a coborî în bibliotecă, Lisle intră în camera fratelui ei, în speranța că va găsi agenda lui cu adrese, unde putea să fie și numărul de telefon de la vila Carlei Foxton, din insula Barbados. Slavă Domnului, agenda era aici, în sertarul biroului. Dacă ar fi căzut vreodată în mâini răuvoitoare, Gérard ar fi putut avea serioase neplăceri cu o mulțime de soți geloși... Lisle puse agenda în buzunarul capotului și ieși fără zgomot, în vârful picioarelor.

Ajunsă pe palier, se opri o clipă, ciulind urechea. Dar nici un zgomot nu tulbura liniștea casei adormite.

Prin ușa întredeschisă a salonului, observă licărirea roșiatică a cărbunilor din șemineu. Se uită atent dacă Jake avusese grijă să pună apărătoarele de scântei, apoi se duse și se închise în bibliotecă. Aprinse lumina. Așezat pe unul din colțurile biroului lui Murray, telefonul părea complet deplasat în mijlocul atâtor antichități și volume legate în piele.

După oarecari dificultăți, Lisle reuși să obțină vila. Soneria telefonului răsună o veșnicie până când o voce de femeie răspunse.

— Da ?

— Bună seara, doamnă Foxton, începu Lisle politicoasă. Aș putea vorbi cu Gérard Bannerman ?

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere grea.

— Cine sunteți ? întrebă în sfârșit interlocutoarea ei.

— Sunt sora lui, Lisle. Noi două ne-am întâlnit o dată, la familia Hargreaves.

— Oh, da. De ce credeți că Gérard se află aici, domnișoară Bannerman ?

Lisle se înarmă cu răbdare.

— De fapt, nu știu deloc unde l-aș putea găsi, doamnă Foxton. Speram că dumneavoastră m-ați putea ajuta. Bunicul a făcut o criză cardiacă și am nevoie de prezența lui Gérard alături de mine, din mai multe motive. Dacă vă este posibil să luați legătura cu el, ați vrea să-i transmiteți acest mesaj din partea mea ?

După o pauză interminabilă, Carla Foxton declară în sfârșit :

— Voi încerca.

Apoi fără un cuvânt în plus, închise telefonul.

Lisle puse și ea receptorul în furcă, perplexă. În general, nu-i plăceau amantele lui Gérard, dar Carla Foxton îi era de-a dreptul antipatică. Micuță, foarte brunetă, era de descendență sud-americană și moștenise de la strămoșii săi o frumusețe foarte tipică, destul de deosebită. Cu cincisprezece ani mai tânără decât bogatul și îndulgentul ei soț, ea întreținea de mai multe luni o legătură discretă cu Gérard. Lisle îi înțelegea foarte bine prudența, dar răceala cu care-i vorbise o deranjase.

Descurajată, ieși din încăpere și se opri în prag să stingă lumina.

— Ești somnambulă ?

Îngrozită, ea tresări și își înăbuși un țipăt văzându-l pe Jake, în ușa salonului, cu un pahar de whisky în mână. Cu capul ușor dat pe spate, o privea cu un aer ironic, printre pleoapele întredeschise...

— M-ai... m-ai speriat, reuși ea să articuleze.

— Și dumneata. Adineaori, te-am luat drept fantoma de la Prieure. Dar m-am liniștit. Nu ai nimic dintr-o fantomă, în acest fermecător capot.

El studia fără rușine silueta tinerei fete, ce se zărea prin țesătura străvezie și ale cărei curbe se distingeau cu claritate sub voalul ușor. Îngrozitor de încurcată, ea se grăbi să apese pe întrerupător.

— Ce cauți aici ? îl întrebă ea.

Îmbrăcat încă în hainele obișnuite, se părea că el încă nu urcase să se culce.

— Reflectam... Și mai beam puțin.

— Alcoolul îți stimulează gândirea ? îi aruncă ea cu ironie.

— Mă relaxează... Dar dumneata, ce cauți aici ?

– Eu... nu puteam să dorm, bolborosi ea. Cred că din cauza bunicului. Am venit să caut o carte.

Privindu-i mâinile goale, el izbucni în râs.

– Și n-ai găsit ? Sau poate le-ai citit pe toate ?

Ea îl fulgeră cu o privire furibundă.

– M-am răzgândit. Mă duc în bucătărie să-mi iau o cană de lapte cald.

– Ca o fetiță ! Ți-aș putea recomanda un remediu mai eficace ?

– Nu-mi place whisky-ul, replică ea strâmbându-se.

– Mă gândeam la altceva...

Și începu s-o examineze din cap până-n picioare, cu o nonșalanță senzuală voită. Jenată la culme, Lisle se simți dintr-o dată foarte vulnerabilă, de parcă el ar fi dezbrăcat-o cu privirea.

– Mă dezgușți ! șuieră ea.

– Ipocrită mică ! o acuză el pe un ton ironic. De ce rătăcești prin casă la ora asta, două noaptea, în această ținută indecentă, dacă nu ca să mă provoci ? Suferim amândoi de insomnie și cunoști cauza la fel de bine ca și mine.

– Te înșeli...

– Ei, hai, Lisle, nu lupta contra dorinței. Nu ne simpatizăm deloc unul pe celălalt, sunt de acord, dar pe plan fizic ne-am potrivi de minune.

Punându-și paharul pe o măsuță, începu să se apropie încetișor, în timp ce ea căuta cu disperare să-și controleze respirația și bătăile repezi ale inimii.

Prinzându-i fața în mâini, el începu să-i mângâie cu delicatețe rotunjimile obrajilor și linia caldă a bărbiei.

— Dacă asta poate să te liniștească, pot să-ți spun că nu aveam deloc intenția să fac acest lucru, zise el calm.

Când o strânse în brațe și o lipi de corpul lui, focul dorinței o cuprinse brusc pe tânăra fată, concomitent cu o durere vie, insuportabilă.

Consternată și înspăimântată în același timp de noutatea acestei experiențe, nu încercă să se elibereze, în ciuda unei voci interioare care îi comanda să se îndepărteze. Curând, voința îi va lipsi...

Impetuozitatea și ardoarea lui Jake o alarmară. Se mai aflase în trecut în situații asemănătoare, dar atunci nu încercase nici o emoție pentru că, până acum, pasiunea îi rămăsese necunoscută.

Acum, în mod ciudat, nu simțea deloc nevoia să se îndepărteze. Nici măcar nu protestă când mâinile lui Jake îi mângâiară șoldurile pentru a o apropia și mai mult de el. Ce zenzații exaltante, necunoscute, trezea el în ființa ei !

Închise ochii, în timp ce degetele lui Jake se plimbau fără grabă pe trupul ei. Buimăcită, nu mai auzea nimic decât pulsul care-i bătea în tâmple.

Doar cu câteva ore mai devreme, atingerea lui îi provoca repulsie. Și acum, când el îi dădu capul pe spate pentru a o săruta, ea își oferi buzele cu o patimă oarbă, asemeni unei flori dornice să înflorească sub razele soarelui. Mânată de o dorință de nestăpânit, își trecu brațele pe după gâtul lui și-i răspunse cu ardoare sărutărilor senzuale, uluită ea însăși de această reacție.

Încetișor, Jake o luă în brațe și o duse în salon.

Îngenunchind în fața șemineului, o puse pe covorul moale, cu o infinită delicatețe. Lisle simți că

i se pune un nod în gât, când descoperi licărirea intensă ce strălucea în adâncul ochilor lui gri. Stăpânindu-și cu greutate nerăbdarea, el îi dădu la o parte capotul și făcu să-i alunece peste umeri bretelele cămășii de noapte. Instinctiv, ea ridică mâinile pentru a-și acoperi goliciunea.

El îi prinse însă imediat încheieturile mâinilor.

— Ești prea frumoasă ca să te ascunzi, șopti el. Lasă-te privită. Vreau să te privesc, să te admir.

Încăperea era slab luminată, dar Lisle nu se arătase până acum goală nici unui bărbat, și această experiență, atât de departe de rezerva ei obișnuită, o tulbura. Din nou, Jake puse stăpânire pe gura ei cu o febrilitate crescută. Amețită de mângâierile lui, sfâșiată între dorință și teamă, ea scoase un mic geamăt tânguitor.

Imediat, el se ridică pentru a-și scoate hainele. Curând vor atinge punctul culminant, și el își va da seama de lipsa ei de experiență, de virginitatea ei. Cum va reacționa atunci ? se întrebă ea tematoare. Poate că se va înfuria ? Pentru că, fără îndoială, va fi dezamăgit.

Atingându-i ușor pleoapele cu un sărut, el îi spuse, ironic :

— Ai adormit ? Sper totuși că nu ești chiar atât de timidă sau speriată ?

Și totuși, dacă el ar ști... Fără să vrea, ea tresări simțindu-i pielea caldă lipită de ea.

— Deschide ochii, îi ordonă el cu o voce răgușită.

Începu din nou s-o mângâie, urmărindu-i liniile trupului de parcă ar fi dorit să le învețe pe dinafară. Puțin câte puțin, ea se relaxă, docilă și supusă, în

timp ce el o săruta cu voluptate. Îmbătată de plăcere, ea se abandonă în totalitate îmbrăţişării lui.

Soneria stridentă a telefonului îi readuse brusc la realitate. Furios, Jake se sprijini într-un cot, şi pe faţa lui se putea citi ciuda amestecată cu regret.

— Trebuie să răspund înainte să se trezească familia Peterson, zise el.

— N-or să audă telefonul, îi răspunse Lisle, cu gura uscată. Ei dorm în celălalt capăt al casei.

Punându-i un deget pe buze, el o făcu să tacă.

— Poate că sună de la spital, îi spuse el calm, ieşind din încăpere.

Cu obrajii roşii de ruşine, Lisle îşi ascunse faţa în palme. În rătăcirea ei, pierduse orice legătură cu realitatea... Tremurând de jenă şi confuzie, se ridică şi îşi puse cămaşa de noapte şifonată.

Cum de a putut să se comporte astfel? Doar în câteva ore, Jake reuşise s-o transforme, şi ea, ca prin farmec, prin purtarea ei, i-a întărît proasta părere ce o avea despre ea. Printr-o crudă ironie a soartei, ea îi confirmase imaginea degradantă pe care el şi-o făcuse. Nu-şi va ierta niciodată că se înjosise astfel. În timp ce bunicul ei era în agonie, ea îi permisese acestui individ detestabil s-o atingă, fără ca măcar să încerce să se apere...

După ce-şi puse şi capotul, se ghemui, plină de tristeţe, în faţa şemineului, aşteptând întoarcerea lui Jake.

— Este Gérard, o anunţă el din vestibul. Se pare că l-ai căutat adineaori.

Fără să îndrăznească să-l privească, Lisle se îndreptă spre bibliotecă.

— Ce caută ăsta acolo ? o întrebă Gérard, fără altă introducere.

— Va prelua conducerea companiei. Doar dacă tu nu-l împiedici. Ce zici ?

Gérard trase o înjurătură, plină de furie.

— Mă întorc cu primul avion. Din fericire, Carla mi-a transmis mesajul ău. Dar era cât pe-aci să nu mi-l transmită. Nu prea era convinsă că este vorba despre sora mea. Ai reușit să declanșezi o adevărată scenă de gelozie !

— Poveștile tale sentimentale nu mă interesează, îi replică Lisle de sus. Nu-mi ceri vești despre bunicul ?

— Este foarte bolnav ? întrebă el brusc. Sper că nu voi ajunge prea târziu ?

— Nu. Ești foarte drăguț !

— Oh, nu te supăra, oftă el. Sunt doar puțin enervat. Nu mă așteptam la toate... necazurile astea.

— Nici eu. Putem să-i anunțăm vizita ta bunicului, când ne ducem să-l vedem ?

— Bineînțeles. Dar care „ne" ?

— Ai înțeles foarte bine, răspunse ea observându-l alături pe Jake.

În picioare, în prag, el o privea atent terminându-și de încheiat cămașa.

— Interzice-i acestui individ să se apropie de bunicul ! îi strigă Gérard furios.

— Din păcate, nu-i chiar atât de simplu. Grăbește-te să te întorci.

După ce închise telefonul, Jake o privi cu un aer disprețuitor.

— Te-ai grăbit să chemi ajutoare ! În orice caz, m-ai păcălit bine. Când lumea relațiilor publice nu va mai avea nevoie de tine, cu siguranță foarte curând, te sfătuiesc să începi o carieră actoricească. Nu mă îndoiesc că vei reuși strălucitor. Mai ales roluri de tinere romantice, înfiorate și înspăimântate.

Ea ridică din umeri cu o dezinvoltură prefăcută, evitând cu grijă să-i întâlnească privirea.

— Oricum, te-a lăsat rece toată întâmplarea.

— Nu, spre marele meu regret, de altfel. Corpul tău este foarte excitant. Aș minți dacă aș nega-o... E limpede că ești gata să faci orice pentru a-l ajuta pe acest ticălos de frate al tău.

Iritată, ea îi replică pe un ton mieros :

— Nu, domnule Allard. În orice caz, nu voi merge până acolo încât să-ți cedez. Mi-e teamă că nu știu să joc chiar atât de bine teatru !

Mult timp, într-o tensiune insuportabilă, el o privi cu furie, apoi îi întoarse spatele fără o vorbă.

Cu un oftat de ușurare, Lisle se sprijini de birou, încercând să-și regăsească liniștea. Îi veniră în minte cuvintele lui Jamie și își dădu seama cu groază că tocmai își făcuse un dușman de temut în persoana lui Jake Allard. Oricum, poate că acum el o va lăsa în pace, ea nu va mai trebui să-i respingă mereu avansurile... Dar, la amintirea sărutărilor lui, se înfioră, cuprinsă de o ciudată slăbiciune.

De fapt, se înșela cumplit crezând că repurtase o victorie. De acum încolo va trebui să lupte mai ales cu ea însăși, pentru a nu ceda propriei ei senzualități pe care Jake Allard o trezise fără să i-o satisfacă.

★
★ ★

Lisle se simți îngrozitor de jenată când, câteva ore mai târziu, doamna Peterson îi aduse micul dejun. Văzându-i fața trasă și ochii încercănați, menajera dădu din cap cu un aer dojenitor, apoi îi dădu veşti despre bunicul ei :

— A petrecut o noapte liniștită. Domnul Allard a telefonat la spital și vrea să vă duceți împreună peste o oră.

Lisle bău câteva înghițituri de suc de portocale și își turnă o ceașcă de cafea neagră, dar altceva nu putu să înghită. Cum va îndrăzni să dea ochii cu Jake după incidentul de azi-noapte ?

În pofida celui mai elementar bun-simț, ea sperase să nu-l mai revadă, încercând să se convingă prosteşte că el se va duce la hotel. Dar acum era sigură că el nu se va recunoaşte niciodată învins şi se va război cu ea fără menajamente.

După un duş rapid, se îmbrăcă cu grijă într-un taior de catifea verde. Apoi își pieptănă părul şi-l dădu pe spate pentru a-l împleti într-o coadă cuminte. În timp ce-şi punea micuțele smaralde la urechi, se examină cu un ochi critic în oglindă. Mulțumită de ținuta ei foarte severă, coborî la parter să-l aştepte pe Jake.

Auzindu-i vocea în bibliotecă, ea se opri nehotărâtă.

În aparență, el vorbea la telefon despre soarta companiei.

— A apărut un element nou despre care o să mai vorbim, zicea el.

Ea roşi violent gândindu-se la logodna impusă de Murray. Brusc, uşa se deschise şi Jake îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Ai aflat lucruri interesante ? o ironiză el.

Confuză din cauza indiscreţiei ei, Lisle se străduî totuşi să-l înfrunte. El însuşi nu se jenase să asculte conversaţia ei cu Gérard...

— Am ajuns prea târziu, îi răspunse ea sarcastic.

— Poate că data viitoare vei avea mai mult noroc. Înarmează-te cu un casetofon, ca să nu uiţi nimic !

— Îţi mulţumesc pentru sfat. Oricum, eşti obişnuit, se pare, să practici spionajul industrial !

— Nu, nu folosesc asemenea metode. Dar sunt întotdeauna la pândă, cum ai remarcat, de altfel, noaptea trecută. Acum hai să plecăm, vrei ?

Ea se mulţumi să încuviinţeze din cap şi tot parcursul drumului nu mai deschise gura.

Murray îi aştepta nerăbdător. Văzând braţul lui Jake care cuprindea umerii lui Lisle, le zâmbi cu un aer satisfăcut. Obligată să-şi joace rolul, tânăra fată se aruncă veselă în braţele bunicului ei.

— Arăţi mult mai bine ! exclamă ea.

— Mă simt într-adevăr mai bine. Şi deja mă plictisesc în spitalul ăsta sinistru.

— Trebuie să ai răbdare, bunicule.

— Hm... La vârsta mea, nu prea mai am timp, mormăi el.

Privindu-i cu atenţie, el o întrebă :

— Ei, aţi hotărât deja data nunţii ?

Ea se crispă imperceptibil, apoi se forţă să râdă.

– Dar... abia ne-am întâlnit ! Lasă-ne timp să ne cunoaștem mai bine.

– Trebuie să fixați data fără întârziere. Aceasta îmi va da un scop, un motiv să trăiesc.

– Gérard se întoarce azi acasă, îl anunță ea, schimbând subiectul.

– Drăguț din partea lui, bolborosi bătrânul. Unde era netrebnicul ăsta blestemat ?

– La niște prieteni în străinătate, îi răspunse tânăra fată evitând cu grijă să întâlnească privirea ironică a lui Jake. E nerăbdător să te revadă.

Murray mormăi ceva de neînțeles apoi tăcu, dar nu păru prea încântat. Cu inima strânsă, Lisle îl observa pe furiș, apoi începu să flecărească pe un ton vesel povestindu-i diverse anecdote care l-ar fi putut distra. El o asculta cu un zâmbet îngăduitor, dar se vedea că mintea îi este în altă parte, încât ea nu fu surprinsă când o întrerupse brusc și-i ceru s-o întrebe pe infirmieră când va putea ieși din spital.

Era evident că voia să vorbească singur cu Jake. Vexată că era dată la o parte, ea se îngrijoră în plus și de atitudinea lui Murray față de Gérard. Până acum ea nu-și dăduse seama prea bine de deteriorarea relațiilor dintre ei. Deși, secretul care învăluise negocierile între Jake Aliard și bunicul său ar fi trebuit s-o pună în gardă... Niciodată Murray n ar fi început aceste negocieri dacă ar fi avut de gând să-l promoveze pe nepotul lui în postul de director al companiei.

Va reuși oare Gérard să reintre în grațiile bunicului său, când se va întoarce ? În orice caz, va avea de-a face cu un contracandidat puternic în

persoana lui Jake. Acest bărbat dur şi hotărât va avea indiscutabil avantaj. Nu câştigase el deja încrederea lui Murray Bannerman ?

După spusele infirmierei, analizele şi tratamentul medical erau departe de a fi terminate, deci nu se punea problema de a-i da drumul acasă lui Murray.

– Aici are îngrijirile cele mai bune, adăugă ea, cu un aer afectat, cufundându-se în studiul unui dosar pentru a o face să înţeleagă că întrevederea luase sfârşit.

Lisle îl întâlni pe Jake pe coridor.

– A venit medicul la vizită, o anunţă el. Cum suntem în plus, i-am promis că îl mai vizităm o dată astă-seară. Ce ţi-a spus infirmiera ?

El zâmbea uşor în timp ce Lisle îi povestea întrevederea.

– Murray mi-a descris-o ca un veritabil dragon. L-am sfătuit să stea liniştit şi să nu se enerveze, dacă vrea să nu-şi prelungească şederea aici.

El nu-i dezvălui nimic din restul conversaţiei lor şi tot timpul drumului spre casă, abia dacă-i adresă două-trei vorbe. La o jumătate de oră după ce ajunseră, Lisle îl auzi plecând şi află de la doamna Peterson că s-a dus la Londra.

De ce nu i-a spus şi ei ? Supărată, îi telefonă lui Oliver Grayson.

– Lisle ? Ce s-a întâmplat ? Ce face Murray ?

– Aparent, bine, răspunse ea. A declarat război personalului spitalului, sperând că va fi dat afară.

Oliver începu să râdă, dar vocea lui trăda o oarecare tensiune.

– Asta îi semănă. Am fost foarte tulburați aflând ce a pățit. Dacă pot să-ți fiu de folos, nu ezita să-mi spui, draga mea Lisle.

Ea inspiră adânc.

– Tocmai, Oliver, aș vrea să-ți vorbesc. Mă gândesc să vin la Londra să fac niște cumpărături. Ai vrea să iei masa cu mine ?

– Aș fi încântat, replică el galant, deși cu oarecare rezervă. Cel mai bine este să ne întâlnim la restaurant. Ce zici la ora unu, la „Chanticleer" ? O să-i cer secretarei să-mi rezerve o masă.

– Minunat ! Nu ne-am văzut de atâta vreme...

– Într-adevăr. Ei bine, pe curând.

Lisle închise telefonul, gânditoare. Divorțat de mai mulți ani, Oliver Grayson o remarcase pe Lisle încă de la apariția ei la „Harlow Bannerman", dar ea nu-i încurajase niciodată avansurile. Cinase o dată sau de două ori cu el și acceptase de vreo câteva ori s-o însoțească la teatru. De fiecare dată el se comportase ca un adevărat gentleman, și nu se aventurase mai departe de un sărut pe obraz.

Ea nu-și schimbă hainele, dar își despleti coada și își perie cu grijă părul, după ce își aranjă un pic machiajul.

Oliver venise mai devreme la întâlnire și o aștepta la bar. Cum o văzu, se ridică și o întâmpină zâmbind.

– Lisle, ești mai fermecătoare ca niciodată ! Ce ai vrea să bei ?

– Un Martini.

Când se așeză, ea îi surprinse privirea lui Oliver ațintită asupra picioarelor ei, și își trase discret fusta.

Foarte elegant, într-un costum bleumarin cu dungulițe subțiri, albe, nu era lipsit de farmec, dar personalitatea lui era destul de ștearsă.

– Ei bine, Lisle, ce mai faci ? o întrebă el în timp ce chelnerul le servea aperitivul. N-am prea avut plăcerea să te vedem pe la birou în ultima vreme.

– Da, ar trebui să trec mai des pe acolo, îi răspunse ea sec.

– Eu... Nu lua remarca mea ca o critică. La urma-urmei, nu lucrezi în serviciul meu, și de altfel...

Se opri brusc, cu un aer încurcat.

– Munca mea nu are nici o importanță. S-a creat acest post pentru mine, ca să am ceva de făcut, încheie ea fraza în locul lui, cu o voce plictisită. Sunt perfect conștientă de asta, Oliver.

– Activitățile tale îți justifică îndeajuns salariul, protestă el curtenitor.

– Mulțumesc, Oliver. Aș putea conta pe sprijinul tău săptămâna viitoare, dacă Allard va aborda problema viitorului meu în cadrul companiei ?

Oliver fu cât pe-aci să se înece.

– Ar fi trebuit cumva să nu aflu aceste probleme ? întrebă ea suav. Mă decepționezi, Oliver. Un vechi prieten ca tine avea datoria să mă pună la curent cu evoluția situației.

Se apropie un alt chelner aducându-le meniul, și Oliver se refugie în spatele listei ce-i fu oferită, murmurând niște vagi scuze asupra caracterului prematur al unei asemenea vești.

După ce comandă o friptură și o salată, Lisle își îndreptă din nou atenția asupra lui Oliver.

— Vorbește-mi despre Murray, o rugă el. Nu-ți poți imagina cât am fost de șocați. Părea atât de în formă și atât de încrezător.

Cum Lisle ridică întrebător sprâncenele, el continuă :

— Probabil că tu nu-ți dai seama de gravitatea problemelor... Trebuie să ne luptăm serios cu concurența și n-am realizat nici toate profiturile estimate. În conjunctura economică actuală, bilanțul nostru constituie un adevărat dezastru. Sectorul nostru de cercetare a elaborat proiecte foarte interesante, dar ca să le realizăm avem nevoie de capital. „Allard International" este gata să ne furnizeze investițiile necesare.

Lisle se strădui să zâmbească.

— Înțeleg... Nu eram în măsură să-i refuzăm ajutorul... Jake Allard mi te-a prezentat ca un aliat, dar mărturisesc că nu l-am crezut.

O expresie de jenă apăru pe fața lui Oliver.

— Nu asta e problema...

— Într-adevăr ? Tu ai lucrat pentru bunicul și pentru tatăl meu, proclamându-ți prietenia față de ei. Credeam că pot conta pe loialitatea ta față de „Harlow Bannerman".

El se agită nervos pe scaun.

— Te înșeli, Lisle. Este vorba doar de mecanisme economice. Fără ajutorul lui „Allard International", ne prăbușim iremediabil.

— Oricum, curând nu vom mai exista, când vom fi absorbiți de imperiul lui. Numele de Bannerman va dispărea definitiv. Bietul Murray ! Aruncat ca pradă acestui rechin !

Vehemența ei îl șocă profund pe Oliver.

– Draga mea Lisle, eşti foarte necăjită acum, dar trebuie să te linişteşti. Totuşi, nu este sfârşitul lumii. Linişteşte-te, bunicul tău nu va consimţi niciodată să abdice. Are un plan întocmit cu grijă pentru a-şi salva întreprinderea, ştiu asta.

Lisle începu să-şi învârtească paharul, stinghe-rită.

– Oliver, mi-e atât de frică... mărturisi ea cu o uşoară grimasă.

Nu mintea. Trebuia neapărat să câştige sprijinul lui Oliver, pentru a putea obţine un răgaz şi a-i lăsa lui Gérard timp să-şi revendice drepturile de moştenitor legitim, învingându-l astfel pe Jake Allard în propriul lui joc.

La Prieure, preocupată de amintirile nopţii trecute, i se păruse uşor să-l convingă pe Oliver, dar acum, ideea de a flirta cu el pentru a-i încurca planurile lui Jake Allard i se părea condamnabilă, chiar periculoasă.

Acuzaţiile pe care i le aruncase Jake o înfuriaseră pentru că ea se ştia nevinovată şi nu avusese posibilitatea să se dezvinovăţească. Dar încercând în mod deliberat să-l seducă pe Oliver Grayson, ea îşi pierdea definitiv demnitatea...

Şi totuşi, nu va reuşi să-l câştige pe Oliver de partea ei fără a se compromite... Bineînţeles, probabil o va cere şi de soţie. Într-o vreme se aştep-tase la o asemenea propunere, dar el se retrăsese, fără îndoială din cauza diferenţei de vârstă şi a concepţiilor înapoiate ale lui Murray despre divorţ.

– Biata mea Lisle ! zise Oliver trecându-şi bra-ţul pe după umerii ei.

Așezată pe o banchetă alături de el, tânăra fată se sprijini imperceptibil de umărul lui, gândind în același timp la rece asupra situației. Ar putea să aibă în vedere la modul serios să devină soția lui ? Tresări fără să vrea la acest gând.

— De ce ți-e teamă ? o întrebă el.

— De Jake Allard, bineînțeles.

— De ce ? Nu poate să facă nimic împotriva nepoatei lui Murray Bannerman. N-ai de ce te teme.

Desigur, banii și afecțiunea bunicului ei o protejaseră întotdeauna contra durelor realități ale vieții. Cu toate acestea, acum o ciudată capcană se închisese asupra ei...

Cu un râs timid, îi mărturisi lui Oliver :

— Când eram mică, nu-mi plăcea deloc povestea celor trei iezi. Acum, am impresia că Jake Allard este lupul cel rău care îmi va distruge casa. E ridicol, nu-i așa ?

Brusc, el se crispă. Era oare la curent cu planurile lui Murray ?

Remarcând privirea lui tulburată, ea se întoarse să vadă ce anume îi atrăsese atenția și tresări îngrozită. În picioare la intrarea în bar, Jake Allard era la braț cu o minunată creatură care îl sorbea din ochi într-o manieră foarte posesivă.

CAPITOLUL IV

– Iată-l, tocmai a apărut, mormăi Oliver. N-ar fi trebuit să venim într-un loc atât de frecventat.

Lisle deschise gura să spună ceva dar nu reuşi să scoată nici un sunet. O văzuse oare Jake Allard ? Probabil că da...

– Nu-ţi face griji, reluă Oliver. S-au îndreptat direct spre restaurant. Faţa acestei femei nu-mi este necunoscută.

– Cred că e manechin.

– Ei bine, el nu este deci total inuman, comentă Oliver cu un zâmbet puţin invidios.

Coborând vocea, adăugă :

– Vrei să nu mai luăm masa aici ? Eu sunt un obişnuit al localului, aşa că n-ar fi nici o problemă...

– Nu ! protestă ea vehement. Doar dacă tu vrei să păstrezi secretul asupra relaţiei noastre.

– Nici măcar nu m-am gândit la asta, replică el după o clipă de tăcere. Lisle, doar nu crezi că...

– Nu, bineînţeles, îl linişti ea pe un ton mai blând, strângându-i mâna. Oh, Oliver, îţi dai seama ce efect are acest Jake Allard asupra mea ? Nu reuşesc să-mi stăpânesc îngrijorarea...

Un chelner veni să-i cheme și să-i conducă în sala de mese. De jur-împrejur, mese mici erau așezate în separeuri discret despărțite unele de altele prin paravane din plante verzi. Lisle se străduí să meargă cât mai natural, fără să-i pese de prezența lui Jake. Dar își simțea stomacul contractându-se nervos de teamă.

Ca să-și mai facă puțin curaj, bău câteva înghițituri de vin. Tot sorbind cu vârful buzelor, se prefăcea foarte interesată de conversație și uită repede de orice prudență, zâmbind cu cochetărie, bătând din gene, aplecându-se chiar spre Oliver într-un mod foarte provocator. Comedia asta îi cam displăcea, dar acționa aproape inconștient, împinsă de o forță pe care nu încercă s-o analizeze prea profund. Desigur, va trebui mai devreme sau mai târziu, să-și asume consecințele acestui flirt, pentru că Oliver va răspunde fără îndoială avansurilor ei...

Într-adevăr, la sfârșitul mesei, el îi propuse cu o voce nesigură :

— Vrei să bem cafeaua aici, sau la mine ?

Lisle ezită. Ce să facă ? Dacă îl refuza scurt, el se va simți păcălit. Dar dacă această invitație... Un val de dezgust o cuprinse când își imagină urmarea acestei după-amieze.

— Oliver, eu...

Se întrerupse brusc. Nu mai erau singuri. În picioare lângă ei, Jake îi domina cu înălțimea lui privindu-i cu un aer sarcastic.

— Te-ai plictisit repede de viața de la țară, remarcă el pe un ton mieros, privind-o intens.

Apoi, întorcându-se spre însoțitorul ei, adăugă :

— Grayson, vreau să-ţi vorbesc, urgent. Presupun că acum te întorci la birou, nu-i aşa ?

— Bineînţeles, îi răspunse Oliver cu un calm uimitor. Imediat ce o conduc pe Lisle.

— Nu-i nevoie, interveni ea prompt. Voi lua un taxi până la gară.

— Voi cere portarului să-ţi cheme unul, îi aruncă Jake, întorcându-i apoi spatele.

Observând expresia prăbuşită de pe faţa lui Oliver, Lisle se simţi dintr-o dată foarte vinovată. Se strădui să schiţeze un zâmbet şi zise cu o drăgălăşenie prefăcută :

— Îţi mulţumesc din suflet pentru această masă delicioasă, Oliver. Eu... Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc atât de repede.

— Şi mie.

Îşi strecură braţul pe sub braţul ei cu un aer complice, şi o conduse spre garderobă.

— Am să-ţi telefonez.

— O să aştept cu nerăbdare să mă suni, minţi ea.

După ce îşi luă haina şi veni din nou lângă Oliver, acesta conversa cu Jake şi cu însoţitoarea lui.

— Îmi dai voie să ţi-o prezint pe Cindy Leighton ! i se adresă Jake cu o politeţe rece.

— Încântată, răspunse Lisle strângându-i mâna încântătoarei femei.

Incredibil de frumoasă, aceasta nu-şi dezlipea ochii mari şi albaştri de Jake, mângâindu-i braţul cu vârful degetelor într-un mod foarte posesiv. Lisle se simţi cuprinsă brusc de o furie nebună, inexplicabilă...

— Acum îmi amintesc unde v-am văzut chipul, declară Oliver. În ziare. Urmează să jucaţi într-un

rol principal într-o superproducție la Hollywood, nu-i așa ?

Cindy Leighton îi adresă un zâmbet strălucitor, demn de o poză publicitară.

— Am avut o șansă enormă, murmură ea cu modestie. Au fost multe concurente. Nu știu de ce regizorul m-a ales pe mine.

— Atracția noului, fără îndoială, zise Lisle cu perfidie.

— Sigur, actrițele britanice au întotdeauna mult succes în Statele Unite, continuă Cindy fără să ia în seamă remarca lui Lisle. Sper să nu dezamăgesc publicul.

Cu o atitudine studiată, adăugă, aruncând o privire provocatoare spre Jake :

— Sunt încântată că am primit acest rol, dar... Ce păcat că trebuie să plec tocmai acum ! Acest gând îmi sfâșie inima.

Lisle simți că nu poate s-o sufere pe Cindy. Și, cu toate că nu le considera niciodată pe celelalte femei ca pe niște rivale sau dușmani potențiali, violența propriilor reacții și a antipatiei pe care o simțea o șocă profund.

Vocea glacială a lui Jake îi întrerupse șirul gândurilor.

— Ți-a sosit taxiul.

Brațul protector al lui Oliver i se păru dintr o dată greu și jenant tinerei fete. Înainte de a urca în mașină, ea îi întinse obrazul, dar el o sărută cu sete pe gură, mirându-se evident de rezerva ei plină de răceală. Suportând acest sărut, Lisle se întrebă dacă Jake îi privea... Când Oliver, dezamăgit în mod vizibil, îi dădu drumul, ea se instală mai

comod, cu un oftat plictisit, pe bancheta din spate. Avea dreptul să fie supărat pe ea, după felul în care ea îi vorbise în timpul mesei...

Chinuită de o migrenă cumplită, bău o cafea la bufetul gării, aşteptând sosirea trenului. În loc să se simtă mulţumită şi uşurată că scăpase de Oliver, se simţea roasă de remuşcări.

„Cum de am putut să mă port astfel, eu, Lisle Bannerman ?" gândi ea îngrozită. De aseară, de când Jake Allard răsărise în viaţa ei, nu se mai recunoştea. Noua ei personalitate o consterna. Niciodată adevărata Lisle n-ar fi îndrăznit să născocească asemenea stratageme.

În timpul călătoriei de întoarcere aţipi, somnul fiindu-i bântuit de vise urâte. Din fericire, la Prieure nu o aştepta nici un mesaj de la spital. Urcă în camera ei, se îmbrăcă în nişte blugi vechi şi un tricou, apoi îşi pieptănă părul într-o coadă de cal pe ceafă.

Ca să poată circula pe drumurile de ţară, avea aici o maşinuţă care rămânea permanent într-un hangar, lângă vechile grajduri. Domnul Peterson îi întreţinea cu grijă motorul care demară de la prima cheie, dar caroseria era foarte murdară, şi tânăra fată se hotărî să o spele. Plină de entuziasm, începu să fredoneze în timp ce lustruia maşina.

În seara aceasta se va duce singură la spital, pentru a-şi afirma independenţa. Cu siguranţă că Murray va fi îngrijorat nevăzându-l pe Jake, dar va găsi ea o scuză... Încet-încet, el se va restabili şi Lisle va putea să-l pregătească să audă adevărul. Până la urmă, va accepta argumentele ei şi va renunţa la aceste proiecte de căsătorie nechibzuite.

„Nu ne iubim și nu simțim nici un fel de atracție unul pentru celălalt", îi va spune ea. „Și apoi, Jake se expune în public cu o blondă superbă care se agață înnebunită de brațul lui. Și... eu o să mă căsătoresc cu Oliver Grayson."

Își repetă în gând ultima frază, cu foarte puțină convingere. Și totuși, i-ar fi foarte ușor să ajungă aici, dacă ar dori-o cu adevărat... Cunoscându-l pe Oliver de foarte mult timp, își amintea perfect de fosta lui soție, Hilary. Se cunoscuseră la universitate și trăiseră fericiți în primii ani ai căsniciei lor. Dar mai târziu, din cauza temperamentului ei boem și fantezist, lui Hilary i-a venit greu să se adapteze la viața burgheză de soție de funcționar. Până la urmă a plecat să trăiască într-o comunitate în Țara Galilor, unde s-a apucat de ceramică și sculptură. Oliver primea din când în când vești de la ea. În aparență, nu nutrea aici un resentiment față de ea. De altfel, cum nu aveau copii, despărțirea n-a fost dramatică. Dacă s-ar recăsători, ar fi fără îndoială un tată bun...

Lisle își mușcă nervoasă buzele. De ce să se gândească în acest fel la Oliver ? Desigur, era seducător, avea o siuație stabilă la „Harlow Bannerman", dar până acum ea nu se gândise niciodată să se mărite, cu atât mai puțin cu el.

Propunerea nechibzuită a lui Murray o tulbura inutil. Logodna ei cu Jake nu era decât o mascaradă ; o vor rupe imediat ce bunicul ei se va restabili. De altfel, Jake îi și spusese că nu este deloc atras de ea... Nu era asta o garanție ?

Cu toate acestea, incidentul de noaptea trecută o îngrijora teribil. Fără telefonul lui Gérard,

ea ar fi cedat avansurilor lui Jake. Cum s-ar fi simțit astăzi dacă ar fi comis această imprudență ? Își goni repede aceste gânduri din minte. Oricum, era în zadar să mai mediteze asupra subiectului...

Mașina strălucea de curată. Mândră de acest rezultat, își adună cârpele și șampoanele și le duse în grajd. Murray va mai fi oare în stare vreodată să conducă ? se întrebă ea într-un brusc acces de tristețe.

În timp ce traversa vestibulul, îl auzi pe Jake parcând mașina în curte și neavând deloc chef să dea ochii cu el deocamdată, începu să urce scările două câte două. În timpul mesei, înainte de a se duce la spital, va încerca să-l convingă să plece de la Prieure. Oricum, Gérard va sosi astă-seară, și prezența lui nu va întârzia să provoace ciocniri...

Scoțându-și tricoul, se îndreptă spre baie să facă un duș. Când, după câteva minute se întoarse în dormitor, îl găsi pe Jake așteptând-o așezat pe marginea patului.

— Ieși de aici ! îi strigă ea furioasă, acoperindu-se în grabă cu prosopul.

El îi privi cu un aer ironic pieptănătura cuminte, ridicând sprâncenele într-o expresie de surpriză exagerată.

— Compui un nou rol ? îi zise el în zeflemea. Acum joci roluri de fetiță ?

— Nu era să spăl mașina în haină de hermină și cu colier de perle ! îi replică ea tăios. Data viitoare te rog să bați la ușă și să nu fii atât de lipsit de politețe.

— Am bătut dar nu m-ai auzit. În orice caz, accesul acesta de pudoare nu-ți șade bine, după pur-

tarea ta din noaptea trecută... N-am uitat nimic, să știi.

— Credeam că am avut un coșmar, îi replică ea ridicându-și bărbia în semn de sfidare. Ai cumva ceva să-mi spui ? Spune repede și pleacă.

— Îmi ceri să-ți vorbesc deschis. Foarte bine. Lasă-l pe Oliver în afara acestei afaceri. Procedeele tale sunt de-a dreptul incorecte.

— Nu înțeleg, replică ea roșind toată.

El oftă.

— Ai luat masa cu el astăzi.

— Oliver este un prieten foarte vechi.

— Are noroc, zise el ironic. Comportamentul lui nu mă miră. Dar ai grijă, Lisle. Nu ai dreptul să-i distrugi viața acestui om. A suferit deja destul după eșecul primei lui căsătorii.

Ea începu să tremure de furie.

— Nu am deloc această intenție...

— Totuși, l-ai zdruncinat cam serios, observă el sarcastic. Când am stat de vorbă cu el, n-a fost în stare să judece coerent. Am ghicit fără mare greutate cauza tulburării lui. Știi să te folosești de farmecele tale ca de o armă redutabilă.

— Și domnișoara Leighton cum și le folosește ? Nu cred că este chiar dezinteresată.

Deodată, Lisle încremeni, îngrozită.

— Îmi pare rău, bolborosi ea cu răceală. Remarca mea este... de neiertat.

Umilită, adăugă după o pauză jenantă :

— Încetează să te mai amesteci de-acum încolo în viața mea.

– Nu ești în situația să-mi dai asemenea sfaturi. La rândul meu, îți sugerez să nu te amestecl în afacerile companiei.

– Dar lucrez acolo ! lansă ea furioasă.

– Lucrul acesta mi se pare discutabil. Dar nu la asta mă refeream. Voiam să-ți vorbesc despre diferitele tale intervenții în cursul ultimelor douăzeci și patru de ore. Telefonul pe care l-ai dat pentru a-l avertiza pe fratele tău, și mai ales întâlnirea ta cu Grayson.

Din nou, ea se înroși puternic, în timp ce el continuă fără a-i lăsa timp să protesteze :

– Îți risipești inutil energia, draga mea. Oliver Grayson este prea inteligent pentru a se alia cu tine împotriva mea. Presupun că în acest scop ai început să-l seduci ?

– Mă doare-n cot de presupunerile tale ! îl replică ea, blestemând în gând nenorocitul complex de împrejurări care făcuse să se întâlnească cu toții la restaurant. În orice caz, te înșeli dacă te crezi cel mai tare. Cred că nu-ți imaginezi că-l vei convinge pe Gérard fără să întâmpini nici cea mai mică rezistență ?

– Grija ta pentru el devine complet absurdă, zise el plictisit. Gérard n-a avut niciodată un post important la „Harlow Bannerman" și nici n-are vreo șansă să ocupe vreodată. Chiar dacă n-aș fi eu, altcineva ar lua conducerea, dar cu siguranță nu el. Nimeni nu mai are încredere în el ; nici măcar numele de Bannerman nu-l mai poate ajuta.

– Ce se va întâmpla cu el dacă îți vei atinge scopurile ? întrebă ea, cu un nod în gât.

Jake ridică din umeri.

— Depinde în cea mai mare parte de el, Lisle. Până acum n-a încercat deloc să aibă o oarecare influență și este probabil că nu se va schimba. Nu a luat în seamă avertismentele nenumărate ale lui Murray. Nu poate spera deci să-i recâștige încrederea. O să-l păstrăm probabil în cadrul companiei, evitând însă să-i dăm responsabilități prea importante.

— Înțeleg. Și eu ?

— În privința ta încă nu s-a hotărât nimic, zise el nepăsător.

— Într-adevăr ? îi aruncă ea cu un zâmbet mirat și ironic. Nu uita să mă ții la curent. Acum, te rog să părăsești această casă. Astă-seară sosește Gérard.

— Ți-e teamă de o confruntare ? zise el zeflemitor. Aveam totuși impresia că-ți place să le provoci.

— N-am de ce să-ți dau socoteală. Aici ești un intrus, domnule Allard ! Ar trebui să-ți ajungă acest argument.

— Desigur.

Ridicându-se cu o încetineală deliberată, continuă :

— Nu ți-e teamă de reacția lui Murray ? În împrejurările actuale...

— O să inventez o scuză plauzibilă ca să-l liniștesc. La urma-urmei, tu ești un om foarte ocupat. Ai multe obligații care te acaparează...

— Până la a-mi neglija viitoarea soție ?

— Să lăsăm prostiile astea, vrei ? Poate că pe tine te amuză...

– Nu în mod deosebit, îi tăie el vorba. Totuşi, este imposibil să nu ţinem seama de dorinţa lui Murray. Dacă nu ne respectăm angajamentul, ar putea avea o recidivă.

– Oh, i-ar fi fost atât de uşor să ne scutească de aceste probleme îngrozitoare ! De ce n-ai avut onestitatea să-i... să-i vorbeşti despre Cindy Leighton, când el ţi-a expus proiectele lui ?

– N-am considerat că este nevoie. De altfel, probabil că el este deja la curent despre existenţa ei. Dar îl cunosc bine. În ciuda principiilor lui severe, este foarte realist şi cu siguranţă că nu dă nici o importanţă acestei aventuri. Pentru cazul în care treaba asta te-ar nelinişti, află că Cindy nu are intenţia de a se mărita.

– Viaţa ta sentimentală nu mă interesează, comentă ea vehement.

– Parcă nu spuneai chiar acelaşi lucru aseară, îi reaminti el pe un ton ironic.

– Incidentul este închis. Prefer să nu-l mai evocăm.

– Oricum, nu s-a întâmplat mare lucru, n-o să ne fie greu să uităm acest episod.

„Poate că tu", îl corectă ea în gând. „Mă crezi o femeie uşoară şi, chiar dacă nu am cedat avansurorilor tale, se va găsi oricând cineva ca să te consoleze când Cindy Leighton va fi în Statele Unite..."

Pentru o vreme, acest gând îi produse o durere ascuţită, inexplicabilă. Stăpânindu-şi cu greu tulburarea profundă, zise pe un ton neutru, de nerecunoscut :

– Într-adevăr. Ei bine, la revedere, domnule Allard. Întâlnirea noastră a fost... bogată în învățăminte.

– Cu siguranță, încuviință el întorcându-i spatele. Și încă nu s-a sfârșit.

După plecarea lui, tânăra fată se așeză pe jos, pe covor, cu privirea pierdută în gol. Avea impresia neplăcută că dormise și se trezise apoi într-un decor ostil, neospitalier. Refuză să analizeze posibilitatea îngrozitoare care îi apărea deodată în minte, și nici măcar nu voia să-i recunoască realitatea.

Pentru că astfel nu putea fi adevărat.

Mușcându-și involuntar buzele, se uită cu un aer înspăimântat și descumpănit spre locul în care stătuse Jake. Îi veni în minte imaginea impozantă a siluetei lui înalte. Va reuși ea vreodată să-l privească, să-i suporte prezența fără să fie tulburată de amintirea obsedantă a căldurii trupului lui lipit de al ei ?

*

* *

Când, în seara aceea, Lisle se duse să-l viziteze pe Murray, îl găsi vizibil prost dispus.

– Unde este Jake ? întrebă el imediat.

Explicațiile nepoatei lui nu părură să-l mulțumească.

– Nu-ți pare bine că mă vezi ? îl tachină ea luându-i mâna.

– Ba da, bineînțeles. Dar mă supără absența lui Jake. Timpul trece repede. Vreau neapărat să te văd măritată înainte de... înainte de...

Ea începu să-i mângâie brațul cu degetele tremurătoare.

— Nu vorbi astfel, te rog. Totul va fi bine. Te vei vindeca. De altfel, deja ești mai bine.

Gânditor, el remarcă de parcă ar fi reflectat cu voce tare :

— Aș fi vrut să-i las conducerea lui Gérard, dar el nu este în stare să-și asume o asemenea responsabilitate. Am refuzat mult timp să admit acest lucru, deși îl știam perfect. Din fericire, nu-i prea târziu să optionez în consecință. Descendența familiei Bannerman va continua datorită ție. Copiii tăi și ai lui Jake vor lua într-o zi ștafeta. El mi-a dat cuvântul lui.

Descumpănită, Lisle îl ascultă cu o oarecare dezamăgire și ezită o clipă-două să cheme o infirmieră, într-atât părea el de nervos și tensionat. Dar bunicul abandonă brusc subiectul, de parcă se debarasase de o grijă obsedantă, și începu să discute mai calm. Restul conversației lor se derulă fără alte incidente.

Întoarsă la Prieure, de cum pătrunse în vestibul, Lisle auzi zgomot în salon. Răsturnat pe un fotoliu, cu un pahar de whisky în mână, Gérard se uita la televizor. Părea obosit și foarte indispus.

— Iată-te, în sfârșit ! îi lansă el pe un ton posac. Am făcut o călătorie îngrozitoare.

— Când ai venit ? îl întrebă ea aprinzând focul.

El ridică din umeri.

— De vreo două ore. Poate mai mult.

— Și nici măcar nu te-ai gândit să te duci la spital ? îi reproșă ea, plantându-se în fața lui cu mâinile în șolduri.

— Sincer să fiu, nu. Am vrut să discut cu tine, ca să pot avea o viziune mai clară a situației. N-ai fost prea explicită la telefon.

— Bunicul a avut o nouă criză cardiacă. Acum reacționează bine la tratament. Mai mult nu știu să-ți spun.

— Nu mă gândeam la asta, îi replică el, iritat. Totuși, sunt ușurat auzind vești bune. Trebuie să aflu neapărat despre manevrele lui Jake Allard.

Lisle îi aruncă o privire glacială și-i spuse în rezumat toată povestea. Când termină, fratele ei scoase o înjurătură răsunătoare și, înnebunit de furie, își aruncă paharul spre șemineu. Apoi rămase un timp nemișcat, cu capul în mâini. Când ridică în sfârșit fruntea, aceasta reflecta o expresie stranie, ca aceea a unui înger căzut.

— Ce naiba aș putea face ? ! strigă el cu o voce răgușită.

Ea îngenunche pe covor și începu să adune cioburile de sticlă cu o grijă meticuloasă.

— Din nefericire, suntem amândoi total neputincioși. Putem să ne considerăm fericiți dacă vom rămâne să lucrăm în cadrul companiei.

— Evident, pentru tine treaba asta nu are prea mare importanță, remarcă el izbucnind într-un râs nervos. Viitorul tău este asigurat din moment ce vei deveni curând, în mod oficial, doamna Jake Allard. Titlul acesta va face să fii invidiată de multă lume, dar fără îndoială că ție nu-ți pasă de numeroasele tale rivale.

— Nu, într-adevăr. Pentru că n-am nici cea mai mică intenție să mă mărit cu Jake Allard, îl anunță ea cu asprime.

— În locul tău, n-aş fi atât de sigur, mai ales dacă Murray îşi revine repede, aşa cum spui tu. Acum, el are motive serioase să nu vrea să moară prea repede. Se va vindeca pentru a aştepta naşterea primului său strănepot şi pentru a cunoaşte încă o dată bucuria de a fi bunic.

Cum Lisle, descumpănită, nu-i răspunse nimic, el continuă :

— Aş da mult să asist la noaptea nunţii tale. Probabil că Allard n-a sedus niciodată o virgină. Nu vei reuşi să-l îndepărtezi, ca pe ceilalţi.

— Gérard, eşti odios ! protestă ea îngrozită. De ce te porţi astfel cu mine ? Doar suntem de aceeaşi parte.

— Îmi pare rău.

Lăsându-se să alunece în jos, pe covor, el îşi trecu braţul pe după umerii ei, într-un gest protector.

— Iartă-mă, Lisle. N-am vrut să te rănesc. Sunt doar...

Se întrerupse brusc, zdrobit parcă de o imensă oboseală. Dar îşi reveni imediat şi începu s-o alinte cu blândeţe.

— Nu fi îngrijorată, surioară. Vom lupta împreună, n-o să ţi se întâmple nimic rău.

Lisle lăsă să-i scape un suspin gâtuit.

— Şi bunicul ? Te vei duce mâine să-l vezi, nu-i aşa ? Este foarte bolnav, nu uita...

— Îţi promit că-l voi menaja.

A doua zi dimineaţa, ea îi împrumută maşina ei pentru a se duce la spital. Nu închisese ochii toată noaptea, şi, judecând după faţa lui trasă, nici el nu dormise. Reuşi totuşi să-i zâmbească vag

când ea îi spuse la revedere. Imediat ce el plecă, se auzi telefonul.

— Ce se întâmplă ? o întrebă Janie. Este cumva o farsă ?

— Exprimă-te mai clar, îi sugeră Lisle, derutată de această intrare în subiect.

După o pauză ezitantă, prietena ei reluă :

— Ai citit ziarele ?

— Nu încă. Gérard s-a întors aseară și am stat de vorbă până târziu. Abia mi-am terminat micul dejun.

— Țin să te felicit !

Lisle încremeni, neștiind ce să spună.

— Janie, explică-te, n-ai vrea ?

— Toată presa anunță logonda ta cu Jake Allard.

Blocată, lui Lisle îi trebui un oarecare timp să-și regăsească prezența de spirit.

— Imposibil !

— Ăsta-i adevărul, te asigur ! Toate cronicile mondene vorbesc despre tine.

— Îmi vine greu să cred. Știrea nu trebuia în nici un caz să fie răspândită.

— Deci este adevărat ! strigă Janie cu un râs triumfător. Ce minunată poveste cu zâne ! De la ură la dragoste, doar în douăzeci și patru de ore ! Cum ai reușit să întorci situația în favoarea ta atât de neașteptat ?

— Nici eu nu știu, murmură Lisle. Janie, nu cumva te înșeli ? Este într-adevăr menționat în ziare ?

— Desigur. N-aș fi fost în stare să născocesc așa ceva ! Lisle, ce este ? Ai cucerit un bărbat bo-

gat, frumos, sclipitor. Totuşi, nu părea fericită. Părea chiar disperată...

– Nu, totul e-n regulă, o întrerupse Lisle. Ascultă, Janie, pot să-ţi telefonez puţin mai târziu ? Acum sunt depăşită de evenimente şi...

– Sigur, draga mea. Dar mi-e teamă că, de acum, nu vei mai avea nici o clipă de linişte.

În clipa când închise telefonul, se auzi soneria de la intrare. Lividă, cu o expresie furioasă pe faţă, Lisle se pregăti să-l întâmpine pe Jake. Dar doamna Peterson o anunţă neliniştită din prag :

– Domnişoară Lisle, nişte reporteri vor să vă ia un interviu. Vreţi să-i primiţi ? Sper că nu s-a întâmplat nimic grav ?

Lisle scutură din cap, încercând s-o liniştească cu un surâs slab.

– Nu-ţi face griji, Betsy. Nu este vorba despre bunicul. Dar goneşte-i pe ziarişti, te rog. N-am chef să-i văd.

– Am să încerc, zise doamna Peterson pe un ton nehotărât, dând din cap cu un aer sceptic.

Toată dimineaţa, Lisle avu impresia că este asediată. Ziariştii şi fotografii rămaseră în maşinile lor, în faţa casei, pândind-o.

– În sfârşit, gloria ! comentă ironic Gérard la întoarcerea de la spital. Toţi caută nişte titluri senzaţionale pentru a anunţa povestea ta de dragoste cu „Allard International". Sentimentele vin în ajutorul unei întreprinderi în dificultate ! Ce frumos subiect de articol, nu-i aşa ?

Aruncându-i un ziar deschis la pagina cu pricina, el continuă :

— Murray este încântat, bineînțeles. Radiază de fericire ! Dar se pare că eroul a dispărut. Nu-l învinovățesc, pentru că bârfele sunt la înălțime. Deja Cindy Leighton și încă o altă amantă de-a lui au acordat interviuri reporterilor. Îți urează amândouă noroc. Se pare că vei avea nevoie.

Ochii lui Lisle scânteiară de furie.

— Dacă am înțeles bine, Murray este inițiatorul acestui complot. Cum a îndrăznit ?!

— Pune-mi și mie o cafea, dacă vrei. Îmi va face bine un stimulent. Am fost foarte surprins găsindu-l pe Murray în plină formă. Nu mi s-a părut deloc bolnav.

În timp ce își lua ceașca de cafea, Gérard îi aruncă surorii lui o privire perspicace, și adăugă :

— Din nefericire, tu ai subestimat hotărârea bunicului. Mascarada aceasta s-ar putea termina foarte rău pentru tine.

— Nu, niciodată eu... Este imposibil, bolborosi Lisle cu o voce gâtuită.

Gérard o privi, încruntându-și sprâncenele.

— Dacă n-ai vorbi cu atâta vehemență împotriva lui te-aș putea crede îndrăgostită de el.

— E ridicol, protestă ea, stacojie la față.

— Încep să mă întreb. La urma-urmei, de ce n-ai accepta tu să te supui acestui aranjament ?

— Oricum, nici Allard n-are, la fel ca mine, chef de așa ceva.

— Crezi ? Atunci de ce a consimțit să divulge vestea ? Nu era obligat să suporte presiuni din partea lui Murray și l-ar fi convins ușor, dacă ar fi vrut, să-și schimbe hotărârea.

– Ține foarte mult la Murray, declară ea sec. A vrut să-l menajeze având în vedere starea instabilă a sănătății lui. Și o logodnă se rupe ușor...

– Îți va fi la fel de ușor să și divorțezi.

– Nu chiar atât de ușor. Dar nu înțeleg cauza atitudinii tale. Nu dorești, totuși, să mă mărit cu Jake Allard, sper ?

Cu o mină posomorâtă, Gérard păstră tăcerea câteva minute înainte de a spune :

– Nu, este ultimul bărbat pe care mi l-aș dori drept cumnat. În vremuri normale, în orice caz. Dar împrejurările sunt absolut excepționale. Bunicul mi-a vorbit cu o francheță brutală, adineaori. De acum înainte, Jake Allard va conduce compania. Eu va trebui să capitulez în fața lui, cel puțin deocamdată. Din moment ce el este șeful, eu voi avea o poziție subalternă, la ordinele lui. Poate că mi-ar fi de folos, dacă aș avea legături de rudenie cu el. Nu va îndrăzni totuși să-și supere tânăra soție dându-l afară pe fratele ei.

– În locul tău, eu n-aș conta prea mult pe mărinimia lui, îi replică Lisle pe un ton tăios. Egoismul tău mă înmărmurește, Gérard.

El o opri cu un gest.

– Mă gândesc și la interesul tău, surioară. Ce se va alege de tine în toată aiureala asta ? Nu ai prea multe diplome și, oricum riști să ai mari probleme dacă o rupi cu Allard. El va fi obligat să te dea afară pentru a salva aparențele și pentru a nu-și pierde creditul.

Lisle sorbi o gură de cafea.

– Mai este și o altă soluție. Aș putea să mă mărit cu altcineva.

Gérard îi aruncă o privire admirativă.

— Se pare că ar trebui să lipsesc mai mult de acasă ! Când am plecat, am lăsat aici o celibatară convinsă, și acum iată-te gata să te măriți ! Cine este fericitul ales care a produs această surprinzătoare transformare ?

Ea ezită.

— Ei bine, Oliver...

— Grayson ? strigă el izbucnind în râs. Personajul acesta spălăcit ?

— Gérard, te rog ! se indignă ea. Eu... Am luat masa cu el ieri, și... o asemenea eventualitate nu este deloc exclusă...

— Oh, îi placi mult, nu mă îndoiesc. Sentimentele lui față de tine au fost întotdeauna invers proporționale cu disprețul lui față de mine. Dar după vestea logodnei tale, fii sigură că va păstra o distanță prudentă. Începând de săptămâna viitoare, va depinde direct de Allard, noul lui director. Nu e atât de nebun încât să-i fure acestuia nevasta !

— Jake Allard nu este încă soțul meu ! protestă ea tremurând.

— În ochii lui Grayson, ești deja, observă el pe un ton ironic. Este prea laș și supus pentru a înfrunta autoritatea. Și, drept să-ți spun, îmi place și mai puțin de el decât de Jake Allard.

— Voi ține cont de asta, desigur, îi replică ea cu dispreț. Trebuie cumva să-ți prezint lista pretendenților mei ? Se ridică furioasă și continuă : Îi voi telefona lui Allard și îi voi cere să dea o dezmințire.

— Pentru Murray ar fi un dezastru.

Remarca aceasta o calmă imediat

— Totuși, telefonează-i, reluă el. Ați putea conveni asupra unei declarații comune de comunicat ziariștilor. Doar dacă nu vrei să afli din ziarele de mâine data căsătoriei tale.

— N-o să aibă tupeul ăsta !

Ea se îndreptă grăbită spre bibliotecă. Auzindu-i vocea la telefon, secretara lui Jake Allard o felicită cu toată simpatia.

— Mulțumesc, răspunse Lisle un pic jenată. Aș putea să-i vorbesc ?

— Oh, din păcate va lipsi toată ziua. Ne-a spus încă de ieri. Ați încercat să-l sunați la apartamentul dumnealui ?

— Păi... Nu. Cred că am undeva numărul, dar nu-mi amintesc unde l-am notat. Ați putea să mi-l dați ?

După ce i-l dictă, doamna Pearce, secretara, adăugă cu căldură :

— Suntem nerăbdători să vă vedem, domnișoară Bannerman. Domnul Allard pregătește o mică recepție în onoarea dumneavoastră.

Lisle închise telefonul și rămase un timp nemișcată, cu mintea tulbure, încercând să-și pună ordine în gânduri. Trebuia neapărat să obțină niște asigurări de la Jake Allard. Ce catastrofă dacă va fi prinsă în capcană fără nici o posibilitate de a bate în retragere !

Fără tragere de inimă, încet, formă numărul lui pe cadran. După o veșnicie, vocea lui Cindy Leighton îi răspunse, suav :

— Alo ? Cine este la aparat ?

Lisle puse imediat la loc receptorul. Se simți sfâșiată de o durere ascuțită, și trebui să facă un

efort considerabil pentru a nu începe să plângă. Cunoştea bine natura unei emoţii atât de violente. Înţelesese totul încă de la început. Era geloasă, îngrozitor de geloasă. Şi, desigur, acest sentiment nu era decât consecinţa dragostei ei.

CAPITOLUL V

În ziua aceea, Lisle își cernea întruna gândurile negre. Niciodată nu i se păruse că timpul trece atât de încet. Ziariștii își reînnoiră de două ori asalturile dar, până la urmă, plecară dezamăgiți. Lisle oroare că regretă plecarea lor, pentru că prezența acestora îi furniza o scuză bună pentru tensiunea ei interioară.

Mai târziu, Gérard ieși să se plimbe, dar ea refuză să-l însoțească și rămase singură să reflecteze. În douăzeci și patru de ore, viața ei se schimbase iremediabil. Își imaginase întotdeauna iubirea ca un proces de înflorire lentă. Niciodată n-ar fi crezut posibilă explozia unei patimi atât de violente.

Cu toate acestea, încă din primele clipe, fusese conștientă de o atracție tulburătoare, incontrolabilă, față de Jake Allard. Se străduise s-o combată, însă fără succes.

Ce situație îngrozitoare ! Era îndrăgostită de un bărbat care o disprețuia, chiar dacă o dorea din punct de vedere fizic. Și erau legați amândoi printr-o parodie de logodnă...

De ce dăduse nenorocirea asta peste ea cu o asemenea cruzime ? Chinuită, disperată, ieși până la urmă să ia puțin aer. Vremea urâtă, umedă, cețoasă, era gata s-o descurajeze. Dar, ca un automat, începu să meargă, tot rumegându-și gândurile sumbre.

Dacă Murray trăia, va exercita presiuni din ce în ce mai puternice asupra lui Jake și a ei. Ruptura ar fi fost grea și îndelungată... Dacă din contră, murea, toate problemele ei ar fi fost rezolvate instantaneu. Dar și într-un caz, și în celălalt, ea va suferi enorm.

Deja, amintiri penibile bântuiau prin Prieure. A trebuit să iasă din casă pentru a încerca să uite sărutările pătimașe ale lui Jake. Imaginea lui Cindy Leighton se interpunea, tulburând-o și mai mult. Cei doi amanți trăiau oare împreună ?

Oricum, se vedeau cât mai des cu putință înaintea plecării lui Cindy spre Statele Unite. Probabil că aceasta cunoștea deja adevărul asupra pretinsei logodne a lui Jake. Fără îndoială că făcuseră haz amândoi de asta. Lor nu le păsa de convențiile sociale, de căsătorie, și preferau acest mod de viață care le permitea să-și păstreze libertatea. Lisle nu s-ar mulțumi niciodată cu un astfel de aranjament.

„Și totuși", îi șoptea o mică voce interioară. „ai accepta cu bucurie această șansă, dacă ți s-ar oferi". Doamne, ce-ar fi simțit ea acum dacă el ar fi reușit să o seducă, ieri ? Reîntâlnirea lui cu amanta, doar cu câteva ore mai târziu, ar fi umilit-o profund.

Dacă ea i s-ar fi dăruit, i-ar fi fost insuportabil să-l vadă îndepărtându-se. Ce chinuri va mai avea

de îndurat în timp ce, în mod oficial, erau consideraţi logodiţi ! Şi va trebui să fie în permanenţă în gardă pentru a nu-şi trăda sentimentele. Va reuşi care când, inevitabil, vor fi obligaţi să apară în public, să se întâlnească des ?

Oprindu-se în mijlocul câmpului, ridică privirea şi scoase o exclamaţie de surpriză observând că cerul se întunecă la orizont. Era timpul să se întoarcă. Gérard se întreba poate unde dispăruse, iar Murray va fi neliniştit dacă va întârzia la spital.

Auzind un zgomot de motor, se retrase pe marginea drumului, fără să ridice privirea. Dar maşina se opri la câţiva metri, şi ea îl recunoscu pe şofer cu o dureroasă strângere de inimă. Imposibil să fugă sau să se ascundă... Îşi strânse pumnii în buzunarele hainei sale, încercând cu disperare să-şi păstreze controlul.

Jake coborî din Mercedes să o aştepte, scoţându-şi între timp mănuşile de piele. Ţintuită pe loc, Lisle îl privea cu gravitate, cu o licărire întrebătoare în adâncul ochilor ei mari şi verzi.

— Te întorci acasă ? o întrebă el. Te conduc.

— Prefer să merg pe jos, îi răspunse ea calm.

Faţa lui se aspri instantaneu.

— Urcă ! îi ordonă el sec, deschizând portiera.

Ea se supuse docilă, cu un aer obosit.

— Plouă. N-ai observat ?

— Nu mă deranjează, murmură ea tremurând uşor.

Cu un oftat, Jake se aplecă spre bancheta din spate şi-i întinse un bluzon de piele.

— Pune-ţi asta, n-o să-ţi mai fie frig.

— Nu-i nevoie.

— Ia-o ! Ți-e teamă să nu te molipsești ?

Crispată, ea se supuse fără să întoarcă privirea.

— Pari surprinsă să mă vezi, reluă el.

— Într-adevăr. Te rugasem să nu mai vii aici.

— Mi-ai ordonat, ceea ce e cu totul altceva.

După ce demară, el spuse :

— Am venit să văd ce dorești.

Consternată, ea îl privi fără să înțeleagă.

— Doamna Pearce mi-a spus de apelul tău. Evident că tot tu ai dat și acel telefon anonim la apartamentul meu. Trebuia să ai puțină răbdare, tocmai făceam un duș, zise el sarcastic.

Stingherită, Lisle își mușca nervos buzele.

— Nu era nevoie să te deranjezi și să faci special această călătorie. Voiam să știu de ce ai anunțat public... logodna noastră, fără ca măcar să mă consulți ?

— Pentru că Murray a insistat. Bănuiește dezacordul nostru. Oricum, știam dinainte părerea ta asupra acestui subiect. N-ai de gând să mă feliciți pentru această inițiativă, nu-i așa ?

— Într-adevăr, încuviință ea brusc. Ziariștii ne-au asaltat toată dimineața.

— Bănuiam eu, zise el cu un zâmbet amuzat. Ce le-ai spus ?

— N-am făcut nici un comentariu.

El începu să râdă.

— Excelent ! Te-ai descurcat de minune.

— N-aveam de ales.

— Pari amărâtă, draga mea, o ironiză el. O tânără logodnică ar trebui să fie mai radioasă !

Lisle își coborî pleoapele pentru a-și ascunde tulburarea. După un timp, zise :

– Doar n-ai făcut atâta drum numai pentru asta ?

– Nu.

Când el parcă maşina şi opri motorul, ea se crispă instinctiv.

– Nu mai face mina asta terorizată, oftă el, exasperat. N-am să atentez la pudoarea ta.

– Spune direct ce ai de spus, te rog. După aceea vei putea pleca imediat înapoi la Londra.

El scoase o exclamaţie de furie şi exasperare, înainte de a-i răspunde cu o voce obosită :

– Foarte bine, Lisle, cum vrei tu. Dă-mi mâna ta stângă.

Ea îl privi cu stupefacţie. După o clipă interminabilă, el îi puse pe deget un somptuos diamant scânteind cu mii de focuri.

– Nu ! strigă ea încercând să scape.

– Ba da. Murray se aşteaptă să-l vadă.

– Dar eu ? Eu nu contez ? Nu am dreptul şi eu să am sentimente, să-mi spun o părere ?

Şi înăbuşindu-şi un suspin, continuă cu furie :

– Sper că nu vei uita să pui capăt iluziilor lui Murray ? De preferinţă înaintea ceremoniei.

– Evident, nu-ţi plac diamantele. Dar ce ai împotriva lunii de miere ?

– Teoretic, nimic. Dar această farsă grotescă mă dezgustă. Te rog să nu mă obligi să port acest inel.

– Ţi-ar fi plăcut mai mult un smarald ? M-am gândit eu, dar...

– Taci ! Nu vreau nimic !

El ridică din umeri.

– Este doar o convenţie. Nu credeam că îţi ofensează principiile tale de femeie liberă.

În mod ostentativ, el se prefăcea că nu înțelege reacția ei...

– Asta înseamnă să împingem mascarada mult prea departe, îi explică ea. Eu cred prea mult în aceste valori adevărate pentru a le lua în râs.

– Ce discurs emoționant ! comentă el pe un ton ironic. L-ai repetat dinainte ?

– Cred în fiecare cuvânt pe care l-am spus.

– Îl uiți totuși încă o dată pe Murray. Că îți place sau nu, suntem amândoi legați prin angajamentul nostru față de el, pentru binele și liniștea lui.

– Pentru cât timp ?

– Atâta cât va fi nevoie. Te însoțesc astă-seară la spital. Asta îi va face plăcere. O să joci rolul unei tinere fete surprinse, un pic buimăcită de descoperirea dragostei.

Ea se abținu de la orice comenariu. La întoarcere îl întâlniră pe Gérard în vestibul.

– Vă întoarceți de la o plimbare de îndrăgostiți ? glumi el.

Observând enormul diamant, strigă :

– Dumnezeule ! Nu știam că diamantul Koh-i-noor a fost vândut !

Lisle se strădui să zâmbească.

– Oferă-i un aperitiv lui Jake. Mă duc să-i spun lui Betsy să mai pună un tacâm.

Spunând acestea, ea urcă în camera ei și stătu îndelung în fața oglinzii, examinându-se cu atenție. Apoi făcu o baie parfumată pentru a încerca să se relaxeze. Ceva mai calmă, își puse una din rochiile ei preferate din lână neagră care-i punea în valoare albul mătăsos al pielii. Lăsându-și cu bună-

ştiinţă decolteul liber, îşi puse la urechi două mici diamante, cadou de la Murray la aniversarea ei de douăzeci de ani, apoi îşi perie viguros minunatul ei păr castaniu.

Când intră în salon, atmosfera aparent calmă i se păru totuşi periculos de explozivă.

— Vrei un pahar cu sherry ? o întrebă Gérard curtenitor.

Jake o examină îndelung, cu o licărire de jar în adâncul ochilor lui gri. Flatată de această apreciere mută, ea întrebă cu o dezinvoltură afectată :

— Despre ce vorbeaţi ?

Gérard se strâmbă.

— Despre „Harlow Bannerman" şi despre responsabilitatea mea în scăderea cifrei de afaceri.

De sub această atitudine nepăsătoare, străbătea o profundă amărăciune.

— Ai petrecut o după-amiază plăcută ? îl întrebă sora lui, pentru a schimba subiectul.

— Am jucat squash. Paul m-a bătut de m-a rupt. Apropo, i-ai zdrobit inima, ştiai ?

— O să-şi revină repede, comentă ea cu o ironie evidentă.

Se cunoşteau din fragedă copilărie şi ea întotdeauna îl ţinuse prudent la distanţă pe acest afemeiat notoriu.

— Ai primit un telefon, reluă Gérard pe un ton dulceag. De la Oliver Grayson.

— A lăsat vreun mesaj ? întrebă ea tăios.

— Nu. Mi s-a părut foarte şocat de anunţul logodnei tale. Voia să ştie dacă nu era o ştire falsă, dar apoi a închis imediat.

— Dumnezeule !

Lisle privi pe furiș trăsăturile dure, aspre, ale lui Jake și expresia misterioasă, indescifrabilă din ochii lui. După comedia seducției pe care ea i-o jucase ieri, Oliver era îndreptățit să ceară o explicație.

— Am să-i telefonez... începu ea.

— Nu faci nimic ! îi ordonă Jake cu hotărâre.

Roșie de rușine, ea capitulă.

— Ei bine ! strigă Gérard cu un zâmbet răutăcios. Deja o notă falsă în această frumoasă idilă romantică ? Îmi pare rău că te-am trădat, draga mea surioară. Trebuia să fiu mai discret.

De ce era Gérard întotdeauna atât de sarcastic ? Glumele lui caustice declanșau de fiecare dată furia lui Oliver Grayson. Slavă Domnului că doamna Peterson anunță în acea clipă că masa este gata.

Lisle se pregătea să iasă din salon în urma lui Gérard, când Jake o prinse cu fermitate de braț.

— Ți-am interzis să-l amesteci pe Grayson în această poveste ! o avertiză el, amenințător. Adjunctul meu la „Harlow Bannerman" va avea destul de lucru în zilele următoare încât să nu se mai încurce și cu o intrigă amoroasă inutilă.

— Nu pot totuși să-l insult ca să-l conving să mă lase în pace !

— Nu-ți face griji, mă ocup eu de asta.

— Ești cumva gelos, domnule Allard ? îi aruncă ea pe un ton ironic.

— Nu am nici o încredere în tine, asta-i tot, declară el dându-i drumul, disprețuitor.

Cu capul sus, ea intră înaintea lui în sufragerie și păstră o tăcere glacială tot timpul mesei. La

sfârşit, Gérard se scuză că nu poate să-i însoţească la spital.

– Azi-dimineaţă, Murray nu a părut foarte încântat de vizita mea. Prezenţa voastră va fi suficientă ca să-l bucure.

Tot timpul drumului, Lisle privi pe furiş profilul semeţ şi sever al lui Jake.

– O clipă, zise el când ea vru să deschidă portiera.

Ea încremeni, alarmată.

– Explică-mi comportamentul tău.

– Nu înţeleg...

– Chiar aşa ? Te joci de-a seducătoarea, apoi de-a liceana speriată. De ce ?

Cum ea ridică din umeri, el continuă :

– Ar trebui să-ţi joci rolul cu mai multă naturaleţe...

Deodată, el se aplecă, o cuprinse în braţe şi începu să o sărute pătimaş, ca pentru a-i demonstra superioritatea lui nemiloasă. Mai întâi, ea încercă să scape lovindu-l în piept cu pumnii. Dar capitulă repede, însetată de a regăsi senzaţiile ameţitoare pe care i le provocau sărutările lui.

În clipa în care, rătăcită de pasiune, ea gemu sub mângâierile lui, Jake îi dădu brusc drumul, cu o cruzime dispreţuitoare.

– Asta ar trebui să contribuie să facă personajul tău mai credibil, mormăi el în timp ce o conducea cu fermitate spre intrarea principală.

Îngrozită, Lisle tresări când îşi văzu imaginea în oglinda mare din hol. Părul ciufulit, roşeaţa din obraji, ţinuta dezordonată, totul trăda emoţia pe

care o încercase. Îmbujorată și de jenă, murmură când intrară în lift :

— Nu ți-e rușine să mă înjosești astfel ?

— Nici tu nu te-ai apărat prea tare, o ironiză el.

— Ticălosule !

Se strădui din răsputeri să-și înghită lacrimile de ciudă și reuși să-și regăsească un oarecare calm înainte de a intra în salonul lui Murray.

— Arăți superb ! strigă acesta sărutând-o.

— Și tu.

El îi privi cu satisfacție evidentă inelul de logodnă.

— Alegerea este perfectă. Bijuteria aceasta îi vine admirabil dragei mele nepoate.

Încurcată, Lisle se înroși violent și evită cu grijă privirea cinică a lui Jake.

— Unde a dispărut pramatia mea de nepot ? întrebă Murray.

— N-a prea suportat reproșurile tale de azi-dimineață și a preferat să rămân acasă, răspunse Lisle, ușurată că poate schimba subiectul.

— Trebuia să-l cert mai de mult, cu ani în urmă, bombăni Murray. Poate că s-ar fi schimbat. Din păcate, acum cu siguranță e prea târziu.

Cu un oftat de neputință, continuă :

— Ei bine, ai fixat data nunții, Lisle ?

Incapabilă să scoată un sunet, ea ascultă răspunsul lui Jake :

— Totul depinde de dumneata. Lisle ține neapărat să fii prezent la ceremonie. Ne-am gândit la o recepție foarte simplă, intimă. O să organizăm totul imediat ce vei fi pe picioare.

Tânăra fată simți că îi îngheață sângele în vine. Și dacă Murray nu se făcea bine ? Tot restul vizitei ea tăcu, în timp ce cei doi bărbați discutau afaceri. Soarta companiei îi devenise ciudat de indiferentă.

— De ce n-ai participat și tu la conversație ? îi reproșă Jake când ieșiră. Ești din nou scandalizată de duplicitatea mea ?

— Nu. Ai spus exact ce trebuia. Dar nu-mi este atât de ușor să accept. Oricum, se pare că-i merge bine bunicului.

— Nu te încrede prea mult în aparențe...

El se apropie, ca pentru a o consola.

— Nu mă atinge ! strigă ea dintr-o dată.

Se simțea acum prea vulnerabilă încât să accepte vreun semn de simpatie din partea lui.

Când el își puse mâinile pe umerii ei, ea închise pleoapele cu inima strânsă.

— Dă-mi drumul. Manevra ta n-o să impresioneze pe nimeni ; nu avem martori.

Degetele lui se înfipseră cu cruzime în carnea ei, apoi îi dădu drumul. Nici unul, nici altul nu scoaseră o vorbă tot drumul. În timpul cinei, Jake le spusese că se întoarce la Londra și Lisle era nerăbdătoare să rămână singură.

Totuși, când ajunseră, el acceptă cafeaua pe care i-o oferi doamna Peterson.

— Adu-ne cafeaua în salon, te rog, îi zise el.

— Eu urc în camera mea, protestă Lisle. Am o... migrenă cumplită.

Jake făcu o grimasă disprețuitoare.

— Vreau să-ți vorbesc.

— Ne-am spus deja totul, mi se pare ?

— Nu. Eu sunt de părere să ne supunem dorinței lui Murray. Să ne căsătorim.

— Ești... Ești complet nebun !

— Poate că bunicul tău are dreptate. A venit timpul și pentru mine să duc o viață mai așezată. Tu o să fii o foarte bună femeie de casă, nu mă îndoiesc, și o gazdă perfectă când voi primi oaspeți.

— De obicei nu te căsătorești din aceste motive.

— Ce ai vrea în plus ? Siguranță financiară ? Satisfacție sexuală ? Sunt în măsură să ți le ofer.

Consternată, ea bolborosi :

— Cum... Cum poți... să hotărăști cu atâta sânge rece un lucru atât de grav ?

— De ce crezi că argumentul acesta n-ar merge ?

— Cred că nu vorbești serios ?

El ridică din umeri.

— Eu sunt gata să încerc experiența. Dar tu ?

— Nu, e imposibil. Îmi pare rău.

El o privi o clipă, cu o expresie enigmatică, indescifrabilă.

— Mai reflectează la propunerea mea, zise el. Voi fi ocupat în acest week-end, dar probabil te voi vedea luni la birou, nu-i așa ?

— Da, bineînțeles, încuviință ea pe un ton resemnat.

— Te felicit pentru hotărârea ta bună !

— Sunt foarte obosită. Scuză-mă...

Brusc, el se ridică și o ajunse din urmă. Îi prinse bărbia cu degetele și o privi intens, fără rușine, cu o răceală deliberată.

Îngrozită, ea încremeni. Dacă o sărută, era pierdută. În această clipă ea ar fi sacrificat totul, ar fi acceptat orice, chiar și o căsătorie lipsită de dragoste, numai pentru a scăpa.

Din fericire, doamna Peterson bătu la ușa salonului, și ea profită ca să fugă.

Așezată pe marginea patului, se străduia să-și regăsească liniștea, în timp ce simțea o durere ascuțită care-i sfâșia inima. Câtă suferință în perspectivă ! Îi va accepta ea până la urmă propunerea ?

În ciuda atracției fizice evidente, Jake n-o va iubi niciodată. De fiecare dată când el o atingea, ea își dădea seama de forța tulburătoare a dorinței lui... Poate că n-ar fi greu să accepte să împartă viața cu el ?

Înfiorată la acest gând, își ascunse fața în pernă pentru a-și înăbuși un geamăt tânguitor. Nu... o asemenea hotărâre ar duce inevitabil la dezastru.

CAPITOLUL VI

De cum ajunse la companie, Lisle remarcă o schimbare foarte clară în atmosferă. Toată lumea părea plină de energie și de vitalitate. Ghici cu ușurință cauza unei asemenea efervescențe. Numele lui Jake Allard era pe buzele tuturor secretarelor, care, îmbrăcate cu și mai multă grijă decât de obicei, o priviră cu resentiment și o gelozie evidentă.

Și totuși, dacă ele ar fi știut... Lisle a petrecut un week-end îngrozitor, tulburată fără încetare de cuvintele lui Jake, și de umbra lui Cindy Leighton. În timp ce își scotea paltonul, cineva o întrebă pe un ton trist despre bunicul ei.

— Este mai bine, mulțumesc, răspunse ea cu o voce neutră.

Într-adevăr, Murray se restabilea cu o rapiditate uimitoare și ieșise de la reanimare. Absența lui Jake îl neliniștise puțin, dar nu insistase prea mult în decepția lui.

Tot timpul vorbise despre căsătoria lor, ezitând între o celebrare solemnă la Londra și o ceremonie intimă la biserica din sat. Îi propuse lui Lisle, de asemenea, o călătorie de nuntă în străinătate. În planurile lui, tânărul cuplu va locui la Prieure, cel

puțin la început, înainte de a se instala într-o casă a lor.

Lisle îl lăsase să vorbească, participând chiar la aceste flecăreli care îi făceau lui plăcere. Dar o costase mult să joace această comedie...

Se îndreptă spre biroul ei, în zona serviciului de relații publice, pregătindu-se în sinea ei pentru reacțiile de surpriză din partea colegilor. O grămadă de dosare vechi puse pe biroul ei erau mărturia lipsei ei de entuziasm în ceea ce făcea. Fără convingere, se așeză să se apuce de treabă.

După o scurtă întrerupere, conversația din birou se reluă. Dar în prezența ei nimeni nu discuta liber. Nu îndrăznea nimeni să se plângă sau să critice ceva în fața nepoatei directorului. Astăzi, mai ales, colegii ei n-ar fi riscat să-și spună părerea despre intrarea lui Jake Allard în scenă.

Carl Forester, șeful de serviciu, lua parte la o ședință în sala de conferințe, împreună cu celelalte cadre de conducere. Lisle îi puse pe birou un studiu despre Târgul de la Salzburg. Îi luase mult timp acest studiu, dar găsise câteva idei bune. Știa însă că nici una nu va fi pusă în practică. Vor alege proiectul lui Jeff și Marian, penru că pe ea n-o luase nimeni niciodată în seamă. De fapt, căutau doar să-i dea de lucru pentru a-i justifica salariul.

Trecând pe coridor, auzi vocea lui Marian și ciuli urechea.

— De ce și-ar face ea griji ? zicea aceasta. La urma-urmei ea a rămas aici doar ca să-și piardă vremea, în așteptarea lui Făt-Frumos. Acum...

Se întrerupse imediat ce Lisle intră. Încurcați, Marian, Jeff și Ian se prefăceau că se cufundă în hârțoagele lor. Ce se întâmpla ? De obicei, colegii lui Lisle se arătau măcar politicoși. Astăzi îi evitau toți cu grijă privirea.

— Cum decurge întâlnirea „la vârf" ? îi întrebă ea.

Ian schiță un zâmbet jenat.

— Încă n-au ajuns la urechile noastre ecourile.

— Dar cu siguranță că se cam știe, insistă Lisle.

— Vor încerca să rentabilizeze la maximum afacerea, anunță Marian cu o oarecare asprime în glas. Vor trebui să facă neapărat concedieri. Cum în serviciul nostru acum este foarte puțin de lucru, ne întrebăm care dintre noi va pleca primul.

— Presupun că eu, interveni Jeff. Eu sunt ultimul venit.

Lisle îi adresă o privire compătimitoare. Însurat abia de două luni, tânărul era probabil foarte îngrijorat la acest gând. Era evident că toți trei sperau ca ea să-și dea demsia. Nu se gândise niciodată la asta. Din contră, se dusese la Carl pentru a-i cere să o promoveze într-un post mai important. Sarcasmele lui Jake o umiliseră și dorea cu furie să-i demonstreze adevărata ei valoare. Poate că după aceea va fi mai puțin disprețuitor ? Și apoi, o carieră interesantă ar stimula-o, împiedicând-o să se gândească prea mult la problemele ei sentimen-

tale. Convinsă de acest lucru, venise în dimineaţa asta cu ferma intenţie de a se impune.

Ce crudă ironie, dacă ea era lipsită de această şansă din simple raţiuni economice !... Dimineaţa se scurse cu o încetineală exasperantă. De două ori, Lisle formă numărul lui Gérard, dar şedinţa nu se terminase.

La ora prânzului, Carl îşi convocă toţi subalternii pentru a li se adresa, cu jovialitatea lui obişnuită :

— Cu ce să încep ? Cu veştile bune sau cu cele rele ? Oh, domnişoară Bannerman, domnul Allard mi-a spus că veniţi azi la birou. Vă aşteaptă să mergeţi împreună la masă.

Într-o linişte totală, ea zise, roşind :

— N-aş vrea să lipsesc de la această şedinţă.

— Domnul Allard m-a rugat să insist să nu cumva să întârziaţi. Are un program foarte încărcat...

Ar fi fost umilitor să mai continue discuţia. Cu obrajii stacojii, stingherită, Lisle se ridică să iasă din încăpere.

— Foarte bine. Vă las să deliberaţi voi, zise ea cu o falsă dezinvoltură.

Dar în loc să se ducă la întâlnirea cu Jake, se îndreptă direct spre serviciul comercial.

— Fratele meu este aici ? o întrebă ea pe doamna Lawrence.

Aceasta îi făcu un semn cu capul şi Lisle intră fără să mai bată la uşă. Gérard, văzând-o, încercă să-i zâmbească fermecător deşi avea o expresie posomorâtă.

– Ce se întâmplă ? îl întrebă ea îngrijorată.

– Este o revoluție fără precedent. Eu sunt dat afară din serviciul comercial și sunt trimis să lucrez în serviciul lui Allard. În felul acesta va putea să mă supravegheze îndeaproape. M-a retrogradat pe un post inferior capacităților mele.

– Îmi pare rău...

– Nici tu n-ai fost prea răsfățată, reluă el. Contabilii lui au puricat conturile și au fost îngroziți de notele de plată. Va trebui să te muți, draga mea, și să te mulțumești cu un stil de viață mai modest.

Cu un oftat, adăugă :

– Va trebui și eu să mă despart de Porsche-ul meu. Nu corespunde deloc ideilor lor despre vehicul de serviciu.

Lisle ascultă cu indiferență plângerile lui. De fapt, ei nu-i părea rău de această punere la punct, pentru că nesăbuințele fratelui ei o supăraseră întotdeauna.

– Toate acestea se produc într-un moment foarte important pentru mine. Carla se întoarce săptămâna viitoare și ei nu-i plac învinșii.

– Este atât de importantă pentru tine ?

– Da. Aproape că o convinsesem să divorțeze și să se mărite cu mine. Acum nu mai am nici o șansă.

În realitate, doamna Foxton era mult prea prudentă pentru a comite o asemenea nebunie... Dar Gérard o credea diferită de celelalte femei, și asta era de ajuns să-i trezească compasiunea surorii lui.

– Poate că nu-i totul pierdut, zise ea pentru a-l mai încuraja. Şi locul din consiliul de administraţie ?

– Îl păstrez. Nici chiar Allard n-a putut să-mi ia acest privilegiu. Dar, oricum, singur sunt neputincios, pentru că toată lumea îl susţine pe protejatul bunicului... M-am distrat copios observând comportamenul prietenului tău Grayson. Era sfâşiat între admiraţia pentru metodele lui Allard şi gelozie. Până la urmă, conştiinţa lui profesională a avut de câştigat, dar la limită.

Uşa se deschise brusc şi apăru Jake, care o privi cu furie pe Lisle.

– Ţi-ai găsit refugiu aici ?! Nu ţi s-a transmis mesajul meu ?

– Ba da. Dar aş fi preferat să asist la şedinţa de serviciu. Asta nu ţi-a trecut prin gând ?

– Sincer să fiu, nu. De altfel, Carl Forester n-a insistat să rămâi.

– Nu era să discute ordinele directorului său din prima zi !

El îi zâmbi ironic.

– Hai să mâncăm.

– Nu prea mi-e foame.

– Grăbeşte-te. Am foarte puţin timp.

În loc să fi ales un restaurant prin apropiere, el o conduse spre maşina lui parcată pe locul lui Murray.

– Unde mergem ? îl întrebă ea când demară.

– La mine acasă. După o dimineaţă atât de agitată, am nevoie de calm şi linişte. Şi după-amiaza se pare că va fi dură. Jumătate din anga-

jaţii mei mă consideră un „salvator", ceilalţi un bandit lipsit de scrupule. Nu-i nevoie să te mai întreb în ce categorie mă incluzi.

Ţeapănă pe scaunul ei, Lisle îi ordonă cu o voce gâtuită :

— Du-mă înapoi direct la birou !

— Ei, hai, nu fi proastă. N-am de gând să te seduc. Vreau doar să-ţi arăt în ce decor locuiesc eu.

— Asta nu mă interesează absolut deloc.

— Cu atât mai rău pentru tine.

Locuia într-o zonă rezidenţială, cu case elegante, la distanţă de strada principală, ascunse discret în spatele unor perdele de arbori. Luxul dinăuntru nu compensa caracterul rece şi impersonal al locului.

Menajera deja aşezase masa şi pregătise nişte pui şi salate diverse. Jake îşi puse, apoi şi ei, un pahar cu sherry şi dispăru câteva minute. Lisle profită să-şi arunce ochii prin bibliotecă, ale cărei rafturi acopereau un perete întreg. Nu erau nici un fel de bibelouri de valoare pe etajere, dar cărţile erau la înălţime.

Telefonul începu să sune şi, cum Jake nu răspunse, preluă ea comunicaţia.

— Alo, domnişoară Bannerman ? Îmi pare rău că vă întrerup de la masa cu domnul Allard, dar a apărut o mică proolemă despre care aş vrea să-i vorbesc.

— Sunteţi doamna Pearce, nu-i aşa ? O clipă, vă rog.

Se duse până în vestibul şi se apropie cu timiditate de o uşă deschisă, strigându-l. Neprimind răspuns, intră în camera lui unde domina o armonie de culori între bej şi cafeniu. Îi atraseră atenţia haina aruncată pe pat şi cămaşa căzută pe mochetă. Cu reţinere, se apropie de camera de baie, tot strigându-l :

— Jake ! Te caută secretara ta la telefon !

Zgomotul apei se opri instantaneu şi câteva secunde mai târziu, el apăru cu un prosop în jurul mijlocului.

— Alo, Brenda ? strigă el în receptorul pus pe noptieră. Ce s-a întâmplat ?

În timp ce el asculta cu sprâncenele încruntate, Lisle întârzie în încăpere, ca hipnotizată de prezenţa lui. Îi contemplă cu o admiraţie nedisimulată umerii largi, torsul musculos, picioarele lungi de sportiv... Incapabilă să se mişte, abia îndrăznind să respire, îşi auzea aproape bătăile inimii în piept.

Brusc, el ridică privirea şi-i surprinse expresia tulburată. Făcând ochii mici, îi făcu un semn să se apropie, şi ea înaintă ca un automat. Prinzând-o de după umeri, o atrase cât mai aproape de el, încât buzele ei putură să-i atingă pielea udă. Tremurând toată, uită încet-încet de teama şi timiditatea ei şi începu să-l sărute pătimaş, cu ardoare.

Jake îi ridică atunci părul bogat, arămiu, şi o sărută cu blândeţe pe gât. Ca într-un vis, ea îl auzi dând ordine la telefon, apoi închise. Prinzând-o de şolduri, îi cuprinse buzele cu o autoritate posesivă, dominatoare.

Lăsând la o parte orice prudenţă, ea se abandonă îmbrăţişării lui, fără să încerce să reziste. În

scurt timp, el o culcă pe pat și se întinse alături, fără a înceta o clipă să o mângâie, să o sărute, cu o licărire senzuală în adâncul ochilor lui gri. Sărutările lui rafinate treziră în tânăra fată senzații neobișnuite, necunoscute până acum. Cum ar fi avut puterea să lupte împotriva unei plăceri atât de violente ?

Fără grabă, el o dezbrăcă, sărutând-o cu patimă din ce în ce mai insistentă. Capcana se închidea. De data aceasta, Lisle va ceda, fără rezerve sau pudoare.

Amețită de plăcere, își legăna capul și, brusc, tresări simțind în aer un parfum ciudat. Crispându-se dezgustată, începu să geamă și să se zbată, țipând cu o voce răgușită :

— Nu !

Imaginea lui Cindy Leighton în același pat îi năvălise în minte.

— Ce este ? o întrebă Jake ținând-o prizonieră în brațele lui.

— Dă-mi drumul, îl imploră ea tânguitor, umilită de propria-i slăbiciune.

— De ce te-aș asculta ? Doar tu m-ai provocat, scorpie mică !

O sărută din nou, rănindu-i cu cruzime buzele. Cum el se lăsase cu toată puterea, ea închise ochii, resemnată, și se așteptă la ce-i mai rău...

Pe obraji i se prelinse o lacrimă, apoi încă una. Jake înjură sălbatic și-i dădu drumul. Ea își ascunse, rușinată, fața scăldată în lacrimi. Izbucni în hohote de plâns. De ce îi bântuia Cindy Leighton gândurile cu atâta îndârjire ? Disperată, își înăbuși un strigăt de durere.

– Acoperă-te, pentru Dumnezeu ! îi ordonă cu asprime Jake.

Când el dispăru în baie, ea se îmbrăcă în grabă, alergă în salon să-şi ia haina şi fu gata să fugă. Dar Jake o prinse în vestibul.

– Unde vrei să pleci ? o întrebă el, glacial.

– Oriunde, departe de tine.

– Mai întâi trebuie să vorbim.

– N-am nimic să-ţi spun.

– Atunci, ascultă-mă.

Prinzând-o de braţ, o împinse fără menajamente în faţa lui şi o forţă să stea pe canapea.

– Calmează-te, îi ordonă el enervat.

Cu capul plecat, ea murmură jalnic :

– Îmi pare rău.

– Într-adevăr ? Eşti foarte abilă, dar dacă, în loc să producă efectul invers, lacrimile tale mi-ar fi ataţat dorinţa, acum ai fi avut motive serioase să plângi, proastă mică !

Furia lui stăpânită o făcea să tremure de frică.

– Se pare că mă consideri pe mine vinovată de incident ! explodă ea. Cum îndrăzneşti să mă acuzi de asemenea manevre ? M-ai adus aici la tine contra voinţei mele. De ce n-ai răspuns la telefon ? Ca să mă atragi în camera ta ?

– De obicei debranşez telefonul acesta ca să nu fiu deranjat. Explicaţia asta te satisface ?

Cum ea nu răspunse nimic, el îi ordonă sec :

– Acum hai să mâncăm, vrei ?

– Nu mi-e foame.

Nepăsător, el îşi luă o farfurie, se servi şi veni să se aşeze alături de ea. După un timp îndelungat, interminabil, el se hotărî să vorbească primul :

— Trebuie cumva să consider atitudinea ta ca adineaori ca o aprobare tacită la cererea mea în căsătorie ?

Lisle ar fi vrut să intre în pământ. Incapabilă să scoată o vorbă, era sfâșiată de un conflict interior în care rațiunea lupta cu inima ei.

— Aștept, îi aruncă Jake implacabil.

Umezindu-și buzele uscate, ea îi aruncă o privire rugătoare.

— Eu... Nu știu. Mai dă-mi puțin timp.

— Aștept un răspuns, acum.

— De ce vrei un răspuns atât de rapid ?

— Ar fi trebuit să te seduc încă din prima noapte, declară el liniștit. Asta ar fi aranjat definitiv lucrurile. De altfel, încă nu-i prea târziu... Pot încă să telefonez la companie și să-mi anulez întâlnirile de după-amiază.

Sigur de superioritatea lui, o sfidă cu privirea.

— Vei regreta mai târziu că m-ai cucerit cu forța, îi replică ea ascunzându-se în spatele unui zâmbet. Și apoi, nu înțeleg schimbarea bruscă a părerii tale despre mine. M-ai considerat copilăroasă, nepăsătoare, cheltuitoare. Nu ți-e teamă că vei fi ruinat ?

— Nu, îi zise el pe un ton sarcastic. Oricine poate avea defecte. Noi avem avantajul că deja le cunoaștem pe ale noastre. De altfel, căsătoria îți va aduce compensații sigure. Voi ști să fiu generos. În schimb, îți cer supunere și ascultare. Nu te vei sustrage de la îndatoririle tale conjugale.

— Ticălosule !

— Va trebui să-ți măsori cuvintele în prezența mamei mele. Ea trăiește acum în sudul Franței, pen-

tru că nu-i priește climatul englez. Dar vine special la Londra, săptămâna viitoare, să te cunoască.

– Oh, nu !

Totul se derula prea repede ! Cum să pună capăt acestei capcane infernale ?

– Oficial suntem logodiți, draga mea, nu uita.

– Ce încurcătură... murmură ea, descurajată. N-ar fi trebuit niciodată să accept să joc această comedie.

– Acum e prea târziu pentru regrete și proteste, Lisle. Hotărăște-te : ești gata să-mi dai răspunsul acum, sau ți-l smulg cu forța ?

– Nu, te rog ! protestă ea fremătând de îngrijorare. Consimt să mă mărit cu tine... cu o condiție.

– Care ? Sunt nerăbdător s-o aflu. Dar să nu speri că îmi vei scăpa. Mai devreme sau mai târziu, vei fi a mea. De altfel, și tu dorești asta. Nu nega, n-ai să păcălești pe nimeni, nici măcar pe tine însăți.

Cuvintele acestea răsunară ca niște lovituri de ciocan în capul lui Lisle.

– Poate, Jake, reuși ea să articuleze cu greutate. Dar... nu aici. Detest acest apartament. Nu vreau să locuiesc aici.

El ridică din umeri.

– O să căutăm o casă potrivită. Dar până atunci...

– Nu ! îl întrerupse ea cu vehemență. Si te rog să scapi și de patul tău, și de celelalte mobile.

– Ți-e teamă de fantome ? Nu trebuie să...

– În orice caz, aceasta-i condiția mea, zise ea cu o voce ezitantă.

– Accept, puse el capăt târguielii.

Se ridică, se apropie de ea și o sărută violent, pe buze, ca pentru a pecetlui acordul lor. „Doamne, ce-am făcut ?" se întrebă Lisle, îngrozită și bulmăcită de întorsătura evenimentelor.

Întrebarea aceasta o urmări toată ziua. La problemele ei se adăugau acum și alte griji.

Când ajunse la birou, se întâlni pe coridor cu Jeff, care era livid la față.

— Ce s-a întâmplat ? îi întrebă ea pe ceilalți.

— Exact ce prevăzusem, oftă Marian. O concediere imediată a cuiva și o revizuire a situației serviciului peste trei luni.

— Cine va pleca ?

Marian ridică din umeri.

— O să aflăm peste câteva zile. Jeff este îngrozitor de îngrijorat. El și Cathy tocmai și-au cumpărat o casă.

Lisle rămase un timp îndelungat nemișcată, cu ochii pierduți în gol, ca hipnotizată. Până la urmă, scoase dintr-un sertar o coală de hârtie și își scrise demisia. Când i-o duse lui Carl, acesta i-o acceptă fără surprindere, chiar cu o oarecare ușurare.

Apoi se întoarse în birou și își adună lucrurile, fără să spună nimic, sub ochii uimiți ai colegilor ei. Din moment ce își alesese un alt drum în viață, măcar să plece de aici cât mai repede. Remarcă o ușoară schimbare de atmosferă în birou. Marian îi aduse o cafea, iar Jeff începu, pe un ton jenat :

— Carl mi-a arătat câteva dintre ideile tale pentru Târgul de la Salzburg. O să folosim unele dintre ele.

– Mulţumesc, îi răspunse Lisle cu o falsă dezinvoltură. Mi-ar fi plăcut să mi se dea o şansă. Nu ceream mai mult.

Toţi îi strânseră mâna la plecare. În timp ce cobora pe scări, auzi vocea lui Oliver care o striga.

– Oh, bună ziua, Oliver! îi aruncă ea, încurcată. Tu nu eşti la şedinţă?

– Avem un sfert de oră pauză. Era necesară! Privind-o în ochi, adăugă: Lisle, ce s-a întâmplat? Ziarele... au spus adevărul? Aveam totuşi impresia că...

– Da, Jake Allard şi cu mine suntem într-adevăr logodiţi, îi confirmă ea roşind. Nu... Nu pot să-ţi explic nimic. Nici eu nu mă înţeleg.

– Este evident că nu eşti fericită. Nu eşti obligată să cedezi presiunilor, Lisle. Dă-mi voie să te ajut.

– Nimeni nu poate să mă ajute, oftă ea cu un aer obosit. M-am purtat foarte urât cu tine, Oliver. Nu ştiu cum să mă scuz.

– Eşti forţată să acţionezi aşa, îi zise el ţintuind-o cu privirea.

Desigur, există nişte probleme grave, dar nu eşti obligată să le rezolvi astfel. Lasă-mă să am grijă de tine, draga mea Lisle. Încă se poate.

Vocea tăioasă a lui Jake îl întrerupse.

– Reluăm şedinţa, Grayson. Dacă poţi să vii...

Lisle îşi stăpâni un strigăt de spaimă. Ce-o fi auzit el din discuţia ei cu Oliver? Cum îi va interpreta cele spuse?

Oliver îi dădu brusc drumul la mână, de parcă l-ar fi ars, şi se îndepărtară unul de altul. Jake sări şi o prinse pe Lisle de braţ.

— Unde pleci ? o întrebă el apucând-o de braț.

— Nu mai lucrez aici. Mi-am dat demisia.

— E o hotărâre înțeleaptă. Pentru că tot ești în stadiul hotărârilor înțelepte, lichidează-ți apartamentul și împachetează-ți lucrurile. Voi trece să te iau puțin mai târziu și să te duc la Prieure.

— Ar fi prea nedrept pentru Janie... nu pot...

— N-o să sufere nici un prejudiciu. Îi voi acorda compensații financiare.

— Aș putea totuși să mai locuiesc cu ea o vreme.

— Nu. E timpul să-ți tai aripile, ca să te împiedic să-ți faci de cap cu Grayson. Te-am avertizat să-l lași în pace. Voi fi obligat să te supraveghez îndeaproape.

— Te înșeli...

— Nu mă crede prost, o întrerupse el cu cinism. Dacă ai fi fost nevinovată, nu i-ai fi permis atâtea libertăți.

Vocea lui devenise aspră, intransigentă.

— Trecutul e mort, Lisle. De acum încolo îmi aparții doar mie. Îmi voi apăra drepturile, cu forța dacă va fi nevoie. Fără îndoială că preferi să evit asemenea măsuri extreme ?

Observându-i brusc paloarea și lipsa de reacție, își slăbi strânsoarea și apoi îi dădu drumul.

— Hai, du-te acum și fă-ți valizele, îi zise calm.

Ea trebui să lupte cu o dorință nebună de a i se arunca în brațe și a-i mărturisi dragostea ei. Dar el se îndepărtă repede și dispăru în spatele unei uși.

CAPITOLUL VII

Lisle aproape că golise toate dulapurile când Janie răsuci cheia în broască. Se duse s-o întâmpine în vestibul.

— Pari nervoasă şi obosită, comentă prietena el studiind-o cu un aer critic. Dar nu-i de mirare, având în vedere împrejurările...

— Am pregătit cina. Eu...

Janie observă dintr-o dată, prin uşa întredeschisă, grămada de haine puse pe pat şi valizele.

— Ei bine, ce grabă ! Pe când nunta ? Oricum, ai avut dreptate să-l alegi pe Jake Allard şi să scapi de prietenii fratelui tău.

Lisle îi aruncă o privire curioasă, dar se abţinu s-o întrebe ceva, de teamă de a nu-i răni sensibilitatea.

După ce mâncară, se întoarse în cameră pentru a-şi termina bagajele. Janie, cu spiritul ei caustic, îi va lipsi mult. Vru să-i facă nişte confidenţe, dar se răzgândi. Prietena ei nu avea cum s-o sfătuiască. Şi apoi, se pare că avea şi ea problemele ei. Orbită de egoismul ei, Lisle nici măcar nu-şi dăduse seama de asta.

— Schimbarea aceasta poate că-mi va face și mie bine, zise Janie. Nu e bine să te împotmolești în propriile tabieturi. Am să mă mut probabil cu Anita. Și colocatara ei se mărită. Dar, sper că nu vom întrerupe relația noastră ?

— Nu, bineînțeles. De altfel, tu vei fi domnișoară de onoare.

Lisle nu era încă gata când ajunse Jake.

— Trebuie neapărat să iau totul astă-seară ? îl rugă ea. Lasă-mi măcar douăzeci și patru de ore...

— Nu. Nici mie nu-mi plac fantomele.

Ofensată, ea se întoarse roșind. Nici măcar nu se mai obosi să protesteze, oricum n-ar crede-o. Poate că își va revizui proasta impresie pe care o avea despre ea atunci când vor fi căsătoriți și când va avea dovada nevinovăției ei...

— În cazul acesta, vei fi obligat să mă aștepți, îi zise ea sec. Lui Janie îi va face plăcere să-ți ofere o cafea.

El încuviință din cap și se îndreptă spre bucătărie. Nemaiavând timp suficient, Lisle își închise valizele și trebui să abandoneze ideea de a lua bibelourile, discurile, cărțile, pentru că nu mai aveau loc. Dar se hotărî să vină altă dată să le ia.

În picioare în cadrul ușii, Janie asista la mutare, glumind cu Jake asupra rapidității deznodământului. Lisle ar fi dat oricât să aibă și ea asemenea relații deschise și spontane cu el. Își luă la revedere de la Janie, promițându-i să-i telefoneze, apoi îl urmă pe Jake la mașină.

El se așeză la volan, cu un aer obosit. Remarcând acest lucru, Lisle îi puse instinctiv mâna pe braț.

— Ai avut o zi istovitoare. Du-mă doar până la gară. Voi lua trenul.

— Nu, te conduc eu. Și nu e cazul să-mi vorbești pe acest ton lingușitor, Lisle. Aștept altceva de la tine.

— Ce aștepți ? îl întrebă ea cu o voce răgușită.

— N-am fost destul de clar ? Mă căsătoresc cu tine pentru frumusețea ta și pentru calitățile tale de femeie de lume.

Ea se ghemui pe scaunul ei și închise ochii, încercând să-și domine neliniștea. Avea impresia că se învârtește în cerc într-o cușcă, la fel ca un animal sălbatic.

Tot timpul drumului, Jake tăcu. La fel va fi și după ce se vor căsători ? Se vor ignora ca doi străini ? Niciodată ea nu va putea suporta această stare de tensiune permanentă, atât de contrară viselor și idealurilor ei.

Ajunși la Prieure, ea se întrebă dacă el va pleca imediat, dar doamna Peterson îi spulberă această speranță, spunând :

— Am pregătit o cină rece și cafea, așa cum ați spus. Dar pot foarte bine să pregătesc și ceva cald, domnule Allard.

— Nu-i nevoie să te deranjezi, doamnă Peterson.

— Cum vreți, domnule. V-am pregătit aceeași cameră. Sper că vă place ?

Rămasă singură cu Jake, Lisle observă crispată :

— Nu știam că ai intenția să dormi aici.

— Te deranjează ? Nu te mai preocupă oboseala mea ? Sau, poate adineaori voiai să scapi de mine ?

Ridicând din umeri, ea ocoli întrebarea și-i spuse pe un ton neutru :

— Eu am mâncat deja. Dacă nu te deranjează, mă duc să mă culc.

— Și dacă îți cer să rămâi cu mine ?

În picioare, în prag, ea îl imploră cu privirea încât el scoase o exclamație exasperată :

— Du-te ! îl aruncă el nervos. Pari frântă.

Lisle era obosită mai ales nervos. Ca să-l treacă timpul, se apucă să-și aranjeze hainele în dulapuri. Cât de străină i se părea dintr-o dată această încăpere ! Copilăria și adolescența ei erau atât de departe... Din punct de vedere moral, îmbătrânise brusc, de o manieră ireversibilă. Cum de se produsese atât de repede această schimbare ? În viața ei întorsese o nouă pagină pe care, chiar dacă ar fi avut de ales, n-ar fi acceptat să o șteargă. Consimțea la propunerea lui Jake, fără ezitare, la bine și la rău, cu orice preț.

O bătaie imperativă în ușă o făcu să tresară. În cămașă de noapte și capot, rămase nemișcată, la pândă. Jake ciocăni din nou și intră nerăbdător, privind-o fără rușine.

— Ai asurzit ?

— Nu. Voiam doar să nu fiu deranjată. Aș fi putut să dorm.

Rămasă singură cu Jake, Lisle observă crispată :

— Nu știam că ai intenția să dormi aici.

— Te deranjează ? Nu te mai preocupă oboseala mea ? Sau, poate adineaori voiai să scapi de mine ?

Ridicând din umeri, ea ocoli întrebarea și-i spuse pe un ton neutru :

— Eu am mâncot deja. Dacă nu te deranjează, mă duc să mă culc.

— Și dacă îți cer să rămâi cu mine ?

În picioare, în prag, ea îl implorâ cu privirea încât el scoase o exclamație exasperată :

— Du-te ! îl aruncă el nervos. Pari frântă.

Lisle era obosită mai ales nervos. Ca să-i treacă timpul, se apucă să-și aranjeze hainele în dulapuri. Cât de străină i se părea dintr-o dată această încăpere ! Copilăria și adolescența ei erau atât de departe... Din punct de vedere moral, îmbătrânise brusc, de o manieră ireversibilă. Cum de se produsese atât de repede această schimbare ? În viața ei întorsese o nouă pagină pe care, chiar dacă ar fi avut de ales, n-ar fi acceptat să o șteargă. Consimțea la propunerea lui Jake, fără ezitare, la bine și la rău, cu orice preț.

O bătaie imperativă în ușă o făcu să tresară. În cămașă de noapte și capot, rămase nemișcată, la pândă. Jake ciocăni din nou și intră nerăbdător, privind-o fără rușine.

— Ai asurzit ?

— Nu. Voiam doar să nu fiu deranjată. Aș fi putut să dorm.

— Te-am auzit umblând prin cameră.

— Asta nu-ţi dă dreptul să mă deranjezi.

— Oh, încetează să te văicăreşti, îi ordonă el iritat. Strategia ta este foarte proastă. Provocările tale repetate nu mai produc nici un efect asupra mea. Prefer să fiu în regulă cu legea. Asta te liniştește ?

— Absolut. Dar aş dori mai degrabă să fiu grațiată definitiv decât să mi se acorde doar o amânare. Ce aveai să-mi spui ?

— Am telefonat la spital. Murray a primit multe vizite şi a avut o zi bună.

Tulburată de propriile emoţii, nici măcar nu se mai gândise la bunicul ei... Plină de remuşcări, roşi şi reuşi să articuleze :

— Îţi mulţumesc că te-ai gândit. Ar fi trebuit s-o fac eu însămi.

— Am pentru el o simpatie sinceră, în afara unei imense recunoştinţe.

— Într-adevăr, ţi-a acordat enorme favoruri.

Jake ridică, uimit, sprâncenele.

— Ce vrei să spui ? Eu nu consider un privilegiu misiunea de a salva „Harlow Bannerman" de faliment ! Poate te gândeşti la un aranjament de un fel mai... particular ?

Îngrozitor de stingherită, tulburată de privirea lui insistentă, ea îşi strânse instinctiv cordonul capotului şi se întoarse brusc.

— În orice caz, nu eşti prea generoasă cu mine.

— Un bărbat atât de bogat ca tine nu este obişnuit să întâmpine rezistenţă, nu-i aşa ? zise ea.

— Într-adevăr, încuviință el fără să clipească. De altfel, nu am intenția să te rog în genunchi. În general, obțin ceea ce vreau.

— Plătind ?

— Nu-ți supraestima valoarea, Lisle.

— Vei rupe contractul nostru, dacă eu voi fi prea exigentă ?

— Nu-ți face iluzii în legătură cu acest subiect. Vei fi cumplit de dezamăgită.

— Succesele ți-au luat mințile. Nu-ți ajunge că te-ai impus la „Harlow Bannerman" ?

— Îmi dezaprobi metodele ?

— Asta nu mă privește pe mine. Eu am demisionat de la companie.

— Asta n-o să-l împiedice pe Gérard să vină să-ți plângă în poală. Dar nu-l mai compătimi atâta ; nu este chiar de plâns.

— L-ai retrogradat totuși pe un post inferior.

— Nu este și părerea mea. Va învăța bazele meseriei, în loc să bâjbâie fără să câștige o experiență valabilă. Nu văd unde e pedeapsa.

— Oh, știi de minune să te justifici, observă ea cu amărăciune. Dar fratele meu a interpretat hotărârea ta ca pe o sancțiune severă.

— Trebuie să fie puțin scuturat. Poate că voi reuși să-l aduc la realitate, înainte ca Harry Foxton s-o facă.

Surprinsă, ea își mușcă buzele.

— Ce vrei să spui ? îl întrebă ea timid, după a clipă.

— Chiar trebuie să-ți dau amănunte ? Este greu să păstrezi secretă o legătură cu o femeie cum este

Carla Foxton. Zvonurile şi bârfele vor ajunge fără îndoială la urechile soţului ei.

— Şi ce se poate întâmpla, după părerea ta ?

— Eu nu sunt Harry Foxton. El ar fi trebuit s-o supravegheze pe Carla, în loc să înceapă cu imputări, când răul a fost deja făcut. Aparent se consolează în alcool şi, după cum spun prietenii lui, băutura îl face să devină rău.

Lisle încercă să-şi apere fratele.

— Gérard este cu adevărat îndrăgostit de ea. Se gândea să-i ceară să divorţeze şi să se căsătorească cu el.

— Are posibilităţi s-o întreţină ? o întrebă el cu cinism. Ea este obişnuită cu luxul, cu banii...

— Acum, cu siguranţă, nu mai poate avea în vedere această posibilitate.

— Nu mă acuza că aş fi zdrobit o frumoasă poveste de dragoste, n-am să te cred. Doamna Foxton este mult prea materialistă pentru a-şi părăsi soţul.

— Vorbeşti din experienţă ? îi aruncă ea pe un ton tăios.

El o privi dispreţuitor.

— Cunosc acest gen de aventuriere. Cum ai şi observat cu perspicacitate, contul meu în bancă mi-a atras tot felul de solicitări. Oricum, nici tu n-ai reacţionat altfel. Dacă aş fi sărac, nu te-ai mărita cu mine.

Cuvintele acestea o umiliră îngrozitor. Se crispă cu nervozitate şi se pregătea să protesteze.

Din fericire se opri la timp. Era cât pe-aci să-i mărturisească sinceritatea sentimentelor ei. Ce mărturisire periculoasă evitase... Cuvântul „iubire" nu

Lovindu-i pieptul cu pumnii strânşi, ea strigă cu toată puterea :

— Te urăsc !

— Te repeţi.

El îşi aplecă, implacabil, capul şi o sărută sălbatic, rănindu-i buzele. Apoi îi smulse capotul şi începu s-o mângâie cu patimă.

— Împărtăşim aceeaşi dorinţă, Lisle, murmură el cu o voce răguşită. Într-un fel sau altul, te voi obliga să recunoşti.

Cum să nege adevărul ? Toată fiinţa ei fremăta la atingerea lui. Dar această mărturisire va duce poate şi la altele, mai grave...

Când el o puse pe pat, ea luptă cu toată energia disperării, adunându-şi toate forţele. Cu un zâmbet insolent şi plin de dispreţ, ea îi spuse cu o siguranţă prefăcută :

— Nu, nu mă atragi deloc. Nu trezeşti în mine nici o senzaţie plăcută.

Derutat, el se opri imediat din mângâieri şi o scrută cu o neîncredere amestecată cu furie.

— Atunci, este păcat pentru tine, zise el în sfârşit. Dar pentru mine, asta nu schimbă nimic.

O licărire sfidătoare se aprinse în ochii lui Lisle.

— Îţi este indiferent ?

— Da, pentru că nu-mi fac iluzii în ceea ce te priveşte. Noapte bună, frumoasa mea logodnică.

Îi aruncă o ultimă privire şi ieşi din cameră cu o nonşalanţă dispreţuitoare.

Ea rămase mult timp nemişcată, inertă.

O suferinţă îngrozitoare îi sfâşia inima, şi ore întregi nu reuşi să-şi găsească somnul.

A doua zi dimineața, când într-un târziu coborî la micul dejun, Jake era deja plecat. Văzându-i fața trasă și palidă, doamna Peterson îi sugeră să urce din nou în camera ei și să se odihnească. Dar ideea de a rămâne singură ore în șir, rumegându-și gândurile negre, îi era insuportabilă. Jake nu lăsase nici un mesaj. Când se va întoarce oare la Prieure ? Tânăra fată nu îndrăzni s-o întrebe pe guvernantă, pe care întrebările ei, cu siguranță, ar fi uimit-o.

Se duse în grădină și lucră câteva ore. Ceața și frigul anunțau deja sosirea iernii, dar aerul tare o învioră.

După masa de prânz îi făcu o vizită lui Murray. Spre marea ei surpriză, acesta considera demisia ei absolut normală.

— Ai multe pregătiri de făcut, o grămadă de detalii de aranjat, îi zise el.

Lisle își puse mâna pe mâna lui.

— Nu vreau să facem o recepție prea mare, bunicule. Ceremonia va avea loc în cea mai strictă intimitate.

El îi aruncă o privire bănuitoare.

— De ce, Dumnezeule ? S-ar zice că ți-e rușine ! Nu mi-am vândut totuși unica nepoată în niște tranzacții tenebroase !

— Nu vreau să fie nici o publicitate zgomotoasă, declară ea cu fermitate. N-am să joc teatru în public, nici măcar pentru a-ți face plăcere !

Murray își încreți fruntea cu un aer îngrijorat, dar capitulă fără alte discuții.

— Cum vrei, draga mea.

— Câtă îngăduință ! îl tachină ea. Din moment ce tot ești bine dispus, vreau să-ți cer să nu

mai primești atâtea vizite. Infirmiera este îngrijorată de toată agitația din jurul tău.

— De ce se amestecă ?

— Este treaba ei. Trebuie neapărat să albă grijă de liniștea ta. Dar cine sunt toți acești oameni care te vizitează ?

El ridică din umeri, în defensivă.

— Diverși consilieri de afaceri. Este adevărat, nu mă mai ocup de „Harlow Bannerman", dar în ultima vreme am neglijat multe alte lucruri.

— Ai nevoie totuși de odihnă.

— Voi avea tot timpul și pentru odihnă. Am cam terminat cu problemele urgente, și sper să fiu într-o formă nemaipomenită la nunta ta.

Dintr-o dată, începu să-i privească atent fața și adăugă :

— Pari îngrijorată, obosită. Menajează-te. Vreau să fii înfloritoare, radioasă.

Ea se strădui să zâmbească.

— Mama lui Jake vine curând în Anglia. M-am gândit s-o invit la Prieure.

— Excelentă idee ! Vei avea și tu companie.

De fapt, această perspectivă o umplea pe tânăra fată de teamă. Doamna Allard probabil că socotise foarte ciudată această hotărâre bruscă a fiului ei de a se însura...

Zilele trecură cu încetineală, în singurătate. Gérard îi telefonă de două ori. Deprimat și agresiv, îi povesti despre schimbările de la „Harlow Bannerman", dar nu pomeni nimic despre Carla Foxton. Rupsese oare relația ? Lisle ezită să-i relateze ce-i spusese Jake despre Harry Foxton și consideră pre-

ferabil, până la urmă, să tacă, să nu-i ațâțe și mai mult ostilitatea.

Oliver Grayson se manifestă și el, dar Lisle nu era acasă când acesta telefonă și se gândi, din prudență, să nu-l mai sune ea.

Complet descumpănită, nu-și mai recunoștea propriile reacții. Ca pe jar, aștepta mereu un semn de la Jake și pândea în fiecare seară zgomotul mașinii lui. În zadar. El nu-și făcu apariția.

Dar, oricum, se pare că el găsea timp în fiecare zi să se intereseze de sănătatea lui Murray. Evident, Lisle se feri să-i distrugă iluziile bunicului ei, care se restabilea repede și se bucura la gândul că, în curând, se va întoarce la Prieure.

Când doctorii îi vor da voie să iasă, nu va mai exista nici un motiv să se amâne căsătoria, gândi tânăra fată, cu un ciudat amestec de teamă și nerăbdare. Dacă, totuși, va mai avea loc... Trebuia oare să interpreteze tăcerea lui Jake ca un semn că s-ar fi răzgândit ? În acest caz, cu siguranță că nu-l va pune la curent pe Murray înainte de vindecarea lui completă, dar nici măcar nu se gândea s-o anunțe pe principala interesată, pe care o credea lipsită de orice sentiment.

Gândurile acestea nu-i dădeau pace. Ca să-și schimbe dispoziția posomorâtă, se plimba pe câmpuri, mai lucra în grădină.

Tocmai tăia trandafirii, când doamna Peterson îi anunță un telefon de la biroul domnului Allard. Alergând cât putu de repede, Lisle încercă o ușoară dezamăgire recunoscând vocea doamnei Pearce.

— Ce mai faceți, domnișoară Bannerman ? Domnul Allard a trebuit să plece în Statele Unite,

dar m-a rugat să vă anunț sosirea mamei dumnealui, marțea viitoare. Dânsa va da o mică petrecere la hotelul unde va trage, în cursul serii. Domnul Allard speră să puteți lua parte.

Pe vremuri, Lisle avea o agendă de întâlniri foarte plină. Dar de când Jake își făcuse intrarea în viața ei, nu mai ieșise deloc în lume.

— Nici o problemă, doamna Pearce. La ce hotel va locui doamna Allard ?

Secretara lui Jake îi comunică informația cu o undă de uimire în glas. Imediat după aceea, Lisle îi telefonă lui Janie, pentru a ști dacă la acea dată poate să dispună de apartament. Se va duce acolo să se schimbe și să se aranjeze, și va petrece și noaptea acolo.

— Cum arată mama lui Jake ? o întrebă Janie.

— N-am idee, mărturisi Lisle cu o voce obosită. Nu ne-am mai întâlnit până acum.

— Bineînțeles că, într-un timp atât de scurt, n-ai avut cum să cunoști familia și prietenii lui Jake. Ce grabă, Dumnezeule ! În plus, el trebuie că este foarte ocupat în acest moment. După spusele lui Graham, acțiunile la „Harlow Bannerman" cresc foarte repede. Te măriți cu un adevărat geniu al lumii afacerilor ! Ești fericită ?

— Sunt un pic cam confuză, bolborosi ea evaziv.

Marți seara, într-o stare de nervozitate excesivă, Lisle luă trenul la începutul după-amiezii, pentru a avea timp să se ducă și la coafor. După aceea, Janie o primi cu căldură, vorbindu-i veselă despre proiectul ei de nuntă.

— Sigur, cartierul nu va mai fi atât de elegant .. Dar apartamentul este foarte drăguț, iar Anita, adorabilă. Oricum, să știi că mi-a plăcut să locuiesc cu tine, doar că în ultimele luni, cam erai cu mințile în altă parte... Fără îndoială că ești mai fericită la Prieure.

— Poate...

Prietenia celor două fete era de fapt foarte superficială și Lisle regreta acum că nu aprofundase mai mult relația lor.

După ce făcu o baie, își puse halatul lui Janie și începu să se machieze. Deodată, soneria de la intrare, imperativă, o făcu să tresară. Venise oare, deja, Jake ? Când, mai devreme, îi telefonase să-i spună unde o găsește, el încă nu se întorsese din călătorie...

Se duse să-i deschidă, cu inima bătându-i tare, și făcu niște ochi mari, neîncrezători.

— Gérard ? Ce ți s-a întâmplat ? Ai avut vreun accident ?

Fratele ei avea fața plină de sânge, hainele murdare de noroi. Cu umerii încovoiați, se sprijinea de Oliver Grayson, de parcă nu se putea ține pe picioare.

— A fost bătut, îi explică Oliver. M-am dus să beau o cafea într-un bar, în apropiere de birou, și am dat de el când am ieșit, căzut pe jos într-un pasaj.

— Trebuie să-l ducem la spital.

Oliver scuturâ din cap.

— A refuzat categoric și a insistat să-l aduc aici.

— Așază-l pe canapea ! strigă Janie din salon. Lisle, cheamă-i doctorul.

— Nu, nu-l chema. Nu vreau să-l văd.

Janie își mușcă buzele.

— Am să-i telefonez lui Tom, zise ea. Dacă nu este de gardă, va veni imediat.

Fratele lui Janie, Tom, era internat într-un spital londonez. Vizibil mai liniștit, Gérard închise ochii scoțând un oftat de ușurare.

— Bietul meu Gérard ! se lamentă Lisle, îngenunchind lângă canapea. Ai văzut cine te-a bătut ? I-ai recunoaște ?

El începu să râdă încetișor.

— Era Foxton. Mă... mă aștepta și s-a repezit la mine ca un nebun furios. Eu am căzut și el a continuat să mă lovească cu picioarele.

Lisle începu să tremure, în timp ce pe fața lui Oliver se putea citi dezgustul. Aruncându-și o privire la ceas, el spuse :

— Acum plec, Lisle, doar dacă nu mai pot să-ți fiu de folos cu ceva ? Am o întâlnire astă-seară și s-a făcut târziu...

— Te rog, du-te, Oliver. Să nu întârzii. Îți mulțumesc din suflet că ai fost amabil, îi răspunse ea condescendu-l.

În prag, îi spuse cu un zâmbet forțat :

— Nu te neliniști. Gérard și cu mine n-am fost niciodată prieteni, dar poți să contezi pe discreția mea. Nu te speria, draga mea Lisle. Gérard avea nevoie de o lecție ca asta. Nu trebuie să-i plângi prea mult de milă.

— Poate, oftă ea cu tristețe.

Strângându-i mâna, el adăugă :

— Aș face orice pentru tine. Știi asta, nu-i așa ? Ești hotărâtă să accepți această căsătorie ? Îmi stă în putere să te fac să te răzgândești ?

Ea își retrase mâna discret, dar cu fermitate.

— Nu, Oliver. Îmi pare rău. M-am purtat foarte urât cu tine...

— Nu sunt supărat pe tine, Lisle. Dacă vei încerca să scapi din această situație, sunt gata să-ți ofer ajutorul.

După un lung timp de gândire, ea îi răspunse cu o voce obosită :

— Nu există nici o ieșire, Oliver. Din păcate.

El îi scrută fața, cu un aer uluit.

— Ești îndrăgostită de el ? Îmi vine greu să cred...

— Este deci atât de neașteptat ?

— Oh, este fermecător, nu neg asta. Dar... este o ființă insensibilă, nemiloasă. N-am mai întâlnit altul ca el.

— Știu... bolborosi ea cu capul plecat.

El îi mângâie părul cu un gest stângaci.

— Biata mea Lisle... Ce încurcătură ! Dar Murray nu mai are nici un pic de bun-simț ! Cu siguranță că nu-și făcea nici o iluzie asupra lui Allard. Desigur, acest lup de temut era omul ideal pentru a salva compania, dar de ce te-a amestecat și pe tine în treaba asta... ?

Fără să ridice privirea, ea mărturisi :

— Și totuși, m-am îndrăgostit de el în ciuda propriei mele dorințe. Asta e, Oliver. Nu pot să fac nimic. Probabil că asta ți se pare de neconceput...

— Nu, Lisle. Înțeleg foarte bine. La revedere.

Ea închise încetişor uşa şi se întoarse în salon unde Janie îi spăla cu delicateţe faţa lui Gérard.

— Este impresionant, dar probabil nu foarte grav. Câteva zgârieturi şi sânge din nas. Oh ! Şi un dinte rupt. Tom o să aducă nişte haine de schimb. Vom avea în curând un diagnostic avizat.

Lisle se apropie.

— Lasă-mă acum pe mine, Janie.

— Nu. Tu trebuie să te pregăteşti. Jake poate veni dintr-o clipă în alta.

— Allard ? bombăni Gérard strâmbându-se de durere. Nu vreau în nici un caz să-l văd. Nu trebuie să ştie nimic din povestea asta, s-a înţeles ?

— De acord, oftă Lisle. Dar oricum nu l-ar fi surprins. Se aştepta la aşa ceva.

Îşi alese o rochie comodă şi elegantă din jerse de lână crem cu câteva fire discrete aurii prin ţesătură. Îşi puse ca singure bijuterii cerceii de aur şi inelul de logodnă. Când Jake sună la uşă, ea tocmai se parfuma.

Îşi luă în grabă etola şi poşeta şi se grăbi să deschidă. Văzându-l pe Jake, înalt şi impozant în hainele lui de seară, inima începu să-i bată cu putere. Amintindu-şi dintr-o dată împrejurările ultimei lor întâlniri, ea se îmbujoră violent la faţă. El o salută, cu o voce glacială.

— Sunt gata, îi zise ea cu nervozitate în glas.

— Văd. Este o ţinută prea cuminte şi prea modestă pentru tine. N-o să păcăleşti pe nimeni.

Atinsă de tonul lui ironic, îi răspunse cu o falsă dezinvoltură.

— Pe tine, cu siguranţă nu. Dar poate că mama ta şi-a făcut unele iluzii în privinţa mea.

— Mă îndoiesc... nu-mi oferi un aperitiv ?

— Avem destul timp ? Ar fi mai rezonabil să plecăm.

Gérard se afla la adăpost în camera lui Janie, dar Tom ar fi putut, fără să vrea, să le trădeze secretul, dacă apărea acum.

— Cum vrei, îi zise Jake dându-se la o parte pentru a o lăsa să treacă.

Tocmai demarau când apăru și mașina lui Tom. Văzând-o pe Lisle, îi făcu un semn vesel cu mâna, iar ea îi răspunse cu un zâmbet.

— Încă unul din prietenii tăi ? îi aruncă Jake pe un ton caustic.

— Fratele lui Janie. E doctor.

După un moment de tăcere jenată, ea începu :

— Te întrebi probabil de ce am venit din nou la acest apartament...

— Nu, prefer să nu-ți cunosc motivațiile. Și de altfel, nu numai în acest caz precis.

— Foarte bine. Inutil să-ți dau explicații.

— N-oi fi în stare.

Furia stăpânită din vocea lui o îngrozi. Oare întotdeauna va reacționa așa când ea va îndrăzni să-l contrazică sau îi va înfrunta autoritatea ?

După câteva minute, el reluă conversația pe un ton rece :

— Oricum, nu-i deloc momentul potrivit pentru o astfel de conversație. Mama se așteaptă totuși la o oarecare înțelegere între noi. Țin să nu o dezamăgesc.

Lisle nu sperase niciodată ca el să se poarte mai tandru cu ea, dar disprețul lui o îngrozi. Ce viață va duce ea alături de acest bărbat ros de bănuieli ? Relația lor era de la bun început sortită eșecului.

CAPITOLUL VIII

Lisle era de-a dreptul deznădăjduită când ajunseră la hotelul în care doamna Allard reținuse un apartament. Jake se refugiase în spatele unei măști dure, impenetrabile, și tot timpul drumului nu mai schimbaseră nici o vorbă.

Doamna Allard era o femeie înaltă, brunetă, cu părul ușor grizonat. De o eleganță discretă dar extrem de sofisticată, era îmbrăcată într-o splendidă rochie de mătase naturală. Când Jake intră cu Lisle în încăpere, ea îl primi cu o politețe afectată, fără nici un pic de căldură sau spontaneitate.

Slavă Domnului, ceilalți invitați veniseră deja : o verișoară de-a doamnei Allard cu soțul, foarte prietenoși amândoi, nașul lui Jake cu soția, un cuplu de profesori universitari și directorul sucursalei americane a lui „Allard International", Clement Sorensen.

Acesta din urmă, foarte simpatic, intră repede în vorbă cu Lisle, care fu repede încurcată de neștiința ei în ceea ce privește fuziunea lui „Harlow Bannerman" cu „Allard International". De altfel, interlocutorul ei observă curând acest lucru, cu o oarecare perplexitate.

Când fu adusă şampania, doamna Allard toastă pentru fericirea viitorilor soţi, în aplauzele tuturor. Jake o cuprinse pe Lisle pe după umeri, iar ea se străduí să zâmbească, sperând că nu va fi trădată de expresia ochilor ei.

În alte împrejurări, serata aceasta ar fi fost mult mai plăcută. După ce luară cina în excelentul restaurant al hotelului, plecară cu toţii la un bar de noapte. Lisle cunoştea extrem de multă lume şi o mulţime de oameni defilară prin faţa lor pentru a o felicita. Încremenită, ea le răspundea cu un zâmbet forţat, sub privirea de oţel, imperturbabilă, a lui Jake. Cât o priveşte pe doamna Allard, aceasta era evident sfâşiată între uimire şi dezaprobare. Era clar că logodnica fiului ei nu-i plăcea deloc. De ce oare îi era atât de antipatică ? Lisle ar fi dorit să aibă curajul să-i pună această întrebare...

Când micul grup se hotărî să se despartă, ea îşi stăpâni un enorm oftat de uşurare. Tot efortul ei de a părea fericită îi dăduse o migrenă cumplită şi se simţea epuizată nervos.

În timp ce portarul le chema un taxi, Lisle se apropie de mama lui Jake.

— Doamnă Allard, aş dori să vă invit la Prieure pentru o zi sau două. În perioada aceasta a anului, la ţară este foarte plăcut.

— Nu mă îndoiesc... Totuşi, nu ştiu dacă programul meu îmi va lăsa destul timp liber pentru a veni să vă văd acolo.

Cu alte cuvinte, o refuza. Lisle roşi şi întorcându-se, se îndreptă spre Jake.

— Clem a tras la acelaşi hotel cu mama, îi zise el. Aşa că ne întoarcem împreună toţi patru.

— Prefer să mă duc direct la apartament... Sunt... Sunt foarte obosită.

— Totuși, nu este chiar atât de târziu pentru o fată obișnuită să iasă în lume și să danseze până în zori.

— N-ar fi trebuit să crezi toate bârfele zioriștilor.

— Am văzut destul cu propriii mei ochi, ca să-mi pot forma propria părere, îi replică el pe un ton rece. Bine ! Am să-i spun lui Clem și mamei că eu merg să te conduc.

— Nu-ți mai da atâta osteneală. E aproape...

— Ce-ai de ascuns, Lisle ? îi tăie el vorba, sec. Graba ta suspectă nu mi-a scăpat, când am venit să te iau.

— N-am nimic de ascuns, minți ea cu aplomb.

Totuși, trebuia cu orice preț să evite o confruntare între Jake și fratele ei. Gérard era acum atât de vulnerabil ! Ea trebuia să-l protejeze.

— Seara aceasta m-a epuizat într-adevăr, reluă ea. Să ne despărțim aici.

— Ce este, Lisle ? Ți-e teamă să nu te copleșesc cu atențiile mele nedorite ?

În realitate, ea simțea o dorință nebună de a se arunca de gâtul lui, de a se ghemui la pieptul lui. Cu toată asprimea sarcastică a lui Jake, această dorință de neînțeles o ardea.

Ridică din umeri, cu o falsă indiferență.

— Poate, într-adevăr, nu ți-ai prea respectat până acum promisiunile...

— Nu ești în situația de a-mi reproșa mie lucrul acesta. Mă provoci fără încetare, cu perfidie...

Când el se întoarse să plece, ea fu gata să-l cheme înapoi, să-l implore să n-o părăsească astfel, să rămână cu ea, toată noaptea, dacă voia... Dar era prea târziu și nici nu erau singuri.

Când se apropie de grup să-și ia la revedere, surprinse o expresie bizară în ochii doamnei Allard și roși încurcată. Mama lui Jake remarcase imediat comportamentul fiului său și, bineînțeles, trăsese propriile-i concluzii.

Ridicându-și bărbia, Lisle se ascunse cu demnitate în spatele unei măști de politețe. După ce se instală pe bancheta din spate a taxiului ei, se aplecă ușor și-i oferi buzele pentru sărutul convențional. El o privi îndelung, cu un aer superior, indiferent.

— Jake... îl rugă ea în șoaptă.

El se retrase de parcă ar fi primit o palmă.

— Nu, îi răspunse pe un ton tăios.

Lisle se ghemui atunci pe banchetă, înghițindu-și lacrimile.

*
* *

Când ajunse la apartament, Janie încă nu se culcase. Pe sub ușa ei se vedea o dâră de lumină. Lisle ciocăni și intră.

— Cum a fost ? o întrebă Janie lăsând cartea din mână.

— Să nu mai vorbim... Ce a spus Tom în legătură cu Gérard ?

— Nu-i nimic grav. Dar nu va fi prea frumos la vedere vreo zi sau două, și va trebui să se ducă de urgență la dentist.

Janie ezită înainte de a continua :

— Nu... Nu i-am spus adevărul lui Tom. El crede că Gérard a căzut pur și simplu. L-a luat la el în noaptea asta, pentru mai multă siguranță.

— Oh, Janie, îmi pare rău că te-am deranjat atâta, zise Lisle cu stângăcie. Nu știu cum de i-a dat prin gând lui Gérard să vină aici, când eu mi-am mutat toate lucrurile la Prieure.

Prietena ei o privi ironic.

— Nu-i nevoie să te scuzi, Lisle. El a venit la mine și încrederea lui îmi merge direct la inimă, chiar dacă îți par complet ridicolă. De fapt, nu-ți spun nici o noutate. Ai ghicit de mult, sunt sigură.

— Nu, zise Lisle. Dar...

— Oh, știu perfect cu cine am de-a face. Îi știu toate nenumăratele aventuri, dar, din păcate, asta nu-mi schimbă cu nimic sentimentele. Oricum, el a avut mult noroc. Harry Foxton ar fi putut să-l omoare. Întâmplarea asta îl va face poate să reflecteze și să se îndrepte...

Lisle o privi în tăcere. Cel puțin, Janie era realistă. Luciditatea ei o va salva, fără îndoială, de la un dezastru, pentru că, odată uitată frica, Gérard va recidiva probabil în aceleași greșeli. Era de o nepăsare și de o neseriozitate incorigibile.

— De fapt, reluă Janie, în mod destul de ciudat, el îl face vinovat pe Jake de nenorocul lui. În aparență, Carla a rupt-o cu el exact după remanierea de la „Harlow Sanderman" și i-a mărturisit soțului ei greșeala pentru a obține iertarea din partea lui. Gérard e convins că toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă el și-ar fi păstrat postul de director comercial.

– Se înşală, declară Lisle scuturând din cap. De fapt, Harry Foxton avea nişte bănuieli de o vreme. Jake m-a avertizat şi era cât pe-aci să-i spun lui Gérard. Am făcut rău că m-am abţinut.

– Nu, ai avut dreptate. Gérard este îngrozitor de gelos pe reuşita lui Jake, dar trebuie neapărat să înveţe să se dea la o parte din calea lui. Niciodată nu-i va ajunge lui Jake nici la degetul mic.

– Chiar crezi asta ? Cum poţi să... ?

– Să fiu îndrăgostită de el ? încheie Janie în locul ei. Şi eu m-am întrebat adesea. Lucrurile astea nu poţi să le justifici raţional. Nu poţi să-ţi controlezi înclinaţiile inimii. Tu poţi să înţelegi cel mai bine acest lucru, nu-i aşa, Lisle ?

Tânăra fată nu-i răspunse imediat. Până la urmă, murmură cu voce stinsă, gânditoare :

– Da. Te simţi total neputincios în faţa iubirii. Aici voinţa nu mai există.

O sărută cu afecţiune pe Janie şi se duse să se culce. Dar somnul o cuprinse greu în noaptea asta.

A doua zi, Murray îi puse o mulţime de întrebări despre petrecere, despre mama lui Jake.

– Este fermecătoare, îl linişti Lisle cu un entuziasm prefăcut. Şi foarte seducătoare încă.

– Sper că vă înţelegeţi bine amândouă. Ţi-a lipsit atât de mult dragostea maternă !... Ar fi minunat dacă doamna Allard ar putea umple acest gol din viaţa ta. Poate se va hotărî să vină definitiv în Anglia.

– Oh, bunicule, eşti imposibil ! îl certă ea. Când o să încetezi să mai manipulezi oamenii ?

În ochii bătrânului se aprinse o licărire maliţioasă.

— Până acum sunt foarte satisfăcut de rezultate. Ar trebui să fii prima care să mă felicite.

Cât de dezamăgit ar fi dacă ar ști adevărul !

Ocolind cu îndemânare subiectul, începu să discute cu el despre apropiata lui întoarcere la Prieure, și evită cu grijă orice aluzie la Jake sau la căsătorie.

Pe drumul de întoarcere, Lisle se gândi că bunicul ei își recăpăta rapid forțele. În curând va putea să-i vorbească cu inima deschisă, fără să-i fie teamă de consecințe supărătoare pentru sănătatea lui.

Când ajunse, observă cu o oarecare uimire o mașină necunoscută parcată în fața peronului. La apropierea ei, un șofer în livrea coborî și-i deschise portiera doamnei Allard.

— Bună ziua, îi lansă aceasta cu un zâmbet politicos. Până la urmă, accept invitația dumitale. Doar dacă nu te deranjez, desigur.

— Din contră, sunt încântată, îi răspunse Lisle. Dar nu mă așteptam...

— Să mă revezi ? Nu mi-e greu să-mi închipui...

Din ce în ce mai buimăcită, Lisle o invită curtenitor să intre.

— Îi voi cere menajerei să ne pregătească un ceai.

— Nu-i nici o grabă ; avem tot timpul. Ce-ai zice dacă, mai întâi, am profita de soare și ne-am plimba prin parc ? Ai avut dreptate, este superb acum la țară.

Tânăra fată se supuse ca un automat. Puțin câte puțin, se mai dezmetici în timp ce-i răspundea doam-

nai Allard la întrebările ei despre flori şi grădinărit. Mama lui Jake îi vorbi cu entuziasm despre vila ei si despre vegetaţia mediteraneană specifică sudului Franţei.

— Sper că ai să vezi toate acestea în curând. Aveam de gând să vă împrumut vila mea pentru luna voastră de miere, dacă Jake ar fi consimţit să amâne nunta până în primăvară. Dar el refuză să mai aştepte un pic şi ţine neapărat să vă căsătoriţi cât mai curând posibil.

Cum Lisle păstra, în mod prudent, tăcerea, doamna Allard continuă :

— A venit momentul să-ţi explic scopul vizitei mele. Pentru unele motive, am fost ferm împotriva proiectului de căsătorie al fiului meu, şi am făcut această călătorie în Anglia ca să încerc să-l conving. Dar aseară te-am observat cu atenţie. Mi-e teamă că te-am judecat greşit. Eşti îndrăgostită de Jake, nu-i aşa ?

Lisle încremeni.

— Nu aveţi dreptul să-mi puneţi această întrebare...

— Sunt mama lui ! Doresc să fie fericit mai mult decât orice pe lume.

— Sunt convinsă. Dar sentimentele mele nu au nici o importanţă. Nu am de gând să mă mărit cu el.

— Înţeleg. După câteva clipe, doamna Allard adăugă sec : El mi-a comunicat lucruri foarte diferite. După puţinele informaţii pe care mi le-a dat, dumneata nu prea ai de ales.

— Există totuşi o soluţie, protestă Lisle. Bunicul meu va fi curând destul de sănătos pentru a

suporta șocul adevărului. N-am să mă înclin în fața voinței lui.

— Poți să faci într-adevăr așa ceva ? Jake mi-a prezentat lucrurile dintr-un unghi total diferit...

— Nu ne leagă nici o obligație unul de celălalt, afirmă Lisle cu fermitate. Pentru o clipă, niște vise absurde mi-au sucit capul, dar acum totul s-a sfârșit. Mi-am regăsit luciditatea.

— Parcă încerci să te convingi singură. Ești sigură că vei putea acționa așa cum vrei ?

— Nu vă faceți griji pentru fiul dumneavoastră ; îi voi menaja orgoliul și-i voi lăsa lui inițiativa ruperii, dacă o va cere. Dar, cu siguranță, va fi foarte mulțumit să scape de mine.

— Deci nu ești chiar indiferentă la această situație. Îl iubești.

Lisle întoarse privirea, rușinată.

— Asta nu are importanță, doamna Allard, murmură ea slab. Vă asigur că nu am deloc intenția să mă căsătoresc cu fiul dumneavoastră. Așa cum v-i spus, aveați motive să nu fiți de acord cu această căsătorie. Cu siguranță că sunt valabile.

— În orice caz, așa aveam impresia. Imediat ce s a anunțat logodna voastră, eu am culeș informații despre dumneata. Aranjamentul dintre Jake și bunicul dumitale mă nemulțumea teribil. Și despre dumneata am primit niște informații puțin măgulitoare. Reieșea din ele că nu ești cu mult mai bună decât fratele dumitale, care este un afemeiat notoriu. Amândoi, foarte cheltuitori, duceați o viață cu mult peste posibilitățile voastre, ducând implacabil compania spre faliment. Pe seama dumitale circulau niște zvonuri foarte răuvoitoare : oamenii spuneau

că l-ai convins pe bunicul dumitale să-ţi cumpere un soţ bogat şi să lichideze compania. Se spune că eşti egoistă, interesată.

Cum ea făcu o pauză, Lisle şopti copleşită :

– Oh, nu... Nu mă mai mir de comportamentul dumneavoastră de aseară.

– Cu toate acestea, am fost gata să-ţi acord prezumţia de nevinovăţie. Mi-l imaginam greu pe Jake acceptând un asemenea contract în deplină cunoştinţă de cauză. Dar când l-am văzut cât era de nefericit, de deprimat... Ce şoc am avut ! Asta mi-a întărit temerile şi proasta mea părere despre dumneata.

Cu un zâmbet trist, continuă :

– Nu mi-a fost greu să te urăsc, chiar dacă imaginea dumitale nu corespundea cu cea la care mă aşteptam. Cel puţin aparent. Prospeţimea dumitale de adolescentă m-a uimit. Surprinzând felul în care îl priveai pe Jake, am înţeles cât de mult m-am înşelat. Să nu pretinzi contrariul.

– Este adevărat, îl iubesc, mărturisi Lisle. Dar nu pot să mă căsătoresc cu el. Ar fi curată nebunie. Voi găsi eu un mijloc să-l conving pe bunicul.

– Dar pe Jake ? Cum îl vei convinge ?

– Oh, el va fi uşurat când va fi dezlegat de această obligaţie penibilă. Eu sunt ultima femeie din lume pe care şi-ar fi ales-o de soţie.

– Trebuie că s-a purtat îngrozitor cu dumneata. .

– Totul a fost fals, încă de la început. Relaţia noastră a fost sortită eşecului.

– Şi nu vrei să vă mai acordaţi o şansă ?

– Asta nu depinde numai de mine.

Observând dintr-o dată norii amenințători, Lisle propuse :

– Haideți să bem ceaiul. O să plouă.

Pe drumul de întoarcere, se mărgini cu prudență să discute doar generalități. Sinceritatea directă a doamnei Allard o luase total pe nepregătite. În alte împrejurări, poate că ar fi devenit repede prietene foarte bune...

De cum se apropiară de casă, doamna Peterson se repezi în întâmpinarea lor, cu fața lividă, cu ochii plini de lacrimi.

– Domnișoară Lisle... Oh, domnișoară Lisle ! Vă caută la telefon. E spitalul. Oh, Doamne...

Lisle alergă spre bibliotecă și luă receptorul, cu gura uscată, cu inima bătându-i cu putere.

Murray făcuse o nouă criză. Toate eforturile depuse pentru a-l salva eșuaseră.

Uluită, tânăra fată închise telefonul, în timp ce doamna Allard se apropie de ea și o cuprinse pe după umeri, într-un gest de compătimire.

– Biata copilă... Vino să stai jos. Menajero o să-ți aducă un ceai.

Tremurând toată, Lisle o urmă în salon, ca un automat, și se așeză în fața șemineului încercând să se încălzească. Se simțea înghețată până în măduva oaselor.

– Și totuși, îi mergea mai bine. Trebuia să vină curând acasă, murmură ea, înnebunită de durere.

– Se întâmplă uneori și așa, draga mea Lisle, îi răspunse trist doamna Allard. Cu siguranță că medicii au încercat totul...

— Da... Într-un fel, poate că e mai bine așa. Bunicul n-ar fi suportat să fie menținut în viață artificial. N-ar fi acceptat să fie umilit...

Doamna Allard îi puse o mână prietenească pe braț.

— Nu, desigur... Pot să te ajut? Trebuie să-l anunțăm pe fratele dumitale.

— O voi face imediat.

— După aceea, îi voi telefona lui Jake. Are și el dreptul să știe.

— Da. Vă mulțumesc că vă ocupați de astea.

Lisle închise încetișor ușa de la bibliotecă și încercă să se adune. Era inutil să telefonoze la birou. În starea în care era, Gérard se afla probabil la el acasă.

Dar telefonul rămase fără răspuns. Va trebui să mai încerce puțin mai târziu. Cât de mult îi lipsea Gérard, dintr-o dată! Avea nevoie de el să-i vorbească, să-i împărtășească durerea... El ar fi înțeles-o, ar fi consolat-o.

Scuturată de un frison de nestăpânit trebui să se sprijine de marginea mesei ca să nu cadă. Nu trebuia să-și facă iluzii. Gérard era un tip dur, egocentric. Moartea lui Murray abia dacă îl va afecta puțin.

Numai Jake ar fi putut s-o încurajeze. Dar ea îl pierduse pentru totdeauna. De acum încolo erau amândoi liberi, dezlegați de angajamentul lor.

Gândul acesta îi provocă disperarea. Cu tot curajul ei și a hotărârilor înțelepte, visase cu patimă un alt deznodământ. Singurătatea vieții ei o copleși. Cum să se mai gândească acum să trăiască aici, la Prieure? I-ar fi imposibil...

Încrucișându-și brațele pe piept, se ghemui cuprinsă de tristețe. Trebuia să facă o alegere îngrozitoare, între o viață solitară, lipsită de sens, și căsătoria cu un bărbat care o disprețuia.

Zgomotul unei mașini o readuse brusc la realitate. Probabil că Gérard se hotărâse să vină să-și ascundă rușinea la Prieure, până când va arăta mai prezentabil. Ce cuvinte să folosească pentru a-i anunța vestea teribilă ?

Adunându-și toată puterea și curajul, se îndreptă spre vestibul. Văzându-l pe Jake, tresări violent și inima i se strânse cu durere. Remarcându-i imediat fața lividă și ochii roșii, el o întrebă cu o voce aspră :

— Ce s-a întâmplat ? Ți-a făcut cineva... vreun rău ? Este mașina mamei mele în curte, nu-i așa ? Mi-a lăsat un mesaj prevenindu-mă despre această vizită, și n-am avut timp s-o împiedic să vină aici...

— Este vorba de Murray, articulă ea slab. El...

Jake o fixă îndelung cu privirea.

— Mi-a fost teamă tot timpul de asta, zise el în sfârșit. Du-te și te așază ; ești gata să leșini. Acum sunt eu aici. Nu-ți face griji, mă voi ocupa eu de toate.

— Mulțumesc. Ești foarte amabil. Și mama ta a fost foarte drăguță cu mine. Tocmai voia să-ți telefoneze.

— Tu însă n-ai fi făcut-o, Lisle, nu-i așa ?

O umbră de tristețe învălui ochii tinerei fete, în timp ce el continuă iritat :

— Îmi pare rău. Nu este deloc momentul să evocăm problemele noastre personale...

– Din contră, îl întrerupse ea. Asta îmi dă ocazia să rup logodna noastră. Nu mai suntem obligaţi să continuăm această comedie grotescă.

El o privi în tăcere, neîncrezător.

– Nu ştii ce vorbeşti.

– Ba da, protestă ea cu voce răguşită. Am acceptat acest aranjament doar pentru Murray. Moartea lui ne eliberează.

Îşi scoase inelul şi i-l întinse, dar el nu-l luă.

– Nu te pripi. Acum eşti nervoasă, zdruncinată. Ai nevoie de timp să te mai gândeşti.

– Hotărârea mea este gândită cu maturitate, declară ea cu o falsă siguranţă de sine. Nu mai avem nici un motiv să continuăm această mascaradă ridicolă.

Pentru o clipă, el păru descumpănit. Totuşi, cu o voce tăioasă, imperturbabilă, îi răspunse :

– Poate că nu ne va fi atât de uşor să ne sustragem dorinţelor lui Murray. A fost mult mai hotărât decât poţi crede.

– N-am să mă înclin, încheie ea, punând inelul pe o mobilă, lângă el. Mama ta este în salon. Eu... Eu urc la mine în cameră. Prefer să rămân singură.

O clipă, ea crezu că el o va cuprinde în braţe şi la această idee, se crispă. Reacţia ei nu scăpă perspicacităţii lui Jake, dar acesta se mulţumi să murmure cu o politeţe rece :

– Cum vrei tu.

Lisle se întoarse, zdrobită. De ce el n-o iubea ? Ar fi putut să plângă în braţele lui, să se abandoneze fără reţinere durerii ei. El ar fi consolat-o cu

tandrețe. N-ar mai fi fost atât de îngrozitor de singură...

Se duse în bucătărie să o anunțe pe doamna Peterson despre sosirea lui Jake. Când se întoarse în vestibul, inelul dispăruse. Cu capul plecat, urcă încet scările. Orice speranță murise...

CAPITOLUL IX

În sfârșit, funeraliile se terminaseră. O mulțime de oameni se perindară ca să-și prezinte condoleanțele. Lisle se simțea ușurată că această încercare grea se terminase.

Se făcuse frig, și Gérard o sfătuise să rămână în casă, lângă foc, în timp ce el îi va conduce pe ultimii invitați. Când se va întoarce, vor trebui să asiste la citirea testamentului, apoi ea va încerca să-și facă ordine în gânduri și proiecte.

Nu avusese timp să se gândească la viitorul ei în cursul ultimelor zile. Din fericire, Jake o scutise de un mare număr de formalități, dar ea trebuise să-i anunțe pe toți prietenii lui Murray, să răspundă la telefon, să răspundă scrisorilor de condoleanțe... Într-un fel, aceste obligații o împiedicaseră să se prăbușească.

Îi era îngrozitor de rușine că-și plângea în mod egoist de milă, când doliul după bunicul său o îndurera atât.

Cumplit de descumpănită, o îngrozea golul din viața ei.

Jake nu mai abordase subiectul despre ruptura dintre ei, și ea îi era profund recunoscătoare. Se a-

rătase amabil și plin de atenții, dar păstrase față de ea o distanță trufașă și enigmatică.

Doamna Allard observase imediat dispariția inelului de pe degetul lui Lisle și părea foarte afectată. Cu toate acestea, se abținu de la orice comentariu.

[illegible] se numărea la Prieure și prezența ei o îmbărbătase considerabil pe Lisle. Dar imediat ce mama lui plecă, Jake se refugie în spatele unei curtoazii reci, care făcea atmosfera de nesuportat.

[illegible] la rând, Lisle îl găsise pe Gérard la fostul ei apartament unde acum locuia doar Janie. Vestea morții bunicului îl zguduise vizibil, dar veni la Prieure abia a trei a zi. Bineînțeles, Jake nu-l scutise de sarcasmele lui în legătură cu acest subiect.

— Nu se simte prea bine, îi explicase Lisle lui, apărarea fratelui său.

Jake făcuse o grimasă disprețuitoare.

— Chiar așa ? Poate că asta îl va lecui să mai seducă nevestele altora. Își închipuia că poate păstra secretul asupra altercației lui cu Harry Foxton? Dacă asta credea, atunci s-a înșelat amarnic. Foxton s-a lăudat la toată lumea cu ce făcuse.

— Oh, strigase Lisle necăjită. Voia mai ales să nu afli tu despre asta !

— De ce ? Doar nu-i era teamă că se va discredita în ochii mei ! Nu i-am ascuns niciodată lipsa mea de stimă față de el...

Remarcând dintr-o dată suferința tinerei fete, se întrerupse cu un oftat.

— Iartă-mă. N-am dreptul să te pedepsesc pentru defectele lui Gérard. Atitudinea mea este de neiertat.

Aceasta a fost singura dată când el ieşise puţin din rezerva lui rece.

În fiecare seară, ea măsurase încăperea în lung şi-n lat, cu nervozitate, luptându-se cu dorinţa de a se duce la Jake, de a se ghemui la pieptul lui, de a i se oferi, fără reţinere. Dar teama că va fi respinsă o opri. N-ar fi suportat o asemenea umilinţă.

Era evident că el părea uşurat de întorsătura evenimentelor, şi nu mai simţea nici măcar atracţie fizică pentru ea.

Lisle îngenunche în faţa şemineului pentru a mai aţâţa focul şi a mai pune un buştean. În clipa aceea, intră Gérard cu o mină abătută.

— În sfârşit ! Credeam că Oliver Grayson nu va mai pleca odată ! Fără îndoială, spera să mai aibă o întrevedere intimă cu tine, adăugă el maliţios.

— Mi-a dat totuşi impresia foarte clară că mă evită.

— Îi era teamă, mai ales, să nu-l întâlnească pe fostul tău logodnic. Se pare că va demisiona curând.

Lisle reflectă puţin înainte de a-i răspunde.

— Oricum, nu-i vor lipsi ofertele interesante. Bunicul avea o părere excelentă despre el.

— Ştiu. Dar Allard nu-i va da probabil aceleaşi bune recomandări. Bietul Grayson ! Sper că nu i-ai zdrobit în acelaşi timp şi cariera şi viaţa sentimentală ?

— Nu, nu cred, murmură ea cu o voce slabă. Poate că ar fi timpul să ne ducem la domnul Lithgow ? Să terminăm odată cu corvoada asta. Oricum, suntem de mult la curent cu dispoziţiile testamentare ale bunicului.

Fratele ei îi aruncă o privire ciudată.

— Presupun că da, într-adevăr...

— Cu siguranță. Ne-a spus despre ele încă acum doi ani. Ai uitat ?

— Nu, bineînțeles. Dar de atunci s-au petrecut atâtea lucruri, Lisle. Poate că a făcut unele modificări. Domnul Lithgow a fost de două ori la el la spital, la cererea urgentă a lui Murray.

— Nu știam...

Cu tot calmul ei aparent, Lisle fu cuprinsă de un val de teamă.

— Probabil că i-a lăsat și lui Joke ceva, sugeră ea ca să se mai liniștească. Ținea mult la el.

— Da. Apropo, unde este Allard ?

— Nu știu. Probabil în camera lui, pe cale să-și facă bagajele. Nu-l mai reține nimic aici.

Gérard îi aruncă o privire surprinsă.

— Nu sunt de acord cu tine. Chiar dacă nu-l moștenește în mod direct pe Murray, este interesat de testament, prin intermediul tău.

— Nu mai este. N-ai observat nimic ? îl întrebă ea arătându-i mâna. Am interpretat tăcerea ta ca un semn de discreție și de tact.

Pe fața lui Gérard apăru o expresie de consternare.

— Nu ți-ai scos inelul doar în semn de doliu ? Sper că nu ai făcut ceva ireparabil ?

— Ba da.

— Ei bine, ai făcut o imensă prostie. Dacă mă iau după aluziile vagi ale domnului Lightow, o să regreți amarnic.

Când intrară în bibliotecă, Jake era deja acolo. Faţa lui sumbră, nepăsătoare, nu reflecta absolut nimic.

Domnul Lithgow începu să citească repede. La început erau câteva donaţii răzleţe, unde soţii Peterson erau la loc de cinste. Apoi veni rândul lui Gérard. Murray nu schimbase nimic din intenţiile lui.

Auzindu-şi numele, Lisle ridică privirea spre notar şi remarcă la el o oarecare ezitare.

Domnul Lithgow se scărpină pe bărbie, încurcat.

— Nu ştiu dacă bunicul dumneavoastră v-a informat despre unele schimbări în ceea ce vă priveşte. La început a vrut să vă lase casa şi nişte venituri sub formă de rentă. Dar, în perspectiva apropiatei dumneavoastră căsătorii, a preferat să se gândească la viitorul copiilor dumneavoastră şi i-a încredinţat gestiunea moştenirii dumneavoastră domnului Jake Christopher Allard. Execuţia testamentară va avea loc după nuntă, care va trebui să se desfăşoare într-un interval de o lună.

Lui Lisle i se înceţoşă vederea şi ameţi.

— Nu înţeleg, bolborosi ea cu o voce stinsă.

— Explicaţiile mele n-au fost destul de clare ? În acest caz, vă voi comunica termenii exacţi ai acestor dispoziţii.

Răceala limbajului juridic nu-i aduse informaţii suplimentare tinerei fete, dar îi permise să-şi revină puţin. Când domnul Lithgow termină de citit, ea îl întrebă :

— Şi dacă nu mă căsătoresc cu domnul Allard ?

Vizibil foarte încurcat, notarul începu să răsfoiască cu nervozitate hârtiile.

— Atunci casa va fi pusă în vânzare și dumneavoastră veți primi o parte din sumă.

— Cu alte cuvinte, eu nu voi avea nimic, zise ea evitând cu grijă privirea enigmatică a lui Jake ațintită asupra ei.

— Din contră, domnișoară Bannerman, protestă domnul Lithgow pe un ton ofensat. Nu văd care este problema. Sunteți deja logodită cu domnul Allard, nu-i așa ? Clauza aceasta nu face decât să apere drepturile copiilor dumneavoastră. N-ar trebui să vă supere lucrul acesa. Bunicul dumneavoastră ținea mult la această căsătorie. Nu există nici un motiv ca ea să nu aibă loc.

— Într-adevăr, interveni Jake cu asprime. Domnule Lithgow, vă mulțumesc că ați explicat cu atâta claritate dorințele domnului Bannerman. N-ați vrea să rămâneți la masă cu noi ?

Aranjându-și cu un aer satisfăcut dosarele, notarul răspunse :

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar mi-e teamă că trebuie să mă întorc fără întârziere la biroul meu. Am niște obligații urgente.

Lisle îi strânse mâna ca un automat, apoi căzu moale pe scaunul ei, în timp ce Gérard și Jake îl conduseră pe notar.

Fratele ei reveni primul.

— Știai ! îl acuză ea.

— Nu cunoșteam detaliile. Dar bănuiam că Minna a găsit un mijloc pentru a-și forța mâna. Cu siguranță că și-a dat seama de ezitările tale.

– Cum a putut să facă așa ceva ?! strigă ea furioasă.

Gérard ridică din umeri.

– Era un om hotărât. Ar fi reușit oricum să-și impună până la urmă voința. De acum încolo, singura ta problemă va fi să-l convingi pe Allard de schimbarea bruscă a sentimentelor tale, absolut independent de interesele materiale, bineînțeles. Îți doresc noroc.

Lisle se ridică și se duse lângă fereastră.

– Aș... Aș putea contesta testamentul.

– Pe ce bază ? Murray a fost perfect lucid și sănătos mintal când l-a făcut. Nu vei avea câștig de cauză...

Stăpânindu-și un căscat, adăugă :

– Draga mea surioară, mi-e teamă că trebuie să te supui inevitabilului. Folosește-ți toată puterea de convingere ca să reiei relația cu Allard. Superbul tău diamant îți va scânteia curând din nou pe deget.

– Nu. Mai degrabă mor !

– Totuși, este singura soluție, Lisle. La urma-urmei, trebuie să știi să fii practică și rezonabilă.

– Ai perfectă dreptate, îi aruncă Jake din prag.

Lisle privea cu încăpățânare spre grădină. Auzindu-l pe Gérard părăsind discret camera, se neliniști, fără să se poată hotărî să-l înfrunte pe Jake.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Îngrozitor de încordată, Lisle își strânse pumnii în buzunarele rochiei ei negre. Ar fi vrut să strige, într-atât îi era de insuportabilă această tensiune.

După un timp ce i se păru o veșnicie, Jake vorbi în sfârșit :

— Ei bine, ce aștepți ca să-mi cazi în genunchi și să-mi juri iubire veșnică ?

Cum ea nu răspunse, el continuă :

— Să urmăm sfatul fratelui tău, și să rămânem la aspectul material al problemei. Dacă nu ne supunem ultimelor dorințe ale lui Murray, o să te trezești în stradă, fără serviciu și aproape fără bani. Ești de acord cu mine ?

— Îmi voi căuta de lucru. Sunt în stare să mă descurc.

— Desigur. Dar n-ai nici o diplomă. Salariul tău nu va fi nici jumătate din cât câștigai la „Harlow Bannerman". Trebuie să recunoști, Lisle, Murray nu ne-a lăsat de ales. Oricum, n-a menționat nimic despre durata căsătoriei noastre. Nimic nu ne obligă, după căsătorie, să rămânem împreună.

În ciuda unei dureri ascuțite în inimă, ea reuși să-și stăpânească neliniștea și să-și controleze tremurul vocii.

— Ascultându-te, totul pare atât de simplu... Uiți totuși... și celelalte condiții.

— De ce n-am avea și copii ? o întrebă el cu răceală.

— N-aș putea niciodată...

Se întrerupse brusc, frământându-și, fără să vrea, mâinile.

— Ce ? insistă el pe un ton tăios.

— Să cresc un copil în asemenea condiții. Nu vom forma niciodată un cămin, o familie unită, sigură...

— Sunt absolut de acord, încuviință el după un moment de gândire. Ai fi liniștită dacă ți-aș promite să consider căsătoria noastră doar ca o obligație

legală ? Va rămâne doar o convenție de fațadă, nimic mai mult.

— Nu... Nu știu. Nu reușesc nici măcar să gândesc într-un mod coerent. Mai lasă-mi timp de gândire.

— Foarte bine, Lisle. Dar nu prea mult. Totul trebuie aranjat de acum într-o lună, amintește-ți. În împrejurările actuale, nimeni nu se va mira de caracterul intim al ceremoniei.

— Ești foarte sigur pe tine, remarcă ea cu amărăciune. Pari convins de asentimentul meu.

— N-ai nici o altă alternativă, din păcate. Iubești această casă și ești obișnuită cu un anumit fel de viață. Nu mi te închipui renunțând la astea...

— Pentru o chestiune de principiu ? încheie ea fraza. Nu este stilul meu, nu-i așa ? îl ironiză ea. Am să te anunț imediat ce voi lua o hotărâre. Probabil că acum ești grăbit să ajungi la Londra.

Avu o clipă de ezitare, apoi adăugă :

— Îți mulțumesc pentru tot. M-ai ajutat mult.

— Cred că te-a costat să-mi spui asta ! zise el, sarcastic. Într-adevăr, plec. Încearcă să nu mă lași să aștept prea mult.

Când ușa bibliotecii se închise, Lisie se destinse ușor. Tot timpul acestei conversații se temuse de reacțiile lui Jake. Dacă ar fi atins-o o singură dată, ea nu i-ar fi rezistat.

Nesimțindu-se în stare să facă față întrebărilor lui Gérard, urcă grăbită în camera ei pentru a-și ordona gândurile. Dar, îngrozitor de obosită și de dispe.ută, fu cuprinsă numai de idei negre.

Ce va fi viața ei fără Jake ? În așteptarea divorțului, va trăi cu el sub același acoperiș, fără ca to-

tuși să fie soția lui... Ce perspectivă oribilă ! Cu toate acestea, dacă acum s-ar hotărî să nu-l mai vadă, va muri de durere. Ce dilemă îngrozitoare...

Problema financiară nu o interesa. Nimic nu mai conta decât dragostea ei pentru Jake și imensa ei suferință în fața indiferenței lui.

Totuși, odinioară o dorise... Cu o tresărire de ciudă, se așeză în fața oglinzii și își privi imaginea. Orgiile, insomniile, disperarea îi supseseră obrajii și cearcănele albăstrii de sub ochi contrastau cu paloarea obrazului ei. Oftă ușor. Deocamdată, nu trebuia să mai conteze pe farmecele ei pentru a-i retrezi interesul lui Jake. Ce să facă ? Să-i mărturisească dragostea, nici nu se punea problema. Cum observase cu cinism Gérard, nimeni în situația lui Jake n-ar crede în sinceritatea unei asemenea mărturisiri.

Cât timp stătuse ea aici meditând asupra acestor probleme de nerezolvat ? Un ciocănit în ușă o readuse la realitate. Se ridică, emoționată. Era oare Jake ?

Dar nu, era doar doamna Peterson.

— Masa e servită, domnișoară Lisle. Domnul Allard a plecat acum douăzeci de minute. N-a vrut să vă deranjeze, dar mi-a cerut să vă dau asta.

După plecarea ei, Lisle deschise plicul greu și diamantul alunecă în palma ei, ca o lacrimă înghețată.

*

* *

Slavă Domnului, Gérard o scuti de comentariile lui caustice, în timpul mesei. Și el părea absorbit de

gânduri, preocupat. Când ajunseră la cafea, el îi spuse :

— Voi pleca și eu la Londra, Lisle. Am niște întâlniri importante. Dacă vrei, vino cu mine. Ai putea să stai la mine. Cu siguranță că nu ai chef să rămâi singură acum.

Plăcut surprinsă de grija neobișnuită a lui Gérard, acceptă aproape fără ezitare. Viața londoneză îi va mai îndepărta preocupările sumbre. Va vizita expoziții, va face cumpărături în marile magazine pentru apropiatul Crăciun.

Va putea de asemenea să înceapă să-și caute de lucru, sau să se înscrie la vreun curs de perfecționare. Doar nu era o proastă. Exista cu siguranță o soluție.

Dacă totuși nu se va căsători cu Jake, desigur...

După prânz, urcă să-și facă bagajele. În timp ce își arunca la întâmplare niște haine în valiză, se întreba cum va reacționa dacă Prieure va înceta pentru totdeauna să-i aparțină. Legături afective foarte puternice existau între ea și casa copilăriei ei. Totuși, ar fi dat orice, ar fi sacrificat totul fără nici o părere de rău, în schimbul dragostei lui Jake. Din nefericire, nu era nici o speranță. În loc să-i apropie, acest teribil testament îi asmuțea unul împotriva celuilalt, iremediabil.

„Oh, bunicule!" murmură ea cu o voce tânguitoare. Brusc, izbucni în hohote de plâns și se lăsă pradă lacrimilor, nemaifiind în stare să se abțină.

Plânse îndelung și simți apoi o imensă ușurare de parcă violența acestei crize o eliberase de multă amărăciune. După ce își răcori fața fierbinte,

își puse niște comprese reci pe ochi și se machie ușor, încercând să steargă ravagiile suferinței ei.

Apartamentul în care locuia Gérard și care acum îi aparținea, se găsea într-un vechi imobil dintr-un cartier elegant. O lăsă pe sora lui acolo înainte de a pleca spre birou.

Lisle își aranjă patul în camera de oaspeți, apoi își pregăti o cafea, încercând să se familiarizeze cu noul decor. Câteva nimicuri și un flacon de parfum în baie erau mărturia unei prezențe feminine. Fără îndoială că doamna Foxton trecuse pe aici...

Mai suferea oare Gérard în urmo acestei despărțiri ? În orice caz, nu evocase nici măcar o dată subiectul. Amintindu-și de spusele lui Janie, Lisle se hotărî să vorbească cu el. Poate că va reuși să înlăture ostilitatea fratelui ei față de Jake ? Dar nu trebuia să spere imposibilul. Cei doi bărbați nu vor deveni niciodată prieteni. Gérard nutrea prea multă ronchiună față de adversarul său...

Când se întoarse, seara, el era într-o dispoziție îngrozitoare. Se pare că avusese o nouă ciocnire cu Jake.

— Grayson chiar demisionează, o anunță el. Nu mai este doar un simplu zvon. Probabil că și eu îl voi imita. N-am chef să vegetez într-un post de mâna a doua. Cu un râs amar, adăugă : Grayson și cu mine suntem de acum de aceeași parte ! Cine ar fi crezut ?

— De ce vorbești astfel, de parcă ar fi vorba de o bătălie ? îl întrebă ea calm. Nu puteți să lucrați toți împreună pentru binele companiei, așa cum ar fi dorit Murray ?

— Ce gând pios! o ironiză el. Totuşi, eşti departe de a aproba toate dorinţele lui Murray! Dificultăţile tale actuale sunt dovada acestui lucru.

— Nu este chiar acelaşi lucru... Ce-ai vrea să mănânci? întrebă ea, schimbând subiectul. Nu prea ai provizii în frigider...

— Nu... O să mergem la restaurant.

— E o idee excelentă, aprobă ea imediat.

Sperase prosteşte un mesaj de la Jake. Dar probabil că Gérard nu-i spusese că şi ea se află la Londra. În mod ciudat, nu îndrăzni să-l întrebe direct. Orice aluzie ar fi riscat să-i trezească bănuieli asupra adevăratelor ei sentimente, şi n-avea nici un chef să-i facă lui mărturisiri.

Trecură două zile. Dacă Jake şi-ar fi dat osteneala să telefoneze la Prieure, doamna Peterson i-ar fi spus unde se află. Se pare însă că el n-a telefonat. Indiferenţa aceasta o îngheţă.

Totuşi, nu trebuia să se aştepte la nimic din partea lui. Era o nebunie să-şi facă astfel de iluzii.

Lisle încercă să-şi ocupe plăcut timpul, dar nimic nu reuşi s-o facă să-şi uite problemele. La sfârşitul săptămânii se hotărî să-şi lase orgoliul deoparte şi să-i telefoneze. Ce să-i spună? „Eşti sigur că vrei să facem această mascaradă de căsătorie?"; sau „Să rămânem cel puţin prieteni"...

În timp ce forma numărul de la „Allard International", îşi repeta în minte aceste fraze absurde. De ce să nu-l roage să-i accepte dragostea, pur şi simplu?

Fu aproape uşurată aflând că Jake nu era acolo. Cuprinsă de un impuls subit, se hotărî să meargă la sediul companiei pentru a încerca să-l întâlnească,

sau, dacă nu-l găsea, să afle ce program are. Putea oricând pretexta o vizită la Gérard sau la foștii ei colegi.

Se îmbrăcă cu grijă, într-o rochie de lână de culoarea frunzelor moarte, și cu o haină de blană. Machiajul îi ascundea, din fericire, oboseala. Când să plece, își puse pe deget inelul de logodnă.

Trebui să-și adune tot curajul pentru a intra în clădirea companiei. Portarul o întâmpină cu căldură și-i telefonă lui Gérard să-l anunțe de sosirea ei.

Prima persoană pe care o întâlni când ieși din lift fu Oliver Grayson. Părea extrem de preocupat, dar fața i se lumină la vederea ei.

— Ce surpriză plăcută ! Cărui fapt îi datorăm onoarea vizitei tale ?

Ea schiță un zâmbet.

— Am venit să-l văd pe Gérard... Dar nu mai știu unde are biroul, de când s-a mutat de la serviciul comercial.

— Într-adevăr, totul e răvășit, zise el pe un ton caustic.

— Am aflat de demisia ta, Oliver. Îmi pare rău.

El ridică din umeri.

— Îmi plăcea mult munca mea de la „Harlow Bannerman". Dar situația nu mai este deloc aceeași... Oricum, am numeroase oferte. O schimbare îmi va face chiar bine.

— Ești foarte filozof, remarcă ea cu blândețe.

— De ce n-aș fi ? La urma-urmei, eu am vrut să fie așa. De fapt, una dintre cele mai bune oferte îmi vine de la sucursala americană a lui „Allard International". M-am întâlnit de curând cu unul din-

tre directori, un anume Sorensen. Ne-am înțeles foarte bine.

– Te credeam înverșunat împotriva lui „Allard International".

– Nu cu totul. Îl admir pe Jake Allard, chiar dacă îi dezaprob uneori metodele. Și îl invidiez din diverse motive. La început, am avut niște relații de afaceri excelente. Poate că atunci când eu voi fi de cealaltă parte a Atlanticului, lucrurile se vor aranja din nou.

– Sper cu adevărat. Noroc, Oliver, îi zise ea întinzându-i mâna.

– Și ție, draga mea Lisle.

Noul birou al lui Gérard, foarte mic, se găsea alături de cel al directorului general. Pe birou era un vraf de dosare, dar nu era nimeni prin preajmă. Întorcându-se din drum, Lisle le întrebă pe secretare :

– Văd că fratele meu nu este aici. Aș putea, până vine, să-l văd pe domnul Allard ?

– Tocmai a plecat, domnișoară Bannerman, și va lipsi toată ziua. Dar fratele dumneavoastră trebuie să fie pe aici. Puteți să-l așteptați în birou.

– Mulțumesc, răspunse ea calm.

Se pregătise degeaba pentru această confruntare... Necăjită, se hotărî să mai stea câteva minute. Apoi va inventa o scuză oarecare și se va eclipsa. Asta o va scuti de niște explicații stânjenitoare.

Ca să-și treacă timpul, luă un ziar și începu să-l răsfoiască distrată. Pe ultima pagină îi atrase atenția o fotografie a lui Cindy Leighton, pe aeropor-

tul Heathrow. Din cauza unor dificultăți financiare, turnarea filmului ei fusese anulată.

„Sunt un pic dezamăgită, desigur", declarase ea reporterilor „Dar sunt atât de fericită să-mi regăsesc viața din Anglia !".

Hotărât lucru, soarto îi era potrivnică lui Lisle... Această întoarcere neașteptată îi anula definitiv orice șansă.

Își coborî privirea spre inelul său, de parcă acesta ar fi putut s-o liniștească. Dar acest simbol iluzoriu nu însemna nimic... Într-un subit acces de furie, sări în picioare, cu o licărire sălbatică în ochii ei verzi.

Într-un fel sau altul, se va căsători cu Jake, îl va obliga să o iubească. Îi va umple viața de tandrețe, de pasiune, de bucurie. Nu va mai fi loc pentru Cindy Leighton.

Ajunsă în stradă, opri un taxi și îi dădu adresa apartamentului lui Jake.

Șoferul opri în fața casei, de cealaltă parte a străzii. În timp ce-i plătea, Lisle îl văzu pe Jake îndreptându-se spre mașina lui, cu o valiză în mână. Cindy Leighton era agățată de brațul lui, mai strălucitoare ca oricând. Dădea impresia că are toată lumea la picioare...

Înăcremenită în taxi, Lisle îi privi cu tristețe dispărând la celălalt capăt al străzii.

CAPITOLUL X

— Totul e-n regulă, eşti sigură ? o întrebă Janie cu o voce îngrijorată.

— Da, bineînţeles, nu-ţi face griji, o linişti Lisle cu un zâmbet. Am doar nevoie de singurătate şi de odihnă vreo câteva zile. Este foarte drăguţ din partea lui Graham că mi-a oferit vila sa.

Janie ridică din umeri.

— Sally şi cu el o folosesc rareori în sezonul ăsta. În orice caz, au lăsat provizii în congelator. O să poţi cumpăra legume proaspete din sat.

— N-am de gând să mă apuc să fac bucătărie, zise Lisle verificându-şi bagajele.

— Dacă n-ai grijă de sănătatea ta, o să te prăpădeşti... Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai nechibzuit proiectul ăsta al tău. De ce nu pleci undeva la munte, la sporturi de iarnă, în loc să te îngropi în văgăuna aia ?

— Am nevoie să fiu singură, Janie. Să nu spui nimănui nimic, te rog, mai ales lui Gérard. I-am lăsat un bilet. O să te sune. Să-i spui că e-n regulă.

— Nu-ţi fie teamă, o să-ţi fac pe plac. Şi dacă Jake Allard îmi pune întrebări ?

— Este puțin probabil... Are alte preocupări acum. Ai uitat ?

— Oh, nu ! Cum era să uit ? M-ai speriat atât de tare când ai venit la mine la birou. Nu te văzusem încă niciodată atât de tulburată.

— Graham a fost drăguț că ți-a dat liber pentru restul după-amiezii.

— S-a speriat și el la fel ca mine. Bineînțeles, el nu știe nimic despre Cindy Leighton. I-am spus doar că moartea bunicului tău te-a tulburat mult. De ce nu te duci la Prieure ?

Lisle scutură capul.

— Acolo nu mă pot ascunde. Gérard mi-ar telefona imediat ce ar afla unde sunt. În plus, m-ar asalta și ziariștii, dacă vor afla de legătura lui Jake cu Cindy Leighton.

— Da, nu m-am gândit la asta, fu de acord Janie cu un oftat. Cu toate astea, mă întreb dacă fuga este cea mai bună soluție. De ce nu încerci să lupți ?

— Pentru că n-aș câștiga...

Lisle își închise valizele și își îmbrățișă prietena.

— Janie, ești un înger. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Te-am deranjat atâta cu problemele mele...

— Nici vorbă. De altfel, vei avea poate ocazia să-mi faci același serviciu vreodată.

— Nu ți-o doresc.

— Nici eu nu-mi doresc, dar încă este prea devreme ca să prevăd viitorul. Deocamdată, Gérard are nevoie doar de prietenie pentru a fi consolat. Poate va veni o zi când va descoperi și altceva la mine. Sau va pune ochii pe o altă Carla Foxton...

*
* *

Două ore mai târziu, Lisle ajungea la vilă. Era un loc liniştit, situat la mai mult de un kilometru de cel mai apropiat sat. Acoperişul de ţiglă cobora în pantă blândă peste ferestrele primului etaj. În faţa casei cu zidurile din cărămidă roşie se întindea o mică grădină. În spate, un pârâiaş curgea cu un murmur dulce, pe la capătul viei. Locul îmbia la calm şi linişte.

Pentru că fusese mai multe săptămâni închisă, înăuntru era cam neaerisit, dar nici urmă de umezeală. Lisle alese camera cea mai mică, aceea a Joanei, fiica lui Graham. Pereţii erau acoperiţi cu postere şi rafturile erau pline de cărţi.

Când trecuse prin sat, Lisle cumpărase nişte lapte, pâine şi ouă. Le aranjă în bucătărie, apoi se duse să ia lemne şi să aprindă focul în şemineul din salon. Îşi făcu mai târziu o omletă şi începu să citească o carte care-i plăcuse mult în adolescenţă.

Dar imaginea lui Cindy şi Jake, apropiaţi, nu încetă să o urmărească. Fugise ca să uite. Şi totuşi, chiar şi aici, se simţea hărţuită.

Din lipsa televizorului dădu drumul la radio, să asculte o piesă de teatru. Când se duse să se culce, doar murmurul pârâiaşului, liniştitor, se auzea în noapte. Cu toată atmosfera tihnită, ore întregi nu-şi găsi somnul...

A doua zi, cum afară era plăcut, profită şi făcu puţin grădinărit. Exerciţiul fizic îi făcu foarte bine şi treburile mărunte pe care le făcuse vor fi ca o mulţumire pentru amabilitatea lui Graham şi Sally.

Poștașul îi aduse o scrisoare de la Janie în care aceasta spunea : „S-a început o anchetă pentru a-ți da de urmă, dar eu sunt mută ca un mormânt".

Lisle oftă, recunoscătoare. Slavă Domnului că putea conta pe tăcerea prietenei ei.

A patra zi, începu să plouă. Lisle plecă în sat să facă niște cumpărături. Luă niște mirodenii și smântână pentru puiul ce-l scosese de la congelator și pentru a împrăștia monotonia, își oferi chiar și o sticlă de vin.

Pe drumul spre vilă, tresări observând în oglinda retrovizoare o mașină. Când îl recunoscu pe Jake la volan, acceleră brusc, într-o tentativă nebunească de a se distanța. Se opri exact în fața casei și se repezi înăuntru, cu gândul să se încuie cu cheia.

Din nefericire, alunecă pe pământul noroios udat de ploaie, și căzu pe un genunchi. Evident că Jake, care tocmai ajunsese, o prinse.

— Proastă mică ! îi aruncă el furios, prinzând-o de umeri pentru a o ajuta să se ridice.

O luă apoi cu fermitate de braț și o escortă până la ușă.

— Dă-mi drumul ! strigă ea, zbătându-se.

Nebinevoind să-i răspundă, îi smulse cheile din mână și deschise ușa, împingând-o cu brutalitate înăuntru.

— Unde este ? răcni el.

— Cine ?

Înnebunită de furie, ea îl înfruntă privindu-l țintă.

— Grayson, bineînțeles ! îi replică el. O să-i rup gâtul.

Făcând ochii mari de stupefacţie, ea remarcă dintr-o dată faţa lui trasă, obosită şi cuta amară din colţul gurii.

— Oliver ? articulă ea slab. Dar e ridicol ! De ce ar fi aici ?

— Nu mă duci ! îi zise el sarcastic. Nu ţi-ai fi ascuns cu atâta grijă locul refugiului dacă ai fi fost singură. Nu-mi juca mie comedia inocenţei, Lisle. O să-l găsesc, chiar de-ar fi să răscolesc casa asta de sus până jos. Şi atunci, îţi promit că...

— Nu-i nimeni aici, afirmă ea calmă. Aveam pur şi simplu nevoie de singurătate.

El începu să râdă.

— Hotărât lucru, eşti dotată pentru teatru ! Dar nu mă păcăleşti aşa uşor. Te-ai condamnat singură, prin propria-ţi mărturisire.

Şi scoase din buzunar o hârtie, fluturându-i-o pe sub nas.

— Îţi aminteşti de asta ?

Ea încruntă sprâncenele.

— Este biletul pe care i l-am lăsat lui Gérard. Cum de... ?

— Mi l-a dat. Oh, bineînţeles, nu cu dragă inimă ! adăugă el cu un râs neplăcut. Aparent, se simte puţin vinovat de... trăsnăile tale.

— Nu înţeleg nimic din ce-mi spui. Oricum, n-am nimic de ascuns.

— Chiar aşa ? Trebuie să-ţi reîmprospătez memoria.

Îi întinse scrisoarea şi ea o desfăcu, parcurgând-o rapid cu privirea.

„Gragă Gérard,

Nu-ți face griji pentru mine. Simt nevoia să părăsesc un timp Londra. Plec.

Nu încerca să mă cauți, Lisle"

La o a doua lectură, observă cu oarecare ulmire că cineva adăugase „cu Oliver" la sfârșitul primului paragraf. Cine ?...

Lividă la față, zise :

— Cineva mi-a falsificat scrisoarea. N-am scris niciodată așa ceva.

— Bineînțeles. Poate că este doar o coincidență și faptul că Oliver se afla în apartamentul tău în seara recepției date de mama. Și, desigur, l-ai întâlnit din întâmplare în ziua când ai trecut pe la „Harlow Bannerman" ? Curios lucru, el n-a mai dat pe acolo de atunci. A telefonat zicând că are gripă. Chiar mă crezi idiot, Lisle ?

— Nu, Jake ! strigă ea disperată. Oliver se afla într-adevăr la mine în seara aceea. Dar numai din cauza lui Gérard. Îl adusese acolo după ce-l găsise căzut în stradă, aproape leșinat. Am vorbit cu el și zilele trecute când am trecut pe la companie. De atunci însă nu l-am mai văzut. Ar trebui să mă crezi.

— Prea de multe ori am încercat să am încredere în tine, Lisle. Atâta am sperat... Pentru o clipă am interpretat rezerva ta drept timiditate, sau nevinovăție... Dar mi-ai spulberat repede iluziile.

Vorbea cu o voce tristă, posomorâtă și resemnată. Descumpănită, Lisle avu o ezitare înainte de a ceda furiei.

– Răscoleşte cosa, daca vrei ! Oricum, nu te pot împiedica s-o faci. Dar cum îndrăzneşti să-mi arunci asemenea acuzaţii ? Cu ce drept îţi permiţi să mă judeci, de parcă tu ai fi ireproşabil ?

– Ce vrei să spui ?

– Prietena... ta, domnişoara Leighton, s-a grăbit să se întoarcă la tine. Presupun că şi tu ai vizitat-o când ai fost în Statele Unite ?

– Nu.

Scrutându-i cu atenţie faţa, el continuă :

– Deci tu erai... Mi s-a părut mie ciudat, când am ieşit din casă, taxiul acelo cu cineva înăuntru... Ie-ai folosit de Grayson ca să te răzbuni ?

– Nu. Nu mă interesează deloc ce faci. Eu... Venisem să te anunţ că nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Suntem deci amândoi liberi să ne ducem viaţa după bunul nostru plac, de acum încolo. Acum, ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă ai pleca.

– Am să plec când am să vreau eu ! tună el. Eşti hotărâtă să-ţi distrugi viaţa, Lisle, nu-i aşa ?

– De ce ? Pentru că refuz să mă mărit cu tine ? Orgoliul tău nemăsurat îţi io minţile ! Admiraţia oarbă a domnişoarei Leighton ţi-a sucit capul.

– Las-o pe Cindy în afara acestor lucruri, te rog, îi ordonă el cu asprime. Acum tocmai discutăm despre relaţia ta cu Oliver Grayson.

– N-am nici o relaţie cu el ! se indignă ea, furioasă. Şi el nu se află aici. Caută-l, dacă nu mă crezi.

El ezită o clipă, apoi, fără o vorbă, urcă la etaj.

Cu picioarele tremurând, Lisle se lăsă să cadă pe un scaun. Îl auzi umblând prin camere, înainte de a cobori.

Când el reveni, ea nici nu ridică privirea.

— Da, m-am convins, Lisle, zise el calm. Ești singură în casă. Dar atunci de ce i-ai scris fratelui tău că ai plecat cu Grayson ? De ce, pentru Dumnezeu ?

— Probabil că Gérard a adăugat chiar el aceste cuvinte, explică ea obosită. Te face vinovat pe tine de ruptura lui cu Carla Foxton, și a încercat, fără îndoială, să se răzbune, semănând discordie între noi. Era convins că ne vom căsători.

— Așa și este, ne vom căsători, Lisle. Refuz răspunsul tău negativ.

Ea își înălță cu mândrie capul și îl țintui cu privirea.

— Vei fi totuși obligat să-l accepți ! Am și eu mândria mea ! Chiar dacă m-am coborât să joc la început acea infamă mascaradă, nu sunt gata să mă căsătoresc legal cu un bărbat care are deja o amantă. N-am nevoie de mila ta, Jake. O să reușesc până la urmă să mă descurc și singură. Nu mai încerca să mă tot bați la cap cu Oliver... Poate totuși îi voi cere să mă ia cu el ca secretară, în Statele Unite.

— Dacă faci asta, voi avea grijă să nu primească postul.

— Ești de-a dreptul odios ! strigă ea cu o voce tremurândă. Ieși imediat de aici ! Lasă-mă în pace !

— Nici tu nici eu nu ne vom găsi liniștea, Lisle. De când te-am întâlnit, nu mai sunt în stare să gândesc logic, să lucrez. Din cauza ta mi-am pierdut chiar și somnul.

Privind-o blând cu ochii lui gri, continuă :

— Chiar dacă nu vrei să te măriți cu mine, am dreptul la o compensație după infernul ultimelor săptămâni.

Prinzând-o de umeri, o obligă să se ridice.

— Nu mă atinge ! protestă ea înfiorată.

— Accentul tău de sinceritate este aproape convingător ! Dar de data asta, nu mai merge. Păstrează-ți pentru altul sclifoselile de falsă ingenuă. Te doresc. N-ai să-mi mai scapi.

O sărută cu o sălbăticie brutală. Lisle se zbătea furioasă, lovindu-i pieptul cu pumnii, dar după o vreme capitulă învinsă de propria-i neputință, și răspunse pătimaș săruturilor lui.

Instantaneu, el se îmblânzi. Mișcată de elanul lui de tandrețe, ea își aruncă brațele pe după gâtul lui. Atunci, el îi prinse fața cu mâinile și șopti, cu privirea scânteietoare :

— Lupta s-a sfârșit, Lisle. Suntem făcuți unul pentru altul. Nu te voi mai lăsa să fugi.

Și el începuse să tremure de dorință. Încetișor, își descheie paltonul și îl puse pe un scaun. Apoi se îndreptă spre ușa de la intrare și o închise cu cheia, cu o fermă hotărâre.

Incapabilă să se miște, Lisle îl aștepta încremenită, cu inima bătând să-i spargă pieptul. El o luă în brațe și o duse pe canapea, sărutând-o cu o infinită delicatețe, cu senzualitate. Ea se agăță înnebunită de el, încercând să nu ia în seamă mica voce interioară care o punea în gardă asupra iremediabilului.

— Relaxează-te, draga mea, îi șopti el. Războiul dintre noi s-a terminat. N-ai să mă mai respingi acum ?

— Nu... Nu știu... Oh, n-ai să înțelegi, bolborosi ea cu stângăcie.

— Încearcă, sunt gata să te ascult, o invită el cu blândețe.

Ea se îndepărtă ușor și începu, coborând privirea :

— Îți știu proasta părere despre mine, despre modul meu de viață, Jake. Dar ți-ai făcut niște idei false. Oh, desigur, aparențele sunt împotriva mea, știu. Dar eu niciodată... Nu am fost în stare... Gérard își bătea joc mereu de pudoarea mea excesivă.

Auzindu-l înăbușindu-și o exclamație, ea adăugă îndurerată :

— Nu mă crezi. Bănuiam eu...

Prinzându-i bărbia cu degetele, el o obligă să ridice privirea.

— De ce spui asta ? De fapt, explicațiile tale mi se par absolut plauzibile. Asta explică foarte clar comportamentul tău și risipește neînțelegea care ne-a despărțit mereu. De ce ai întârziat atât până să-mi spui adevărul, Lisle ?

— Ce importanță are ?

— Răspunde-mi, insistă el cu fermitate.

Tulburată de intensitatea privirii lui, ea coborî pleoapele.

— La început, nu-mi păsa ce crezi despre mine...

— Și acum ? o întrebă el mângâindu-i tandru pielea mătăsoasă a gâtului. Deschide ochii, iubirea mea.

Ea se supuse cu timiditate, iar el îi scrută atent fața.

— Te iubesc, Lisle, îi mărturisi el cu voce slabă. Şi încep să sper... să cred că mă iubeşti şi tu ?

— Cum poţi să pretinzi aşa ceva ?! strigă ea cu un accent de disperare în glas. Când eşti amantul lui Cindy Leighton...

— Am fost, nu neg asta, dar pentru scurtă vreme, şi înainte de a te întâlni. După aceea, am rămas foarte buni prieteni.

— De ce minţi, Jake ? se indignă ea dându-i mâna la o parte. V-am văzut împreună şi ea trăia cu tine înainte de a pleca în Statele Unite.

— A locuit într-adevăr câteva zile în apartamentul meu. I-am dat o cameră ca s-o ajut pentru că urma să plece, renunţase la apartamentul ei şi nu avea unde să stea. Dar relaţia dintre noi s-a terminat de mult ; nu s-a întâmplat nimic atunci. Poate că ea ar fi dorit să reluăm legătura, dar pe mine nu mă mai interesa. Şi ca să evit orice încurcătură, eu m-am dus la hotel. Dacă vrei, poţi să verifici.

— Dar ea s-a reîntors din America, protestă Lisle slab. Părea atât de fericită că se afla din nou în Anglia... Credeam că...

— Cindy este deocamdată foarte preocupată de cariera ei cinematografică. A luat legătura cu mine în speranţa că o voi consola, dar eu am pus lucrurile la punct. Dar, pentru că eu sunt convins de talentul ei, i-am promis să o prezint unui prieten influent. Când m-ai văzut cu ea, tocmai o duceam la ei, în Surrey. Acum mă crezi ? Din clipa în care te-am întâlnit, nu am mai dorit pe nimeni altcineva.

— Cu toate acestea, mă dispreţuieşti. Mă...

— Încercam să mă apăr. Când Murray mi-a spus despre proiectul lui de a ne căsători, eram hotărât

să refuz. Nici măcar nu doream să te cunosc. După aceea, boala lui ne-a aproplat, contra voinței mele. Toate eforturile mele ulterioare de a-mi înăbuși sentimentele au fost zadarnice. Lupta era deja pierdută dinainte.

— M-ai făcut atât de nefericită, șopti ea înfiorată.

Jake o cuprinse din nou în brațe.

— Și eu eram îngrozitor de disperat, iubirea mea. Mai ales din cauza lui Oliver Grayson. Venind încoace, eram convins că te voi găsi cu el. Drumul ăsta a fost cel mai înfiorător din viața mea.

— Bietul Oliver! N-am fost prea drăguți cu el.

— Dar, mai ales, ne-am făcut nouă mult rău.

Sărutându-i palma mică, el observă :

— Nu porți inelul!

— Este acolo, în cameră, răspunse ea timid. Simțeam că nu am dreptul să-l port, când tu erai atât de... nesigur.

— Dar acum totul s-a aranjat, nu-i așa? Vrei să te căsătorești cu mine cât mai curând posibil?

— Oh, da!

Ea îi adresă un zâmbet radios, strălucind de atâta bucurie.

— Am putea să ne petrecem luna de miere aici...

— Este o idee excelentă, încuviință el. O să mă ocup eu de asta.

Surprinsă de propria-i îndrăzneală, ea zise :

— N-ai de ce să te mai ocupi. Suntem aici, amândoi. Ce ne mai lipsește?

El rămase tăcut o vreme, apoi zise, cu multă tandreţe în glas :

— Eşti sigură că nu vrei să aştepţi ceremonia oficială pentru a respecta convenienţele ?

— Da, Jake.

— Şi îşi înlănţui braţele pe după gâtul lui, topindu-se de dorinţă.

— Te iubesc, Jake. Altceva nu mai contează.

— Ai dreptate, iubirea mea. Este cel mai minunat lucru din lume.

— SFÂRŞIT —

IMPORTANT !

Pentru cei ce doresc să participe la concursul „THE BEST", organizat de editura ALCRIS pentru anul 1996 şi dotat cu premii importante facem următoarele precizări :

– poate participa orice persoană, grup de persoane cu aptitudini literare ;

– să fie buni cunoscători ai gramaticii limbii române ;

– să cunoască bine geografia, istoria locurilor unde se desfăşoară acţiunea romanului ;

– acţiunea să fie modernă, de actualitate, lipsită de accente melodramatice ;

– mărimea romanului să fie cuprinsă între 120–140 pagini dactilografiate la 1,5 rânduri.